Edgar Wallace

GIUVAERELE COROANEI

EDGAR WALLACE

GIUVAERELE COROANEI

ROMAN

TRADUCERE DE
L. W.

Editura „I S T A L" S. A. R.
Str. Colţei 25, – Bucureşti

Tipografia „GEORGES" FLORIAN IANCOVESCU Şos. Pantelimon 21

Titlul romanului în englezeşte:
„The Traitor's Gate“

(Toate personajele prezentate în acest volum, sunt pur imaginare).

Coperta: O. C. R.

CAPITOLUL I.

„La picior..., arm'!"

Treizeci și una de puști căzură cu o singură mișcare, treizeci și una de mâini, înmânușate în alb, mișcate ca de un mecanism invizibil, se lipiră de cusătura a treizeci și unu pantaloni.

Nemișcați, în poziție „pentru onor", rândul de tunici roșii și căciuli din blană de urs păstra o aliniere fără cusur. Grupa continuă să cânte ultimele măsuri ale marșului și tăcu exact în momentul când cei patru codași ai grupei înlocuite dispăreau pe după colțul turnului alb.

„Rupeți rândurile!"

Cu o mișcare puternică, Bobby Longfellow vârî în teacă lama subțire a sabiei sale, își potrivi monoclul și-și îndreptă privirea către silueta bondoacă a capelei *St. Peter ad Vincula*, care părea că doarme sub razele acestei dimineți de vară. După câteva momente avu impresia că o doamnă corpolentă și nu prea înaltă se apropiase de el, ținând în mână un ghid. Sergentul grupei sta la o distanță de câțiva pași, în poziție de drepți. Fața lui arămie părea că râde pe'nfundate.

— Scuzați-mă, domnule...

Obrazul doamnei corpolente era gras, congestionat, prietenos și ofițerul băgă de seamă că avea o gușă întreită și un nas de formă mai curând bărbătească.

— Nu mi-ați putea arăta unde este mormântul Lady-ei Jane Grey?

— Mormântul cui?

— Al Lady-ei Jane Grey, domnul meu.

Bobby aruncă o privire dezolată către sergent, în timp ce degetele-i răsuceau nervos mustața care abia mijea.

— V'ați... hm!... V'ați uitat prin cimitir? pronunță el rar, așteptând ca inferiorul lui să-i vină într'ajutor.

— In care cimitir, domnule?

— Cel mai bun lucru, doamnă, ar fi dacă v'ați adresa pentru informațiuni vreunui paznic.

Era prima zi de serviciu a tânărului ofițer la Turn; și această însărcinare îi displăcea cu totul. Simțea o ură nestăpânită pentru temperatura prea caldă, pentru tunica-i prea croită pe corp și mai ales pentru odioasa căciulă din blană de urs, care-l făcea să transpire. La drept vorbind, locotenentul Robert Longfellow ar fi dorit, în acest moment, să fie indiferent ce și indiferent unde..., afară de ofițer inferior în regimentul de gardă din Berwick al Majestății Sale.

Doamna cea grasă își cercetă din nou ghidul.

— Unde se află giuvaerele coroanei? celebrele giuvaere ale coroanei?

— In casa de fier, coniță dragă; răspunse Bobby repede.

Spre norocul lui, în acel moment apăru un ghid veritabil care luă în primire pe vizitatoare și o conduse spre turnul Wakefield.

— Ce otravă ne mai pomenită! murmură Bobby. Ia spune-mi, sergent, ce aștepta ea dela mine, să-i spun?

— Nimic, domnule locotenent! răspunse sergentul.

Figura lui Bobby se lumină.

Intră în corpul de gardă și pătrunse în apartamentul său, în timp ce d-na Ollorby își urma plimbarea. Și cu toate acestea, voluminoasa doamnă cu fața rotundă, nu se interesa, în realitate, nici de giuvaerele coroanei, după cum nu se interesa nici de nenorocita principesă al cărei cap gingaș căzuse numai la câtiva pași de locul unde se desfășurase durerosul interogatoriu al locotenentului Longfellow.

Totuși, în dimineața ceea se afla în Turnul Londrei o altă vizitatoare, pe care trista soartă a Lady-ei Jane Grey o făcea să suspine de emoție. In picioare, în fața lanțului care împiedeca pe curioși să calce lespedea de piatră pe care se săvârșise sacrificiul, Hope Joyner privea atentă la inscripția simplă săpată în piatră. După aceea își ridică privirea spre capela mică în care femeea martiră își dormea somnul de veci.

— Sărmana..., sărmănica!... murmură ea, încetișor.

Richard Hallowell, care o'nsoțea, nu avu nici cea mai mică dorință de a surâde.

Nu avea el, oare, în fața ochilor imaginea însăși a tinereței plângând moartea tinereței? Avea putința să admire un profil perfect, o siluetă încă și mai grațioasă în nepăsarea-i emoționantă, o față gingașă și fără defecte, care se desprindea pe fondul întunecat al zidurilor înnegrite de ani.

— Da, e ceva îngrozitor, nu-i așa? Dar spune-mi, de ce ai așa mare plăcere să întristezi dimineața aceasta, atât de radioasă.

Ea îi surâse și-și puse mâna pe brațul lui.

— Sunt stupidă, Dick. Iți promit că n'o să mai fac așa ceva... N'o fi cumva Bobby, creatura ceea măreață.

Intr'unul din balcoane apăruse silueta istovită a ofițerului de gardă.

— Bobby este! S'a înapoiat aseară din permisie și astăzi este prima-i experiență de serviciu la paza Turnului.

Râse înveselit.

— E pentru prima oară că te vad râzând de azi dimineață, Dick, îi spuse ea.

El i-ar fi putut raspunde, că tocmai azi de dimineață avea cele mai bune motive să nu surâdă; dar preferă să tacă.

Dick Hallowell, în uniforma-i neagră, bine ajustată, a cărei singură notă vie o forma cordonul roșu — insigna gradului său — era cu un cap mai înalt decât tovarășa lui. Avea o figură cu trăsături fine și energice, ochi cenușii cu privirea ageră; iar în silueta lui mlădioasă precum și în mișcările-i domoale era ceva atletic, susceptibil să se transforme instantaneu într'o săritură furioasă.

El reluă:

— Acum, ți-am arătat totul. Sperasem că asta o să ne ia toată ziua.

Ea râse:

— Nu-i adevărat; de când a venit ordonanța să-ți vorbească ești, din contra, nerăbdător să scapi de mine. Te așteaptă cineva, nu-i așa?

Inainte ca el să fi avut timp să-i răspundă, ea urmă:

— De felul meu sunt foarte puțin curioasă și, de altfel, cunosc prea bine Turnul..., dar aveam o dorință nebună să te văd în uniformă.

Mergând încet, străbătură coborîșul lin care duce la poarta Leului și se opriră împreună sub boltă ca să privească tristul zid de lemn în spatele căruia curge fluviul.

— Poarta Trădătorului...

Isi urmară drumul, trecură prin fața sentinelelor—cari luară poziția pentru onor—și ajunseră curând pe piața cea mare, la Tower Hill.

Mașina tinerei fete sosi încet lângă trotuar. Dick îi deschise portiera.

— Când te mai văd?

Ea surâse.

— Ori de câte ori îţi va face plăcere. Adu-ţi aminte că numele meu e trecut în cartea de telefon şi că-mi place să iau masa la Embassy.

— Acuma, ce ai de gând?

Ea făcu o mică strâmbătură.

— Am perspectiva unei întrevederi destul de neplăcute, spuse ea privindu-l în ochi.

***

Şi el era aşteptat şi urma să aibă o întrevedere penibilă. Dar n'o spuse tinerei fete.

Inainte de a se întoarce, aşteaptă ca maşina să dispară; apoi, cu faţa serioasă, făcu cale'ntoarsă şi trecu podeţul de peste şanţul străvechiu.

Brill, ordonanţa lui, îl aştepta în uşa locuinţei.

— Domnul cela mi-a spus să merg să vă chem, sir. Zice că are o'ntâlnire.

Dick Hallowell dădu încet din cap:

— N'am nevoie de tine vreun sfert de oră, Brill. Ai face însă bine să stai pe-aici şi, dacă mă caută cineva, spui că sunt foarte ocupat.

— Prea bine, sir Richard.

— Şi, ia spune-mi, Brill,... domnul cela ţi-a vorbit ceva de... despre el?

Brill se codi un moment.

— Nu, sir. Părea foarte prost dispus... Zicea că trebue să vă simţiţi foarte fericit că aveţi o asemenea locuinţă.

Şovăi din nou.

— Atâta tot, sir... A'nceput apoi să rânjească. Găsesc că are un tupeu grozav, să vină la noi să critice toate cele. După câte am văzut, nu-i mare scofală de el.

— Da, Brill... Nu-i mare scofală de el.

Dick urcă scara de piatră şi se opri în faţa uşii, pe care o deschise brusc. Lângă fereastra salonului încăpător al lui Dick Hallowell sta un bărbat care părea absorbit în contemplarea unui grup de soldaţi ce făceau exerciţii în curte. Faţa lui, pe jumătate întoarsă spre acela care intra, era slabă şi tristă; hainele-i erau jerpelite şi ghetele, cu tocurile scâlciate, dovedeau o întrebuinţare foarte îndelungată. Cu toate acestea, trăsăturile şi atitudinea lui arătau o asemănare uimitoare cu acelea ale ofiţerului care privea la el, în tăcere.

— Hallo!

Individul dela fereastră se întoarse mormăind și privi la noul sosit, cercetându-l cu dușmănie.

— Hallo... Frățiorul meu iubit!

Dick nu-i răspunse. Când se aflară față'n față, asemănarea dintre ei deveni și mai izbitoare, cu toate că nu era absolută. Evident, dacă Graham Hallowell ar fi izbutit să îndepărteze cu totul asprimea vocii sale, nimic nu ar fi permis să se facă vreo deosebire între unul și altul; dar Graham uitase complet arta blândeței; a uitat că odată, pe vremuri, una dintre universități se mândrise că-l poate număra printre rândurile studenților săi cei mai de seamă. Singurul lucru pe care și-l reamintea, e că era un om urgisit de soartă, un om care n'a avut „noroc". A ajuns la acel stadiu în care nu-ți mai amintești decât de nedreptățirile și amărăciunile vieții.

— Primirea ta, sir Richard—rânji el—este tot atât de entuziastă ca de obiceiu; și aș paria chiar că nu ai de fel intenția să mă inviți să iau masa la popotă; aud? Permite-mi să-ți prezint, frățioare, pe Graham Hallowell, eșit abia eri dela închisoarea din Dartmoor; și care și-ar face o nespusă plăcere să-ți povestească vreo câteva istorioare foarte amuzante asupra infernului din temniță.

Ridicase vocea. Dick își da seama că băuse și că se găsea în prada uneia din grozavele lui crize de ură.

— Chiar și ordonanța ta se crede în drept să mă trateze ca pe un lepros.

— Nici nu ești altceva, murmură Dick pe un ton calm, dar tăios. Un lepros... Asta este singura definiție care ți se potrivește, Graham. Ceva necurat și nesănătos, pe care oamenii cari mai au o cât de mică urmă de demnitate, o evită cu cea mai mare grijă..., ceva neuman, fără măcar una din calitățile susceptibile de a justifica o existență în ochii oamenilor și ai lui Dumnezeu. Și, dacă vrei să-mi vorbești, încetează să strigi; altfel te iau de ceafă și te arunc afară. M'ai înțeles?

Cellalt avu un moment de șovăire:

— Nu te formaliza, Dick... Poate că am băut cam prea mult azi dimineață, măi frate; dar gândește-te puțin la ceea ce ai simți tu, dacă ai fi eșit abia de douăzeci și patru de ore din închisoare. Pune-te în locul meu...

Dick îl întrerupse brusc:

— Imposibil... Nu pot concepe ce aș fi simțit dacă purtarea mea m'ar fi făcut să merit închisoarea, vorbi el pe un ton rece. N'am atâta imaginație... Cât privește „să mă pun în locul tău", nu m'aș putea închipui narcotizând, ca să-l fur, pe un tânăr ofițer de gardă care a avut atâta încredere în tine numai pe motivul că ești fratele meu vitreg. Nici nu pot să mă închipui răpind soția unui om cinstit ca s'o părăsesc în cele din urmă, fără un ban în Viena. Și mai sunt și alte multe lucruri pe cari nu mi le pot închipui. De fapt, ce vrei de la mine?

— N'am [illegible]aie, murmură Graham, posomorît. Mă gândeam, să pot pleca în America...

Tânărul ofițer avu o pornire de râs, dar care nu conținea nici cea mai mică urmă de veselie.

— Cât dorești?

— Hm! cred că... atâta ar costa drumul până la New-York....

— Știi foarte bine că, având un cazier atât de bogat, n'ai să fi lăsat să pătrunzi în America.

Dick se așeză la birou, deschise un sertar și scoase un carnet de cecuri.

— Uite! ai un cec de cincizeci de lire. Sunt ultimii bani pe cari ți-i mai dau. Și dacă-ți faci iluzii că ai putea să mă forțezi la mai mult, venind să-mi faci scandal aici, te înșeli. Atât colonelul, cât și camarazii mei, cunosc întreg adevărul în ce te privește pe tine; și tânărul pe care l-ai excrocat e chiar acum de gardă. Dacă mă plictisești, pun să te închidă. M'ai înțeles?

Graham Hallowell își vârî cecul în buzunar.

— Ai o inimă de piatră, gemu el. Dac'ar ști bietul tata...

— Tata e mort, slavă Domnului! murmură Dick. Dar a aflat, din păcate, destul ca să moară de o criză de inimă. Ăsta e încă un motiv pe care-l am contra ta, Graham.

Graham suspină în surdină. Singură teama îi mai ținea în loc furia. Dorea cu ardoare să rănească, să-l rupă în bucăți, să-l umilească pe acest frate vitreg, pe care-l ura atât de mult... Dar îi lipsea curajul.

— Uitându-mă pe fereastră, spuse el, te-am zărit stând de vorbă cu o fată încântătoare.

— Taci din gură! i-o tăiă scurt, Dick. Nu admit să stau de vorbă cu tine despre o femeie de treabă, oricare ar fi ea.

— Mai domol, Dick. (Graham își regăsise puțin din violența lui). Puneam doar o simplă întrebare... Diana e în curent cu asta?

Ofițerul merse spre ușă, pe care, cu un gest brusc, o deschise larg.

— Șterge-o!

— Diana...

— Diana nu-i nimic cu mine. Te rog să-ți dai seama de asta. Și, în primul rând, mi-e silă de cei din jurul ei.

— Asta o spui relativ la mine?!

Cu o mișcare a capului, Dick arătă fratelui său scara; iar Graham, cu un gest nepăsător din umeri, trecu pragul.

CAPITOLUL II.

Pentru a treia oară sbârnâia soneria telefonului. Diana Martyn, care un timp rămăsese nepăsătoare, întinse în cele din urmă, cu gest leneș, mâna și apucă receptorul. Știa dinainte cine o chema: Colley, mai mult ca sigur în dispoziție proastă și gata să piardă câteva minute în protestări zadarnice pe motivul că Diana îl făcuse să aștepte.

— Binevoiți a crede că, dac'am fi știut că Alteța Voastră Serenissimă este aceea care ne cheamă, ne-am fi repezit la prima chemare — murmură Diana pe un ton care nu lasă să se întrevadă nimica bun. (In orice caz, nimica bun pentru Colley, care nu putea suferi bătaia de joc).

— Ai fi dispusă, întrebă el, să ne'ntâlnim la Ciro's ca să luăm masa?

— Imposibil! Masa o iau cu Graham Hallowell.

Noutatea aceasta era, fără'ndoială, o surpriză pentru Colley.

— Hallowell! Nu'nțeleg destul de bine. Ce faci tu acolo, Diana, fumezi?

— De fel; dar probabil că nu mă exprim destul de clar. E și explicabil: perspectiva de a mă găsi absolut singură cu un gentilom care deabia a eșit din închisoare... e destul de înjositoare. Tipul nu'i nici de cum asemenea unui model clasic,... știi tu. In primul rând, condamnarea a fost destul de binemeritată.

— Ascultă, Di...

Ea îl întrerupse extrem de mânioasă.

— Iți interzic să mă numești Di.

— Diana, șeful vrea să te vadă. Serios. Mi-a spus-o chiar el.

— Ei bine, răspunse ea calmă, comunică-i șefului că eu una, n'am niciun chef să-l văd pe el. Un criminal pe zi, cred că mi-e îndeajuns.

In acest moment, Dombret, camerista, bătu discret la ușă:

— Doriți s'o primiți pe domnișoara Joyner, duduie?

— Domnișoara Joyner... Ești sigură?

— Da, duduie, o fată foarte drăguță.

— Poftește-o înăuntru.

Dombret eși din cameră, apoi imediat anunță:

— Domnișoara Joyner...

Diana înaintă, cu mâna'ntinsă, cu fața — de obiceiu palidă — luminată de un surâs strălucitor. Iși cunoștea perfect puterea de seducție, avea o încredere oarbă în sine și era conștientă de eleganța ei, precum și de splendoarea strălucitoare a părului ei roșu.

— Ce drăguț din partea dumitale, domnișoară Joyner.

Hope Joyner luă mâna care i se'ntinse și privirea ochilor ei cenușii se încrucișă, fără cea mai mică urmă de dușmănie sau neîncredere, cu a Dianei.

— Mă temeam ca vizita mea să nu vă deranjeze, murmură ea.

Așa dar, aceasta era Hope Joyner? Foarte drăguță. Diana, critică severă, foarte greu de satisfăcut, nu găsi nimic de obiectat: nici în privința siluetei, nici în voce, precum nici în întreaga făptură a vizitatoarei sale.

— Din contra, sunt foarte încântată. Ia loc, te rog.

— Am primit o scrisoare dela dumneavoastră... o scrisoare destul de curioasă; pronunță încet Hope Joyner. Poate că-mi dați voie să v'o citesc... Fără'ndoială că ați uitat ce ați scris.

Diana nu avea obiceiul să uite asemenea lucruri; cu toate acestea nu făcu nicio obiecție, mulțumindu-se s'o observe pe tânăra fată cu un aer nepăsător, în timp ce aceasta scotea din poșetă un plic mare și desfăcea o scrisoare cenușie. Fără altă introducere, începu să citească:

„Dragă domnișoară Joyner,

„Vreau să sper că nu mă vei acuza de impertinență, dacă-ți „scriu asupra unui subiect ce mă privește de aproape. Te cunosc „îndeajuns ca să știu că nu vei abuza de încrederea ce ți-o a„răt. Iată, pe scurt, situația neplăcută în care mă găsesc:

„Inainte ca dumneata să fi intrat în scenă, eram logodită „cu sir Richard Hallowell.., deși în momentul de față suntem „cam supărați din cauza unei chestiuni familiare ce nu te inte„resează. Ai fost zărită foarte des în compania sa, în ultimul „timp, și lumea vorbește cam multe pe contul dumitale, între-

„bându-se cine ești, care-ți este familia. Dar toate acestea contează, totuși, mult mai puțin pentru mine, decât”...

Se opri un moment, ca să întoarcă foaia umplută cu o scriere deasă.

„...decât propriile mele speranțe de fericire. Il iubesc din „din suflet pe Dick; și el mă iubește pe mine, cu toate că, pentru moment, nu ne cam vorbim. Imi este oare permis, să fac „apel la generozitatea dumitale și să sper că ne vei da ocazia „să reînnoim legăturile de afectuoasă prietenie cari ne uneau?”

Tăcu, vârî scrisoarea înapoi în poșetă și așteaptă calm.

— Gândesc, murmură Diana pe un ton rece, că cererea mea nu are într'însa nimic ne la locul său.

— Imi cereți, cu alte cuvinte, să dispar și să vă las locul, nu-i așa? urmă Hope cu o voce liniștită. Dar ce aș putea face? Nu stă decât în puterea dvs. ca să dați naștere ocaziunilor de a relua legăturile cu Dick. Mi-e tare frică, domnișoară, că așteptați prea mult dela mine.

Diana își mușcă buzele, dusă pe gânduri.

— Scrisoarea asta e ridiculă, o mărturisesc singură; dar eram prea deprimată când am scris-o. De altfel, faptul că ești prietena lui Dick, nu înseamnă de fel că-l iubești și dumneata.

Hope clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Țineam doar să vă întreb, dacă nu v'ați făcut poate o idee exagerată asupra puterii de sacrificiu de care sunt capabilă.

Diana închise pleoapele pe jumătate.

— Vrei, poate, să spui că-l iubești?

Hope Joyner, fără să clipească, lăsă în jos privirea.

— Exact!

Sinceritatea acestei mărturisiri o înmărmuri pe Diana, care rămase câteva momente fără să poată scoate o vorbă.

— Ce mișcător! murmură ea în cele din urmă.

După aceasta, continuă:

— Trebue, așa dar, să înțeleg că cererea mea, deși foarte la locul ei, nu schimbă cu nimica... planurile dumitale ambițioase?

— O' fi chiar atât de ambițios să resimți prietenie, sau chiar dragoste, pentru Dick Hallowell? întrebă Hope cu un aer de nevinovăție destul de zăpăcitor.

Diana făcu sforțări ca să pară cu totul stăpână pe sine. Nu sperase cine știe ce rezultat grozav atunci când trimisese scrisoarea, pe care — la drept vorbind — o scrisese într'un moment de capriciozitate. Poate că voise să lovească în Dick Hallowell, sau, cel puțin, să-l neliniștească. Dar astăzi, prezența în fața ei a tinerei fete, i se părea o sfidare. Și Diana era o persoană pe care era mult mai bine să te ferești a o sfida.

— O să-ți arăt ceva.

Tânăra femeie ieși din cameră și reveni după câteva secunde ținând în mână o cutiuță de piele. Apăsă pe încuietoare; capacul se deschise brusc, lăsând să apară un inel cu trei briliante, pe care Diana îl puse cu forța în mâna vizitatoarei sale.

— Citește, te rog, inscripția care-i gravată în interiorul inelului.

In mod mașinal, tânăra fată ascultă, cu toate că nu simțea niciun fel de curiozitate. Pe fața interioară a inelului se aflau gravate următoarele cuvinte: „Dianei din partea lui Dick, 1922”.

— Ce spui de asta? murmură Diana.

— Inel de logodnă.

Diana lasă privirea'n jos. Puțin încurcată, Hope se uită la ea.

— Credeți ca asta-i un motiv mai hotărâtor decât toate celelalte pe cari le-ati întrebuințat, ca să mă constrângeți să rup relațiile cu Dick? Știam de mai înainte că ați fost logodiți..., mi-a spus-o chiar el. Dar, nu se logodesc oare majoritatea bărbaților de câte mai multe ori? Ca să fiu sinceră, domnișoară Martyn, habar n'am dacă în momentul de față procedez cu cinism sau cu înțelepciune; dar credeți oare că voiu accepta să nu-l mai revăd pe Richard Hallowell niciodată?

— Cred că vei face așa cum ți-o plăcea, răspunse Diana pe un ton destul de răutăcios.

Dădu din umeri.

— Evident că-i o chestie de gust și de bună educație. Nu-ți trece cumva prin gând că o să rezolv eu chestia asta în locul dumitale?

Privirea ei nu părăsi nicio singură clipă poșeta fetei.

— Am procedat poate imprudent și fără să mă gândesc, scriindu-ți acea scrisoare. Fii bună, te rog, și dă-mi-o înapoi.

Privirile lor se încrucișară din nou. Cu un gest repede, Hope deschise poșeta, luă scrisoarea, o rupse în bucăți și o puse pe masă. Apoi după o mișcare ușoară a capului, se întoarse și părăsi camera.

Diana era surprinsă de sentimentele pe cari le încerca; nici nu-și putea da măcar seama de ceea ce, inconștient, îi poruncea mișcările. Trecuseră ani de zile de când nici că se mai gândea la Dick Hallowell și rolul pe care acesta îl jucase în vieața ei părea atât de îndepărtat, atât de șters în bruma trecutului...

Incercă să-și mai limpezească gândurile, când Dombret intră în cameră și anunță pe un alt vizitator care, de altfel, o urmă pas cu pas.

Diana se așezase pe un taburet lângă fereastră, de unde putea să zărească tot întinsul străzii. Cu mâinile încrucișate, cu un deget alb și fin pe buze, cercetă fără indulgență persoana sdrențoasă care intra. Acesta privea amuzat, cu un surâs răutăcios pe față, cu amândouă mâinile în buzunare.

După ce Dombret se retrase, Diana se întoarse către el:

— Ești bun să-mi explici?

— Ce să-ți explic?

— Ce'nseamnă ținuta asta de cerșetor?

Graham Hallowell, rânjind, aruncă o privire pe vesmintele-i murdare și ponosite:

— Ia'n te uită! Am uitat să mă schimb!

Ea clătină din cap:

— Așa dar, ai fost de i-ai făcut o vizită ilustrului Richard. Și acest ilustru Richard a fost, de sigur, extrem de impresionant de ținuta-ți mizeră?

Fără să răspundă, se trânti pe divanul larg, scoase din buzunar un pachet cu tutun și o foiță, apoi începu să-și răsucească o țigară.

— E vreun motiv special, urmă Diana, ca să te arăți în Curzon Street îmbrăcat ca o sperietoare? Te previn dela'nceput că pe mine nu mă impresionează de fel așa ceva...

— Și nici pe el, din păcate; răspunse Graham liniștit, aruncând un nor de fum spre tavan. Tot ce am putut scoate dela el, e un prăpădit cec de cincizeci de lire. Imi venea să i-l arunc în obraz.

— Dar te-ai răsgândit la timp, nu-i așa?

Sarcasmele Dianei nu-l mai iritau. Bine'nțeles că fusese o vreme când subtilele bătăi de joc ale femeii îl făceau să înnebunească de furie. Dar azi... timpurile acelea erau tare departe.

— Fără'ndoială că te bucurai dinainte la gândul că o să-ți satisfacă toate dorințele, numai și numai ca să se scape de tine. Și, bine'nțeles că lucrurile nu s'au cam petrecut astfel. Ah băiete! dacă l-ai cunoaște pe Dick, așa cum îl cunosc eu!

— Din păcate îl cunosc chiar prea bine pe fariseul ăsta, mormăi el.

Ea nu răspunse imediat și-și mușca buzele,

— Fariseu? Aici n'ai nimerit-o. Dick n'are nimic de fariseu în el...

Făcu o pauză, apoi reluă:

— N'a făcut nicio aluzie la mine?

— Mi-a spus doar că nu ține să audă vorbindu-se de tine... Dacă asta-ți poate face plăcere...

Ea dădu din cap.

— De unde deduc că tu ești acela care te-ai însărcinat să vorbești de mine.

— Are o prietenă proaspătă, urmă Graham fără să se turbure. E încântătoare... Iam văzut cum gungureau lângă lespedea execuțiilor.

Diana păru foarte puțin interesată de această observație. După oarecari sforțări, tovarășul ei se hotărî să-i pună întrebarea pe care cu siguranță că i-ar fi pus-o încă din seara precedentă, dacă nu i-ar fi pierit brusc curajul. Intr'adevăr, tânăra femeie i-a inspirat totdeauna un vag sentiment de frică.

— Ai un apartament splendid, Diana. Dar, dacă nu mă'nșeală amintirile, locuiai într'un apartament cu mult mai modest, în cameră mobilată, atunci când am plecat... Am fost în curent cu schimbarea adresei tale; dar splendoarea actuală mă înmărmurește.

El știa că veniturile-i nu depășeau, an pe an, câteva sute de lire; cu alte cuvinte abia atâta cât i-ar fi fost necesar ca să-și plătească doar chiria acestui apartament princiar. Bine'nțeles că, din când în când, mai scria ea și ceva articole; dar indolența-i naturală nu-i permitea să tragă cine știe ce profituri din activitatea-i ziaristică.

— Ți-e teamă de prostii, nu? Ei bine, liniștește-te. In momentul de față am o lucrare destul de serioasă. Ai auzit vorbindu-se vreodată de principele de Kishlastan?

El dădu negativ din cap.

— Sunt în mod oficial agentul lui de publicitate, urmă ea liniștită; și într'adevăr, lucrul acesta îmi aduce vreo patru mii de lire pe an... Sper că sunt bani câștigați cinstit. Principele are nevoie să-și potolească o ură grozavă contra lumii în general și a guvernului în particular. Mi l-a prezentat Colley Warrington, acum vreo doi ani. Colley își propusese să stoarcă până la disperare pe ilustrul nostru prieten care, între noi fie zis, este imens de bogat; și, cum a cam dat greș, i-a venit ideea să mă cheme într'ajutor. Bine'nțeles că din primul moment am prins simpatia cea mai vie pentru Excelența Sa și nu-mi-a trebuit mult timp ca să descopăr punctul slab al armurii sale aurite. A pierdut două lovituri de tun...

— Două... ce? repetă Graham, nedumirit.

— Două lovituri de tun. Pare-se că guvernul francez i-a acordat favoarea de a fi salutat cu nouă lovituri de tun, atunci când venea în vizită oficială; dar, în urma anumitor chestiuni destul de neplăcute și a unui oarecare număr de scandaluri, salutul a fost redus la șapte lovituri. Se pare că în India, chestiunile astea au o mare importanță. Unde mai pui că principele de Kishlastan are mania pietrelor prețioase și că posedă, probabil, cea mai admirabilă colecție din toată India.

— E însurat? i-o tăia Graham, cuprins de bănuială.

— S'ar putea zice chiar că de nouă ori, nu numai odată. Dar n'am avut plăcerea să fac cunoștință nici măcar cu una din soțiile sale. I-am făcut până acum sumedenie de servicii Excelenței Sale; am obținut ca ambasadorul nostru dela Paris să se intereseze de el și am scris, sau uneori am inspirat numai, nenumărate articole asupra lui.

Graham, pe care aceste lămuriri nu izbuteau să-l liniștească asupra bănuelilor, își freca gânditor bărbia. Diana bufni în râs:

— Ai intenția să-mi faci morală?

— Nu, dar toate astea le găsesc foarte bizare.

Atitudinea Dianei nu avea nimic prietenos; își dădea el perfect seama de acest lucru.

— Mă duc acasă, să mă schimb, mormăi el, ridicându-se. Și, să-ți spun drept, Diana, nu-mi place să te văd îndeplinind asemenea treburi.

— Sunt tare amărîtă! răspunse ea, ironică. Sper că ai ghicit, iubitule, că venitul de patru sute de lire cu care înainte vreme, la caz de nevoie, mă puteam mulțumi, a sburat. Intr'un moment de optimism necugetat, am încredințat întreg capitalul meu unui tânăr simpatic, care susținea că ar fi scornit un plan grandios pentru îmbogățirea rapidă. Intre paranteze fie zis, această încredere m'a făcut să pierd un logodnic de primul rang.

Vorbea cu nepăsare, dar în vocea ei se putea ușor ghici un necaz și o amărăciune cu greu stăpânite.

— Pierderea este ușor reparabilă, spuse Graham. Știi foarte bine că, la cealaltă aniversare a zilei mele de naștere, trebue să pun mâna pe douăzeci de mii de lire.

— Mi-ai mai spus-o, îl ironiză ea. Din nenorocire, după cum am descoperit după arestarea ta, moștenirea este gata-gata să fie înghițită de ipotecile pe cari ai avut grijă să le faci.

Se întrerupse brusc, apoi reluă pe un ton poruncitor:

— Du-te de te îmbracă mai omenește și vino la mine. Hai, repede! Aștept vizita lui Colley și, dacă nu m'o găsi acasă, o să creadă că l-am mințit.

Il conduse până la ușă; apoi, strâmbând din buze, veni de se așeză din nou pe divan. Părea absorbită în cetirea celui mai palpitant roman, când i se anunță sosirea lui Colley.

Acesta era un individ extrem de slab, cu fața ca tăișul unui cuțit, cu craniul calicește acoperit cu tufe de păr galben care ajungeau cu greu să mascheze o chelie ce nu era totuși decât abia la începuturile ei. Cu figura-i lungă, cu trăsăturile adânc săpate, Colley Warrington făcea impresia unui om îmbătrânit înainte de vreme. Persoanele cărora le plac generalizările grăbite, îl acuzau de prea mare dărnicie, întrebându-se în acelaș timp de unde venea tot acel bănet mulțumită căruia putea să se arate atât de risipitor.

La Londra, New York, și în general în toate locurile lumii frecventate de societatea bună, se găsește și un anumit număr de personaje strălucitoare cari își fac o datorie în a se ocupa de treburile altora, mai ales când acest „altul” face parte din *lumea bună*.

Din memorie, Colley putea să expună istoricul și să conteste eventual legitimitatea oricărui titlu, să procure informațiunile cele mai complete asupra rudelor fie de sânge fie prin alianță ale oricui; dar numai în măsura în care aceste rude ocupau și ele vreo situație de oarecare importanță. Cunoștea până la centimă venitul fiecăruia, precum și starea de prosperitate sau de decădere a oricărei averi. A traversa Bond Street însoțit de el, însemna să asiști succesiv la dramele și comediile cele mai neașteptate, de oarece în cel mai mic lucru descoperea o semnificare inaccesibilă priceperii muritorilor de rând. Era capabil să dea din gură la infinit:

„Iat-o pe Lily Benerley în noul ei Rolls... primit în dar dela un funcționar al ambasadei egiptene. Aia de colo este bătrâna lady Vannery; babornița, dar milionară... Toată averea ei îi rămâne lui Jack Wadser, nepotul său, acela care s'a'nsurat cu Mildred Peslow... știi, tânăra femeie care o ștersese în Kenya cu tânărul Leigh Castel, fiul lordului Mersem...”

Anumite persoane fără indulgență susțineau că numitul Colley ar avea profituri însemnate din acest instinct care-i permitea să fie la curent cu cel mai mic scandal. Intr'o bună zi, un lord-cancelar îl calificase foarte nimerit drept „ticălos-nemernic”. Era notoric altercația dela Paddock Club, în sala de joc... Intrucât Colley își dăduse în mod discret demisia, afacerea s'a mușamalizat. S'a mai găsit, de asemenea, la un moment dat, doar la un pas de inculpare de șantaj. In cursul desbaterilor găsise însă oportun să meargă să facă o cură de odihnă la Aix-en-Provence. Evident că numele lui n'a fost menționat niciodată; dar, atunci când eminentul magistrat a declarat-o sever acuzatului oficial: „Cred că știu cine este persoana care te-a ajutat cu sfatul când ai scris aceste scrisori de amenințare'', toată asistența a știut prea bine la cine era făcută aluzia.

Acesta era omul care pătrunsese bombănind în buduarul Dianei și privea la tânăra femeie cu o mutră amărâtă.

— Cum rămâne, Diana?

— Ia loc și încetează odată cu tonul ăsta.

— Unde-i Graham?

Se așeză cu băgare de seamă pe marginea unui fotoliu.

— S'a dus acasă, să se schimbe; răspunse Diana.

— Ești bună de legat, dacă nu rupi orice legătură cu Graham... Știi prea bine ce reputație are.

— Tot așa cum o știe și el pe a ta, răspunse ea surâzând cu înțeles. Am constatat că opiniile pe cari le profesezi asupra capitolului relațiilor utile sau periculoase, corespund exact cu acelea ale lui Graham... cu singura deosebire că el e de părere că vizitele tale constitue cea mai detestabilă reclamă pentru o femeie cinstită.

Colley mormăi. Diana urmă:

— Fără înjurături și fără scene, te rog! Am nevoie de o informatie. Ce-i al tău, e-al tău. Ești o adevărată enciclopedie, Colley; dar până acuma n'am avut încă ocazia să te consult. Spune-mi, te rog: cine-i Hope Joyner?

Gustul lui de palavrageală fu mai puternic decât supărarea:

— Hope Joyner?... Apartament splendid în Devonshire House... Două mașini: un Rolls și una americană. Foarte bogată... Prietenă bună cu Dick Hallowell...

Diana îl întrerupse cu un gest de nerăbdare:

— Ți-am cerut lămuriri precise.

El dădu din cap:

— Nu știu chiar multe despre ea. A răsărit, într'o bună zi, nu se știe de unde. Cred că și-a făcut studiile într'una din școlile acelea din Ascot, unde ceea ce contează în primul rând este averea. Curios că te interesezi de ea. Vorbeam tocmai acum câteva zile, despre ea, cu Bobby Longfellow, locotenentul din gardă.

— N'am știut că ești prieten cu Bobby Longfellow, i-o tăiă scurt Diana.

— Nu's prieten cu el, recunoscu sincer Colley; dar asta nu ne împiedecă să stăm de vorbă din când în când. Hope Joyner este orfană. Tatăl ei, un chilian bogat, i-a lăsat, când a murit, o avere imensă pe care i-o administrează Roke & Morty. Mă întreb, de altfel, cum dracu de s'a putut încredința un patrimoniu atât de important unor tipi ca Roke & Morty.

Cetind în ochii Dianei o curiozitate nestăpânită, el continuă:

— Roke & Morty sunt foarte nesinceri. Aproape că i-aș putea numi excroci. De câte ori e vreun proces criminal în fața tribunalului din Old Bailey, dacă e o afacere mai importantă, Roke & Morty sunt și ei acolo. Nu sunt consultați, decât atunci când treaba-i încurcată rău.

— Ce știi despre Hope Joyner? îl întrebă Diana din nou.

— La dracu! prea multe vrei să știi...

Colley se scărpină pe după ceafă.

— După câte-mi pare, trăia la Monk's Chase, o moșie din Berkshire. Locuință veche și pitorească, de pe timpul domniei lui Henry...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Colley! nu mă interesează arhitectura!

— Bine... bine..., răspunse el repede. Hope Joyner a trăit mulți ani în această locuință. Hallett, tutorele ei, își petrecea majoritatea timpului în America și mititica era singură cu guvernanta. Dela Monk's Chase a trecut la pension; când și-a terminat studiile, s'a dus un an la Paris, ca să-și desăvârșească educația. Averea ei a fost totdeauna enormă. Apartamentul a fost ales și mobilat de către Roke & Morty... Altceva nu mai știu nimic despre fata asta. Te interesează chiar așa mult?

Inainte să răspundă, Diana trase câteva fumuri din țigară.

— Mă interesează, spuse ea în cele din urmă, pentrucă va trebui s'o suprimăm... științific, dar radical.

Colley o privi extrem de mirat; imediat însă, pe figura lui apăru un zâmbet.

— O să fie cam greu, prietenă dragă. Este cineva, în Londra, care-i îndrăgostit nebun de ea.

Ea-l întrerupse cu bruscheță:

— Știu..., Dick Hallowell.

— Dick Hallowell... Nu chiar la el vroisem să fac aluzie.

— Atunci, de cine vorbești? Cine-i îndrăgostit de ea?

— Ilustrul nostru stăpân și prieten, Excelența Sa prințipele de Kishlastan.

— Prințipele?! Dar nici n'o cunoaște... Mi se pare că faci o glumă de prost gust?

— A văzut-o, dragă, și — vorba poetului — i-a căzut cu tronc la inimioară. Numai ca s'o zărească trecând călare, se duce stimabilul în fiecare dimineață prin parc; plătește oameni ca să știe la ce teatru merge, pentru singura plăcere de a o putea contempla după pofta inimii; are la el aproape tot atâta valoare ca și cele două lovituri de tun pierdute, sau ca și celebra-i colecție de perle. Astăzi seară, trebue s'o'ntâlnească, în sfârșit, oficial...

— Astă seară? La recepție?

— Exact. Recepția a fost organizată numai și numai ca să-i dea lui Riki ocazia de a-și întâlni zeița. Poți oare să crezi măcar, că ar fi putut fi altfel? Pentru englezi, nu are decât ură; și cu siguranță că, dacă n'ar fi avut un motiv personal și intim pentru asta, ideea recepției i s'ar fi părut tot atât de fără rost, cum mi s'ar părea mie ideea de a-mi plăti locul la o reprezentație. Cunoștința Hopei Joyner a izbutit s'o facă mulțumită unui subterfugiu foarte simplu: a reușit s'o intereseze pentru Asociația Femeilor Orientale, o organizație complectamente ridicolă, având ca obiect să smulgă pe surorile hinduse din ororile poligamiei.

Diana, cu mâinile la spate, măsura camera în lung și'n lat.

— Mie nu mi-a vorbit niciodată de asta, spuse ea după un moment.

— In regulă generală, nimeni nu-și consultă agentul de publicitate în chestiunile sentimentale.

— Ești un cinic, Colley.

Se îndreptă spre ușa buduarului, ca să meargă în dormitor; dar când o deschise, rămase locului, extrem de mirată.

In prag se afla o femeie, de o anumită vârstă, foarte corpolentă, cu nasul gros și o lucire vicleană în privire.

— Cine... cine ești dumneata? băigui Diana.

— Bună ziua, doamnă! numele meu e Ollorby.

Vârî mâna în poșetă și scoase o carte de vizită enormă, pe care o întinse tinerei femei.

— Conduc un birou de plasare, doamnă. Dacă vă trebuește vreodată o cameristă sau bucătăreasă, nu-i nevoie decât de un telefon: Soho....

Diana o întrerupse. Odată mirarea trecută, începu să fie năpădită de o mânie fără seamăn.

— Cum ai intrat? Cum de ai îndrăznit să pătrunzi, fără voie, în acest apartament?

Se întoarse, căutând-o pe Dombrett cu privirea, ca s'o certe.

— Iertați-mă, răspunse aproape umilă d-na Ollorby. Ușa era deschisă... Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni... Atunci, am intrat. Dacă aveți nevoie cumva de o servitoare...

— N'am nevoie nici de servitoare și nici de dumneata!

Cu un gest poruncitor, Diana îi arătă ușa. D-na Ollorby, fără să se turbure, se retrase cu o vioiciune nebănuită.

— Ce s'a'ntâmplat? întrebă Colley, când Diana se afla din nou lângă el.

— O vizită plicticoasă. Directoarea nu știu cărui birou de plasare.

O sună pe Dombrett.

— De ce ai lăsat ușa deschisă? întrebă ea.

Fata'n casă avu un gest de protestare.

— Vai de mine, doamnă..., dar n'am lăsat nicio ușă deschisă.

— Nu minți! o repezi Diana. Ai lăsat-o; și m'am pomenit aici cu un fel de muiere, care a profitat de greșeala ta și s'a băgat în casă... Cine știe de când era ea prin antret...

Sosirea providențială a lui Graham întrerupse porția pe care o incasa biata Dombrett și Diana, uitând de mutra musafirei nepoftite, începu o discuție înflăcărată asupra pasiunei principelui de Kishlastan, discuție care avea să urmeze până la terminarea mesei.

CAPITOLUL III.

Erau persoane cari pretindeau că ceea ce lipsea, mai ales, Excelenței Sale principelui de Kishlatsan, era bunul simț.

Acest personaj lung și slab, a cărui figură prezenta toate caracterele tipului oriental, era, pentru moment, în anumite dificultăți cu guvernul francez și se vedea, în plus, obiectul unei oarecari neîncrederi, dacă nu chiar dușmănii, din partea guvernului Indiilor.

Deși era de fapt supus francez, întrucât titlul îi venea dela un mic principat situat la limita posesiunilor franceze — principat unde comitea atâtea abuzuri, încât guvernatorul din Pondichéry l'a citat de mai multe ori în fața lui — spre marea încurcătură a guvernului britanic s'a apucat să cumpere domenii vaste în India engleză.

Fusese poreclit Riki. Sosind la Londra, se afla în prada unor multiple sentimente de ură, destul de confuze de altfel; dar cum, de altfel, se bucura de o avere enormă, nu întârzie să trezească numeroase simpatii printre membrii societății înalte, gata întotdeauna să ierte excentricitățile potentaților indigeni.

In fiecare zi era de găsit prin locurile cele mai mondene; nu lipsea dela nicio repetiție generală și dineurile lui erau de un lux și dărnicie ne mai pomenite.

La aceste dineuri nu lua parte însă niciun delegat al lui Foreign Office și Riki nu era admis în mediile quasi-oficiale. Dar, salvând aparențele, Ministerul de Externe își trimitea reprezentanți mai mult sau mai puțin oficioși la recepțiile mai importante pe cari le da principele de Kishlastan.

Așa s'a întâmplat că Dick Hallowell se pomenise cu o invitație, făcându-i-se în acelaș timp cunoscut, în mod discret, că prezența lui la hotelul Arrid nu ar fi considerată defavorabil de către „autoritățile superioare".

Patru ani își petrecuse Dick, în timpul copilăriei, prin Indii; și în acest timp căpătase destule cunoștinți asupra limbii hindustane, pe cari a continuat să și le lărgească datorită plăcerii naturale pe care o simțea pentru această limbă. La un moment dat ocupa serviciul de ajutor pe lângă guvernatorul general al Bengalului, când moartea tatălui său îl constrânse să se înapoieze în Anglia pentru ca să susțină prestigiul titlului lor și să pună oarecare ordine în moștenirea destul de încurcată în datorii.

Primind invitația, trecu pela Bobby Longfellow, pe care-l găsi trântit într'un fotoliu și cufundat în cetirea unei gazete sportive.

— Dumnezeule! exclamă Bobby după ce luă cunoștință de conținutul invitației. Te plâng sincer, sărman prieten. Sper însă că nu pui nădejde în mine ca să fiu nevoit să mai dau ochii încă odată cu nebunul cela.

— Nu știu de ce îl vei fi socotind drept nebun; dar într'adevăr, gândeam că n'ar strica dac'ai veni cu mine. De mă duc singur, o să mă plictisesc de moarte.

— E nebun! reluă Bobby plin de dispreț. Nu mai încape îndoială: e un dezechilibrat. Nici n'am pus bine piciorul în blestemata ceea de încăpere fortificată, că și căpătaiu misiunea de a arăta principelui de Kishlastan întreaga colecție a giuvaerelor coroanei. Aș fi fost incapabil să deosebesc clădirea cu giuvaere de un grajd, dacă unul din flăcăii ceia atât de caraghios îmbrăcați în costume din epoca reginei Elisabeta nu mi-ar fi arătat drumul... Atunci am fost obligat să urc nu mai țin minte câte scări, ca să arăt vizitatorului fleacurile celea somptuoase. De fapt, eu nu le mai văzusem înainte, așa că răul n'a fost decât pe jumătate...

— Dar de ce susții că-i nebun?

— Dacă nu de tot, este în orice caz nebun după pietre prețioase; am avut impresia că n'o să izbutesc să-l smulg niciodată din contemplarea coroanelor. Se acățase de balustradă și nu le mai slăbea o secundă din ochi. Era însoțit de un alt indian, căruia trebue că-i povestea o mulțime de lucruri extrem de interesante, din cari, din nenorocire, n'am înțeles niciun cuvânt. Vorbea tot timpul în limba hindustană, și n'ai ideie cât îmi părea de rău că nu te aveam lângă mine ca să-mi servești drept interpret. Unul din tipii din escorta lui mi-a lămurit că-i un adevărat maniac atunci când e vorba de diamante. Pare-se că posedă, într'una din încăperile palatului său din Kishlastan, o colecție care valorează nu știu câte milioane de lire sterline. Când a ieșit din Turn, a fost atât de zăpăcit de vederea giuvaerelor, că se târa prin coridoare ca o biată sdreanță. Ținea cu tot dinadinsul să-mi ofere, ca amintire, niște cercei cu perle. Le-am refuzat spunându-i: „Scumpul meu raiah, am renunțat în mod definitiv de a mai purta cercei. Nu mai sunt de mult la modă!”

— Dick bufni în râs.

— Astea toate sper că nu te împiedecă să fii băiat bun și să mă'nsoțești diseară la hotelul Arrid. Am fost rugat oficial să fac această politeță Excelenței Sale și, de altfel, n'o să fie nevoie să rămânem acolo mai mult de jumătate oră.

— Să-mi pun colierul de perle, sau rubinele? întrebă Bobby pe un ton sarcastic. Intre paranteze, țin să-ți fac cunoscut că am promis unei fetișcane delicioase s'o conduc la teatru...

— Cine te oprește? Ți-am spus doar, că nu stam mai mult de o jumătate oră la recepție.

***

Când cei doi tineri trecură pragul hotelului Arrid, scara cea mare ce ducea la saloanele primului etaj erau tixite de o mulțime strălucitoare. Se aflau acolo membrii de-ai Parlamentului, foști miniștri aparținând acelei categorii de politicieni cari nu riscă să vadă încredințându-li-se din nou un portofoliu și cari pot, în consecință, să se arate indiferent unde fără teama de a se compromite; femei de lume, din acelea cari se găsesc peste tot locul... afară de Curte; câțiva funcționari vechi de-ai Indiei, veniți numai ca să se arate în lume; un ziarist, câțiva scriitori...

— Ei nu!? Uite-o pe Diana Martyn! murmură deodată Bobby.

Ridicând privirea, Dick o zări pe tânăra femei la primul etaj, rezemată de balustradă și vorbind cu Colley Warrington. Când fu la câțiva pași de ea, abia atunci îl onorî cu un surâs și cu un semn destul de rece din cap.

— Iată o plăcere cu totul neașteptată, Dick; murmură ea, foarte stăpână pe sine.

Lui Dick îi era foarte greu să-și dea seama că fusese logodit cu această femeie frumoasă și că despărțirea lor îmbrăcase în ochii lui aparența unei tragedii. Putea acum s'o întâlnească fără cea mai mică neliniște și chiar s'o și admire, căci era într'adevăr cea mai splendidă creatură pe care și-o putea închipui cineva.

— Ce-i cu tine, Dick? Încă neînsurat?

— Încă nu, răspunse acesta grav.

— Totuși, se șoptește că ai de gând...

— De data as'a, se șoptește adevărul!

Știi, că este într'adevăr admirabil!

O secundă mai târziu, erau din nou despărțiți. Dick se îndrepta către salonul în pragul căruia Excelența Sa își primea invitații.

Strecurându-se printre grupuri, Dick, urmat de Bobby, se apropiă... și deodată se opri brusc, mut de mirare.

In mijlocul încăperii, rajahul, îmbrăcat cu o mantie de mătase de coloare ametistului, încins cu o măreață centură de argint, cu gâtul plin de șiraguri de perle, sta nemișcat ca o statue. Dar nu această magnificență orientală era ceea ce-l uimise pe vizitator.

Lângă Excelența Sa se afla o tânără fată îmbrăcată toată în alb. Dick nu-i vedea decât spatele, dar o recunoscuse totuși imediat.

La rândul său, Bobby își arătă mirarea printr'o exclamație:

— Dick!... dar asta-i micuța ta Hope!

— Micuța „*meu*" Hope?! răspunse repede tânărul ofițer, cu o mânie absolut nejustificată. Ești absurd, dragul meu! E pur și simplu „domnișoara Joyner".

In momentul acesta, fata întoarse capul și-i adresă un surâs de bună-venire.

— Foarte drăguț din partea dumitale, sir Richard, murmură orientalul cu afectare, mișcând leneș din pleoapele-i grele — e foarte drăguț că ai răspuns invitației mele. Speram, când am vizitat Turnul, că o să am plăcerea să te văd; din nenorocire însă, ai lipsit în ziua ceea. O cunoști pe d-ra Joyner, nu-i așa?

Fără să-i răspundă, Dick surâse tinerei fete.

— După câte văd, sunteți prieteni; urmă principele pe un ton bănuitor. Te invidiez pentru acest privilegiu.

Intre acestea, valetul anunță pe un nou sosit. Dick profită de ocazie, pentru a o scoate pe Hope afară din cercul care-l înconjura pe rajah, în ciuda supărării vădite a acestuia când văzu pe fată depărtându-se de el.

— Dar ce dracu mai cauți și tu aici?

— Nu știai că am un rol important de jucat în lume? Fac parte din Societatea pentru Liberarea Femeilor Orientale..., ceea ce, de altfel, nu reprezintă o sarcină prea grea. Lady Silford mi-a cerut să mă înscriu în această grupare.

Dick o cunoștea prea bine pe Lady Silford. Se svonea că ar fi comanditată de către prea bogatul hindus și Dick nu se îndoia niciun moment că, purtându-se astfel față de Hope, ea n'o făcuse decât ca o urmare a instrucțiunilor protectorului său. Ajungea acest lucru ca să provoace locotenentului o neliniște care putea fi, de altfel, perfect justificată de proasta reputație a rajahului.

— In locul tău, nu m'aș încrede în această grupare. Există o mulțime de alte asociații cari fac treabă bună, pe când Societatea pentru Liberarea Femeilor Orientale îmi face impresia unei simple glume. Probabil că și poliția este de aceiași părere, deoarece i-a refuzat autorizația de deschidere a unei subscripții publice.

Tânăra fată surâse.

— In fond, prea puțin mă interesează toate astea...

Amândoi se îndreptară spre ușă. In vestibulul cel mare se pomeniră deodată față'n față cu Diana... și aceasta îi arătă imediat tinerei fete o prietenie care părea să fie manifestarea unei amiciții vechi.

— Dacă nu mă'nșel, asta-i micuța noastră Hope! exclamă ea cu un entuziasm prefăcut. E logodnica dumitale, Dick?

Chiar Hope singură fu aceea care-l scoase pe Dick din încurcătură.

— Vă zărisem mai adineaori, domnișoară Martyn, și căutam tocmai ocazia de a vă'ntâlni. Am să vă predau ceva.

Iși deschise poșeta și scoase o cutiuță subțire de piele.

— Tocmai când vroiam să părăsesc Devonshire House, un comisionar mi-a adus asta. In cutiuță am găsit cartea de vizită a rajahului; dar sunt sigură că la mijloc trebue să fie o eroare. Sunteți bună să-mi faceți serviciul de a o repara, nu-i așa?

Intinse Dianei cutiuța, pe care aceasta o luă, prost dispusă.

— Habar n'am despre ce este vorba. Ce-i în cutie?

— Un colier de perle, răspunse tânăra fată foarte calmă. Fiți drăguță și spuneți-i Excelenței Sale că, în Anglia, nu este obiceiul ca o fată să primească asemenea cadouri, fie chiar dela unul dintre cei mai puternici principi ai Orientului.

Diana roși ușor; Dick îi observă turburarea.

— De ce ți-aș face eu comisioanele dumitale?

Hope o privi surâzând:

— De oarece adresa mea pe cartea de vizită a rajahului este scrisă de mâna dumitale.

— Un moment!

Vocea Dianei se făcuse aspră. Intinse mâna spre a o reține pe tânăra fată când aceasta voise să se retragă.

— De ce refuzi acest cadou? In cele din urmă (aci, dădu din umeri), nu ești cine știe ce cucoană mare, nu-i așa?... Iartă-mi sinceritatea, dar cred că numele dumitale nu figurează pe listele aristocrației, nici în Debrett precum nici în alte asemenea lucrări prețioase.

— Exact; răspunse Hope cu răceală, — după cum nu figurează nici în repertoriul lui Carlow...

La această aluzie, obrajii Dianei se roșiră de mânie. Tânăra femeie se stăpâni; dar în privirea ei lucea o răutate pe care Dick, de când o cunoștea, n'o mai zărise decât o singură dată.

Hope Joyner se depărtase, fără să mai spună un singur cuvânt.

— Ce dracu o fi repertoriul lui Carlow? întrebă Dick, când fură mai la o parte de restul lumii.

— Ce? Nu cunoști pe Carlow? răspunse ea cu un aer de perfectă nevinovăție. Acea importantă agenție comercială, care ține un fel de listă confidențială pentru uzul clienților săi... dintre cari fac și eu parte. Pe listă sunt numele tuturor indivizilor cari, în Anglia și mai ales în Londra, trăiesc din expediente și s'au găsit, sau se mai găsesc încă, în legături cu cei mai renumiți criminali.

Plin de admirație, Dick exclamă:

— Ești extraordinară, Hope!

Ea surâse, cu toate că nu se simțea de fel veselă.

— Serios? Asta provine, fără'ndoială, din aceea că mă găsesc într'o situație destul de extraordinară.

Ca să ajungă acasă la ea, Hope Joyner nu-i permise lui Dick s'o'nsoțească. Vroia să fie singură, ca să poată face puțină regulă printre gândurile-i răvășite. Era profund turburată din momentul când Diana Martyn rezumase, în câteva cuvinte, întrebările neliniștitoare pe cari tânăra fată și le punea ea însăși de cinci ani încoace.

Se ivise de nicăieri! Această frază a Dianei era purul adevăr. Părinții-i erau morți, poseda niște bunuri considerabile în America de Sud și primea regulat venituri princiare pe cari niște avocați — despre cari ea știa perfect de bine că întrețineau relații strânse cu indivizii de cea mai abjectă specie — le depuneau regulat la banca ei. Asta era aproape tot ce știa singură asupra ei însăși.

Nu și-a văzut niciodată actul de naștere, și habar n'avea cam prin ce țară s'o fi născut. Poate că misteriosul Mr. Hallett ar fi putut să-i dea ceva lămuriri în această privință... Din nenorocire însă, i-a fost imposibil să-l întâlnească măcar odată. Tot ce știa despre acest personaj misterios, e că era un bărbat de oarecare vârstă, care-și petrecea tot timpul în călătorii și care, dela un timp, începuse să-și cam piardă vederea. Trăise, cu toate acestea, multă vreme în casa lui Mr. Hallett, profitând de vastele lui domenii, de caii lui, înconjurată de un respect deosebit al servitorilor.

Când în Indii, când în America sau din nou în Europa, Mr. Hallett devenise pentru tânăra fată simbolul viu al enigmelor cari îi torturau spiritul. De multe ori se pomenea urându-l cu înverșunare. Nu răspundea niciodată la scrisorile ei, și nici nu i-a scris vreodată. In mod regulat, de câte ori era aniversarea nașterii ei, primea niște cadouri mărețe. Tot astfel de Crăciun și la data de 10 Iunie a fiecărui an, primea buchete enorme de flori, fără ca acestea să fie însoţite de vreo scrisoare — sau măcar de câteva cuvinte pe o carte de vizită.

Ghicea că Mr. Halllett ţinea să-şi îndeplinească misiunea cu cea mai scrupuloasă punctualitate, aproape în mod mecanic, fără să pună dela el nici cel mai mic semn de afecţiune. Mai mult decât atâta, era evident că acest om căuta în mod sistematic să evite orice întâlnire. Era sigură că nu din simplă întâmplare părăsea Mr. Hallett Monk's Chase exact în ajunul zilei când trebuia să sosească ea pentru a-şi petrece vacanţele de vară. Absenţa lui se prelungea atunci tocmai până'n momentul când se înapoia ea la pension. De fiecare dată când îi scria, primea răspuns dela bancherul său, un omuleţ vulgar care-şi petrecea zilele într'un birouaş din Threadneedle Street şi care vădit că nu purta fetei acelaşi interes ca şi Mr. Hallett.

In timp ce camerista o desbrăca, Hope Joyner începu să se gândească la Monk's Chase. Gândurile-i erau obsedate de o anumită imagine: aceea a unui dulăpior din bibliotecă, despre care fosta ei doică, foarte vorbăreaţă, i-a spus într'o zi că ar conţine cheia tuturor misterelor cari o turburau atât de puternic. Se poate că era o simplă născocire a bătrânei servitoare; dar era totuşi posibil ca acel dulăpior...

Işi aduse atunci aminte că, într'una din zile, mânată de un copilăresc sentiment de curiozitate, şterpelise toate cheile din casă; după mai multe cercetări, o descoperi pe aceea pe care o căuta, dar, în timp ce se pregătea să deschidă uşa de stejar sculptat, intră în cameră un servitor şi Hope, cuprinsă de teamă, se depărtă repede de dulapul de care în urmă nu se mai apropiă niciodată. Mulţi ani s'au scurs de-atunci, şi ea încă mai păstra cheia într'un săculeţ de piele.

Ivită de nicăieri! Diana Martyn avea dreptate... Cu câteva luni mai'nainte, sarcasmul tinerei femei nu i-ar fi provocat decât un hohot sincer de râs; dar azi avea cele mai bune motive ca să caute să spele pata pe care o asemenea observaţie o aşternuse pe reputaţia ei.

Hope Joyner avea destulă experienţă ca să-şi poată imagina toate ipotezele neplăcute ce se puteau formula asupra naşterii sale. Cunoştea cazul anumitor persoane îndestulate cari asigurau un traiu bun copiilor pe cari nu-i puteau recunoaşte. Gândul acesta nu-i provoca niciun sentiment de oroare, dar o punea într'o dureroasă nelinişte de când Dick Hallowell se ivise în cale-i.

Era, poate, mai bine să-i desvăluie lui totul,... cel puţin tot ce ştia ea singură asupra ei. Era sigură că el ar fi continuat să o înconjure cu simpatie și încurajare. Presimțea chiar că, în caz că ar afla cele mai rele lucruri, nu trebuia să se teamă că va pierde dragostea lui.

Când se trezi a doua zi de dimineață, se mai gândea încă la Monk's Chase și la dulapul din bibliotecă. In după amiaza acelei zile, luă o hotărîre.

Cheia ușii dosnice, care da acces în casă, o mai avea încă...

CAPITOLUL IV.

După ce Stimmings, majordomul, a închis cu lanțuri și zăvoare poarta cea mare din Monk's Chase, merse de-i spuse stăpânului — fără ca acesta să pară că atribue prea mare importanță faptului — că, într'adevăr, ploua „cu găleata".

Incă de după amiază începuse ploaia torențială și, la ora cinei, parcă mai crescuse în intensitate. Incepuse să se formeze o băltoacă în adâncitura terenului care domina Lower Oaks, și doar partea centrală a aleei se mai zărea printre cele două șuvoaie cari curgeau sgomotos din Black Wood ca să se verse în lacul miniatură ce se lărgea din ce în ce în fața pavilionului paznicului, scălda partea inferioară a portalului și mergea apoi să se unească cu șanțul din marginea drumului.

Era o noapte neagră ca păcura, turburată numai de clipocitul monoton al ploii; una din nopțile acelea când locuitorii micilor căsuțe câmpenești contemplă apa care se scurge prin acoperișurile desfundate și înjură de mama focului sgârcenia proprietarilor.

Trăsura acoperită cu coviltir, care făcea serviciul de legătură dela gara din Worplethorpe, înainta cu greu prin potop; plescăitul regulat al calului forma un acompaniament melancolic scârțâitului monoton al roților.

Deodată o mână atinse umărul vizitiului, care trase din răsputeri de hățuri. Trăsura se opri.

O tânără fată, înfășurată din cap până'n picioare într'un impermeabil de pânză cauciucată, sări jos, în drum. Pălăria, dată peste ochi, nu lăsa să i se zărească fața, la lumina galbenă și nesigură a felinarului.

— Mulțumesc, murmură ea. Cred că vizita mea o să dureze cam vreo oră..., poate chiar mai puțin. Poți să mă aștepți, undeva mai la adăpost.

De pe marginile aplecate ale pălăriei, curgea apa ca dintr'o cișmea.

— Par'că vroiați, domnișoară, să mergeți la Monk's Chase? Vă pot duce până la peron. O să vă udați leoarcă.

— Nu, mulțumesc! Prefer să mă aștepți aci. Nu... n'aș vrea ca sosirea mea să trezească toată lumea.

Atât pavilionul paznicului cât și parcul erau pustii și cufundate în tăcerea cea mai adâncă: iar poarta mare de fier se afla ușor întredeschisă. Vizitatoarea își aduse aminte deodată că, pe vremuri, căsuța cea mică de lângă grilaj fusese locuită de un grădinar bătrân. Murise încă pe vremea când ea mai era la pension.

Când străbătu băltoaca ce se formase la capătul aleei, apa îi venea până mai sus de glesne; era veselă că, cel puțin de data aceasta, fusese prevăzătoare și-și încălțase șoșonii de cauciuc.

Ajunse imediat la capătul aleei.

In mod normal, ar fi trebuit să zărească de aci casa.., dacă pe așa o noapte ar fi fost posibil să se zărească ceva. Distinse în cele din urmă clădirea, o mătăhală întunecată cu forme neprecise, care se confunda pe jumătate cu delulețele ce se înălțau pe planul din fund.

Nicio lumină... Fără'ndoială că informațiunile pe cari le căpătase erau exacte: Mr. Hallett avea obiceiul să se culce foarte devreme.

Inima-i bătea cu putere. Străbătând o mică pajiște — insulă de verdeață în mijlocul unei mări galbene — o apucă pe aleea care înconjura clădirea.

Nu înceta să-și repete că era curată nebunie procedând astfel, continuând această aventură. Era cea mai mare nebunie că și-a conceput acest plan; și încă o și mai mare nebunie că vâra cheia în broasca portiței din zidul cenușiu acoperit cu iederă, pur și simplu ca să asculte de impulsiunea necugetată care-i călăuzea toate acțiunile.

Și dacă, totuși, i s'a spus adevărul?... Dacă, în dosul acestei uși, urma să găsească deslegarea tuturor misterelor?... Nu era, oare, de-ajuns acest lucru ca să justifice cu vârf și'ndesat purtarea ei?

Cu un gest scurt, întoarse cheia în broască. O simplă apăsare, și ușa se deschise. Aprinse lampa electrică, pe care avusese grijă s'o ia cu sine și-i plimbă lumina pe pereții coridorului strâmt. Inchise la loc ușa și, în cea mai adâncă liniște — deoarece șoșonii de cauciuc micșorau sgomotul pașilor — urcă cele trei trepte de piatră cari duceau la o a doua ușă.

Aceeași cheie deschidea și broasca doua. Tânăra fată urcă pragul și pătrunse într'o sală lungă și largă, având podeaua acoperită cu un covor imens și ici-colo, pe margini, statuete, jilțuri vechi, pupitre și banchete, un întreg mobilier care-i era foarte familiar.

Nimic nu fusese schimbat dela ultima ei vizită acolo: portretele cele mari în cadrele lor de stejar aurit, tapițeriile, perdelele mari și roșii cari mascau ferestra dela capătul sălii, toate erau lucruri pe cari le cunoștea atât de bine.

Sgomotul ploii nu turburba de fel atmosfera aceasta vătuită și singur ticăitul regulat al pendulei dădea oarecare vieață încăperii. Câteodată se auzea totuși un sgomot ușor: era câte o jaluzea pe care, nefiind bine prinsă, o mișca vântul.

Tânăra fată suspină adânc, străbătu repede locul și pătrunse în hall unde, din nou, se opri ca să asculte, în timp ce privirile-i încercau să străpungă întunecimea.

O lumină palidă, neprecisă, era singura care arăta locul unde se aflau cele două ferestre zăbrelite, cari erau situate de o parte și de alta a ușii principale. Vizitatoarea fu nevoită să-și adune tot curajul ca să se hotărască a străbate hallul și să apese clanța ușii care da în bibliotecă.

In cămin ardeau niște butuci de lemne. Tânăra fată nu putea să distingă deschizătura acestui cămin, în fața ei aflându-se un fotoliu pe care-l cunoștea prea bine; dar zărea lumina roșiatică pe care o răspândea. După toate aparențele, odaia era goală...

Cu fălcile contractate, străbătu aproape în fugă spațiul care o despărțea de dulapul de stejar. Când vârî cheița în broască, mâinile-i tremurau.

Deodată fu gata-gata să scoată un strigăt.

Mobila era goală!

In momentul acela, o impresie bizară o făcu să se'ntoarcă; și emoția pe care o simți era cât pe ce s'o trântească la pământ. Din fotoliu, în fața căminului, se ridica o șuviță de fum albăstriu.

— Fii drăguță și'nchide ușa. Simt un curent foarte neplăcut.

Vocea era blândă, înceată.

Câteva secunde, fata rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra fotoliului. Fără să prea ştie ce face, scoase un browning din poșetă.

— Nici o mişcare! murmură ea cu vocea înăbuşită; sunt... sunt înarmată.

In fața ei, de după fotoliu, se ridicase un bărbat cu statura înaltă, cu părul cărunt. Trăsăturile fine și armonioase ale feței sale erau în parte acoperite de niște ochelari negri. Ținea strânsă o pipă între dinţi și purta un smocking de catifea neagră.

— Vino de te aşează lângă foc, spuse el. Trebue să fii toată udă.

Ea se sfii un moment, apoi merse încet către cămin, dar cu mâna mereu încleștată pe revolver.

Bărbatul începu să râdă.

— Bănuiesc că în momentul acesta ții în mână un revolver, sau poate vreun alt obiect tot atât de melodramatic. Tare păcat.

Se întrerupse brusc, apoi urmă:

— Te rog din nou; ți-aș fi foarte recunoscător dac'ai vrea să închizi ușa. Sunt extrem de sensibil la curentele de aer.

Tânăra fată se dădu îndărât cu câțiva pași. I se ivea o ocazie... De ce n'ar profita ca să fugă? Ii erau deajuns câteva secunde ca să părăsească această casă... Da, dar omul acela o văzuse. O asemenea eşire ar fi cu totul lipsită de demnitate.

Era într'adevăr curios că, în asemenea momente, chestiunea „demnității" putea să mai conteze.

Inchise ușa și se înapoiă la cămin. Bărbatul își reluase locul din fotoliu, cu pipa între dinți și cu fața întoarsă către buștenii aprinși.

— Ai intrat prin portița cea mică, nu-i așa? Hotărât lucru, va trebui să schimb broasca. Ia loc, te rog.

Inainte de a-i da ascultare, ea se mai codi o clipă.

— Da, urmă el încetișor. Știam prea bine că eşti femeie. Am ghicit acest lucru, auzind fâșâitul rochiei. Ce dorești, de fapt?

Cu gâtlejul uscat, ea trebui să facă sforțări înainte de a putea răspunde.

— Am venit să caut ceva, ce gândeam că nu se poate afla decât în această încăpere. Oh! nimica prețios.... pentru altcineva decât pentru mine. Vedeți..,

— Nu, nu văd. Sunt orb.

Pronunțase aceste ultime cuvinte pe un ton atât de liniştit, de indiferent, încât timp de câteva secunde ea nu-și dădu seama de importanța acestei mărturisiri.

— Orb!

Işi reţinu cu greu un strigăt:

— Vai, vă rog să mă iertaţi...

Deodată inima-i începu să tresalte de bucurie.

Orb! Aşa dar, el nu putea s'o vadă... N'o va putea recunoaşte, dacă ar fi s'o'ntâlnească vreodată...

— Vă afirm că n'am venit aci să vă iau nimic de-al dumneavoastră. Trebue să vă spun că am... că familia mea a locuit vara trecută în această casă. Am pierdut atunci un obiect şi pentru nimic în lume n'aş vrea să se poată cineva îndoi că este în posesia mea.

Incetul cu'ncetul îşi recăpăta siguranţa de sine, de oarece ştia că vara trecută Monk's Chase fusese închiriat unei bogate familii americane.

— Faci parte, aşa dar, din familia Osborn... Ei bine, copila mea, poţi căuta în linişte obiectul pe care l-ai pierdut, şi ia-l. Imi pare rău că te-am speriat.

Ea se întoarse pentru a arunca o privire prin portiţa întredeschisă a dulăpiorului.

— Nu-l voiu găsi, suspină ea... L-o fi luat cineva. Şi... acum... trebue să plec. Imi permiteţi?

El se ridică şi străbătu încăperea călăuzindu-se bâjbâind din mobilă'n mobilă. In felul acesta ajunse în hal, apoi în sală, străbătu coridorul care ducea la uşiţă şi rămase în prag.

Timp de câteva momente stătu nemişcat, lăsând ploaia să-i cadă potop pe umeri.

— Noapte bună! murmură el în cele din urmă. Iţi doresc ca ploaia să nu te ude prea rău.

Aşteaptă până se stinse în noapte sgomotul paşilor tinerei fete; după aceea se întoarse, închise cu grijă uşiţa, se înapoiă în bibliotecă, aprinse toate luminile şi se aşeză în fotoliu, în faţa focului.

Rămase câteva minute nemişcat. Fruntea-i era brăzdată de cute adânci. Işi întrerupse gândurile, pentru a-şi înfunda pipa încet; apoi, scoţându-şi ochelarii cei negri, îşi reluă cetirea ziarului, întreruptă la sosirea fetei.

Părea că nu depune nicio sforţare la descifrarea, fără ochelari, a celor mai mici litere.

Trase din pipă şi murmură:

— Sărmana Hope Joyner!... Sărmana Hope Joyner!

CAPITOLUL V.

— Iţi voiu spune tot adevărul! începu Hope Joyner cu o hotărîre atât de sălbatică, încât Dick Hallowell nu se putu împiedeca de a surâde.

— Foarte plăcută experienţă, murmură el. Sper că o voiu putea suporta. Ce te frământă, scumpa mea?

Luase mâinile fetei într'ale sale şi, un moment, ambii rămaseră nemişcaţi. Ea fu aceea care se desfăcu mai întâi din strânsoare.

— Se prea poate ca, după ce ţi-oiu fi spus totul... să nu mai vrei să mă vezi; urmă ea, repede. Ţi-aduci aminte de acea... de ceea ce a vorbit despre mine Diana Martyn?

— Apoi, Diana spune atâtea despre atâţia, încât este prea greu ca să le reţii pe toate; răspunse Dick surâzând.

— Cu toate acestea sunt sigură că-ţi reaminteşti. Diana a spus că sunt „ivită de nicăieri”.

— Ceea ce este cu totul absurd, de oarece eşti o fiinţă tangibilă, infinit de seducătoare, şi nu o simplă apariţie. Şi când te văd cum îmi serveşti ceaiul în buduaru-ţi atât de luxos elegant, te găsesc tot atât de reală ca şi Ritz-ul a cărui siluetă o zăresc printre perdele.

— Lasă glumele, Dick. Diana a vrut să spună că „n'am familie”, rude, şi că este chiar foarte probabil să fiu o fiinţă...., îţi poţi lesne închipui cum. Cunoşti întru câtva ştiinţa eraldică, nu-i aşa? Ştii, prin urmare, ce înseamnă o spărtură în blazon?

— Nu-i cine ştie ce grozăvie... Are asta o importanţă chiar atât de mare? Spărturi! Există şi în cele mai glorioase blazoane... Sunt aproape sigur că s'ar găsi şi'ntr'al meu.

In faţa unei asemenea indiferenţe, ea rămase mută de mirare. Timp de câteva secunde avu un sentiment de adâncă uşurare, dar care se transformă brusc în mânie.

— Dick, nu sunt sigură că vorbele-ţi sunt conforme adevărului. E prea crud din parte-ţi să crezi despre mine că sunt o...

— Nu cred nimic..., decât că eşti cea mai încântătoare dintre fete, că o să te iau în căsătorie şi că voiu părăsi oştirea ca să ducem traiul cel mai fericit care a existat vreodată.

— Haide, Dick; fii om cu judecată. Nu poţi tu oare înţelege situaţia înfricoşătoare în care mă găsesc? N'am idee de unde-mi vin banii, nu ştiu cine-mi sunt părinţii... Am sosit într'o bună zi... de nicăieri. Şi în cele din urmă voiu fi silită să mă înapoiez acolo. Până acum, lucrul acesta n'a deşteptat în mine niciun fel de teamă; dar azi..., astăzi când mi-ai pătruns tu în vieaţă...

— Şi asta numai graţie elementului lichid; te rog să n'o uiţi. Aş avea gust să adaog blazonului meu o vâslă de aur pe fond de azur..., cu toate că noţiunea de azur s'ar putea să fie cam prea optimistă pentru coloarea apelor Tamisei.

Ea sta pe gânduri, cu fruntea brăzdată de o cută. Deodată se hotărî:

— Să-ţi fac o mărturisire, Dick...

Şi, fără să caute cea mai mică justificare a purtării sale, îi povesti despre vizita făcută la Monk's Chase.

Cât timp vorbi ea, Dick o ascultă cu cea mai mare atenţie.

— Ai procedat ca o mică descreierată, spuse el, după ce Hope tăcu. Ai riscat mult.... Ce fel de om este acest Hallett?

— Tot ce ştiu despre el, e că se află în fruntea unei averi considerabile şi că, în totdeauna, n'a arătat faţă de mine decât numai indiferenţă. E proprietarul unui domeniu imens în regiunea Kent. Acolo mi-am petrecut eu cea mai mare parte din copilărie.

— L-ai văzut vreodată?

— Niciodată. Ori de câte ori mă duceam să petrec câtva timp în casa lui, el era plecat în străinătate. I-am întrebat pe avocaţii cari reprezintă interesele mele, dacă e rudă cu mine: mi-au răspuns negativ. O cunoştea pe mama...., şi presupun chiar că ar fi avut cu ea vreo aventură sentimentală. De altfel, n'am putut niciodată să aprofundez această chestiune. Tatăl meu l-a ales ca .executor testamentar... Cel puţin, aşa bănuiesc.

— Ai cunoscut testamentul tatălui tău?

— Nu. Tot ceea ce ştiu este că primesc regulat o pensie considerabilă şi că, dacă mi se'ntâmplă uneori să fac cunoştinţe dubioase, cum a fost odată cazul, avocatul îmi trimite imediat o scrisoare foarte drastică, în care mi se face cunoscut că trebue să'ncetez orice relaţii cu persoanele indezirabile. Avocatul e acela care mi-a trimis repertoriul lui Carlow.

— Şi n'ai alte rude?

— Niciuna. Ţi-am spus: sunt o fiinţă ivită de nicăieri.

— Nu m'aş mira dacă avocatul ţi-ar scrie în curând o scrisoare și asupra mea, spuse el în glumă, de oarece nici eu nu sunt o relație recomandabilă; cel puțin o anumită rudă a mea, din cele mai apropiate, aparține vădit acestei categorii...

***

Dick Hallowell se gândea tocmai la acel membru din familie căruia i se potrivea epitetul de „nerecomandabil”, când, printr'o coincidență care nu-l miră peste măsură, se găsi deodată nas în nas cu fratele său în mijlocul lui Piccadilly Circus.

Graham Hallowell nu mai avea de astă dată nimic comun cu acel personaj zdrențuros și mizerabil care, cu câteva zile mai'nainte, îl vizitase în Turnul Londrei. Cu pantofii lustruiți, cu pălăria de cea mai fină calitate, făcea impresia ca scos dintr'un jurnal de mode. Buimăcit un moment de atâta eleganță, Dick vroia să-și vadă de drum, când fratele său îl opri.

— Dacă nu te temi că te-ai putea compromite cu un ticălos ca mine, aș vrea să avem o scurtă convorbire.

— Chiar imediat, dacă vrei.... Dar îți atrag atenția: dacă'i vorba de parale...

— Dar ce, la altceva nu te duce gândul decât la bani? Nu, Dick; aș vrea să-ți vorbesc doar de Diana...

— Asupra acestui subiect este și mai inutil să discutăm.

— Diana ar dori numai ca să te împaci cu ea, reluă Graham, brusc. De ce să mai prelungiți acest războiu inutil? Ce dracu, ți-e oare imposibil să uiți că te-a lăsat într'o bună zi pentru un alt bărbat?

— Dacă-mi reamintesc acest lucru, crede-mă că-i numai cu un sentiment de recunoștință la adresa ei...

Se uită la ceas.

— S'o scurtăm, Graham. Peste cinci minute am o întâlnire. Spune-i Dianei că nu-i port pică. E caraghios să se vorbească de războiu. Nu țin să mă'ntâlnesc cu ea, asta-i totul; nu pentrucă vederea ei mi-ar produce cea mai mică durere, ci pentrucă în ochii mei ea reprezintă, de-aci'nainte, tot ceea ce urăsc mai mult pe lume: trădarea și duplicitatea.

Tăcu și, după un semn ușor cu capul la adresa fratelui său, își urmă calea, în timp ce Graham se'ndrepta spre locuința Dianei.

Tânăra femeie îl aștepta în buduar. De îndată ce trecu pragul, ea ghici, cu subtila-i intuiție femeiască, întâlnirea care avusese loc între cei doi frați.

— Mereu același, mormăi Graham, lăsându-se alene într'un fotoliu. E de acord să te ierte...., cu o singură condiție: să nu mai audă vreodată vorbindu-se de tine.

— Te așteptai la altceva din partea lui?

Privi câtva timp la el fără să vorbească și expresia figurii sale nu era de fel indulgentă. Incet, cu lovituri regulate, piciorul ei bătea măsura pe covor.

— Ești cât se poate de neîndemânatic, murmură ea în cele din urmă. I-ai vorbit cel puțin de vreo pensie?

Graham rânji:

— Pensie!.... Crezi că mi-ar fi lăsat măcar timp să atac un subiect atât de delicat? Primele lui cuvinte au fost, ca să mă prevină că cererile de bani trebuesc eliminate cu totul din convorbire. De altfel, dacă Trayne are într'adevăr nevoie de mine pentru vreo trebușoară oarecare, apoi vor fi mulți bani de câștigat..., și încă fără niciun pericol.

— Ce nevoie să aibe de tine?

— De unde să știu? Trayne cam n'are obiceiul să facă destăinuiri prin telefon. N'am lucrat încă pentru el. Dar tu, Diana?

Ea întoarse vorba.

— E foarte darnic, recunoscu ea; dar și foarte periculos.

— Ce vrei să spui?

— Oameni ca el sunt în totdeauna foarte periculoși. Lucrul pe care mi l-a'ncredințat nu avea nimic complicat în el; și abia mult mai târziu am înțeles că era necesar la reușita anumitor planuri ale sale. Intr'o bună zi, sunt vreo doi ani de-atunci, mi s'a cerut să-l conduc pe lord Firlingham într'una din casele de joc ale lui Trayne. Ne-am dus acolo, înapoindu-ne dela Operă... In noaptea ceea, lord Firlingham a pierdut la cărți patru mii de lire. Lucrul acesta, de altfel, nu l-am aflat imediat, de oarece, când îl părăsisem eu, părea că-i surâde norocul. Câteva zile mai târziu, am primit din partea lui Trayne douăzeci de bilete de câte o sută de lire.

— Două mii de lire! Dar asta-i răsplată regească...

— In primul moment, am avut mustrări de conștiință pentru rolul pe care-l jucasem; dar Firlingham este o brută. E unul din cei mai neplăcuți oameni pe cari îi cunosc.

Se întrerupse, ca să arunce o privire asupra pendulei de peste cămin:

— E timpul să plecăm.

Graham privi la ea, surprins:

— Nu cumva ai și tu întâlnire cu Trayne?

— Inălţimea Sa Tiger Trayne mi-a trimis vorbă că e rost de un beneficiu important, dacă viu la el cu tine împreună.

***

Clubul Capcanei, aflat în apropiere de Soho Square, era una din acele instituţii în care membrii se mândresc a număra printre ei câteva din numele cele mai de seamă ale Angliei. Luxul reuniunilor sale, într'un cartier care de altfel era cât se poate de puţin monden, făcea din el unul din stabilimentele cele mai renumite ale Londrei. Fiecare ştia că acolo *se joacă mare*; dar renumele-i mai venea și dela mâncarea excelentă și cotizațiile extrem de reduse.

In ciuda anumitor svonuri, poliţia nu s'a sinchisit niciodată de ceea ce se petrece acolo. In mai multe rânduri, funcţionari superiori de-ai Scotland Yardului se mestecaseră prin mulţimea invitaţilor; dar niciodată n'au putut constata altceva decât partide nevinovate de bridge, jucate la modesta miză de cincizeci de lire suta de puncte. Sau, miza la jocul de bridge este o chestiune de politică interioară, care interesează numai comitetul de direcţie al Clubului. In consecinţă, Scotland Yardul n'a găsit util să intervină. Dacă jucătorii organizau uneori, câte o partidă de bacara, apoi asta se'ntâmpla fără de ştirea conducătorilor Clubului; şi niciun străin nu putea fi admis la aceste şedinţe particulare, fără să prezinte cele mai serioase garanţii. Nimeni nu s'a plâns vreodată că partidele n'au fost corecte, deşi dl. Trayne, care ponta enorm şi mai lua din când în când şi banca, avea obiceiul să câştige cu cea mai extraordinară regularitate.

Când Diana, însoţită de tovarăşul ei, pătrunsese în imensul şi liniştitul vestibul, marea majoritate a membrilor clubului, cari veniseră doar să ia masa, părăsiseră localul.

— Dl. Trayne este la secretariat, le spuse portarul. Dacă sunteţi buni, urmaţi-mă.

Persoana care şedea la biroul secretariatului, trecuse cu mult vârsta de cincizeci de ani. Păru-i, scurt tăiat, era cărunt; dar faţa, cu trăsături aspre, energice, era aproape complet lipsită de cute. Chiar când şedea, se putea vedea că are o statură cu mult superioară celei normale; şi din umerii-i largi şi voinici se degaja o impresie de forţă dominantă. Ţinea în gură un trabuc, pe jumătate consumat, pe care-l mesteca între dinţii-i de un alb strălucitor, prea neregulat aşezaţi ca să nu fie naturali.

Acesta era Tiger Trayne, a cărui înfăţişare, în ciuda poreclei, evoca mai curând ideea unui leu decât a unui tigru. In orice caz, mult mai puțin neuman decât l-a bănuit Diana, în totdeauna.

După ce-i scrută cu privirea timp de câteva secunde pe noui sosiți cu o aparentă indiferență, se ridică și-și aruncă țigara în cămin.

— Fiți bine veniți, murmură el cu dispoziție. Dacă nu mă'nșel, Diana Martyn?

Vocea-i era gravă și frumos modulată; se exprima cu o perfectă ușurință și Diana nu se putu împiedeca să constate, în sinea ei, că nu era de fel conform imaginei ce și-o creease în privința lui. Fu plăcut surprinsă de acest lucru. Acum înțelegea de ce omul acesta, al cărui geniu a conceput atâtea afaceri criminale, a isbutit în totdeauna să se sustragă justiției. Iși aducea aminte de ceea ce Colley i-a povestit asupra lui: curse întinse, artificii desfășurate ca să i se vină de hac. Cei mai fini copoi ai celor două continente și-au întins plasele ca să-l prindă; dar Tiger Trayne le-a dejucat toate cursele și a triumfat de cei mai temuți adversari ai săi.

— Chiar nu vă mai aduceți aminte de mine, Mr. Trayne? întrebă ea cu un surâs care-i descoperi dinții albi.

— Principiul meu este să nu-mi reamintesc de nimeni și să tratez chiar și pe cei mai intimi prieteni ca pe niște streini cari trebue, la fiecare întrevedere nouă, să-mi fie prezentați oficial. E o metodă excelentă. Ți-o recomand și dumitale.

Vorbind, se adresa Dianei; dar nu-l slăbea din ochi pe Graham.

— Cât privește pe d-ta, spuse el acestuia, ești dl. Hallowell; nu-i adevărat? Ședeți, vă rog. O ceașcă cu cafea?

Apăsă pe un buton; apoi dădu un ordin, deși la chemarea lui nu răspunsese niciun servitor. Și atunci, o voce care părea că vine din zid, pronunță plină de respect:

— Prea bine, domnule.

In fața încremenirii musafirilor săi, Tiger Trayne crezu oportun să le dea câteva explicații.

— Microfon și difuzoare invizibile. Foarte practic.

— Dar, nu vă e teamă de urechi indiscrete? întrebă Diana.

El bufni în râs.

— Indiscrețiile nu sunt posibile, decât atunci când le admit eu.

Se întoarse către Graham.

— D-ta sosești dela țară..., dacă nu mă'nșel?

Graham poseda îndeajuns argoul foștilor săi tovarăși, ca să-și dea seama că era un mod delicat de a face aluzie la condamnarea executată în închisoare.

— Da! răspunse el repede.

— Trist.... Foarte trist...

In vocea lui Tiger Trayne era o nuanță de simpatie compătimitoare. Urmă:

— Ți-ar fi fost foarte ușor să eviți vacanța aceasta... la țară, dacă și-ar fi luat cineva osteneala să judece pentru dumneata. Un general poate să nu știe cum se mânuește o baionetă; dar în schimb, cel mai viteaz și destoinic dintre soldați poate să se dovedească un general infect.

Ii întinse lui Graham o cutie cu țigări:

— Nimeni nu poate reuși în această carieră, dacă n'are ca ajutător pe un om chibzuit, care să judece exact ca un detectiv.. Un spărgător care prepară o lovitură, începe prin a-și închipui că nu se expune pericolului de a fi descoperit... După asta, par'că dintr'adins să străduie să multiplice semnele cari vor permite celui mai mărginit dintre detectivii amatori să-l urmărească, de parcă l-ar vedea. In ziua de azi nu reușești decât după repetiții îndelungate asupra obiectivelor figurate.

Graham și Diana îl ascultau cu cea mai deosebită atenție. Iși dădeau seama — în special Diana — că fiecare cuvânt pe care-l pronunța Tiger Trayne avea o semnificație și un scop precis.

— Din parte-mi, urmă el, dacă m'aș gândi la o lovitură de mare avengură...

Deodată se întrerupse.

— Poftim, luați cafeaua!

Fără ca musafirii să fi observat ceva, se dăduse la o parte o placă din panoul de lemn care acoperea peretele, dând la iveală o tavă încărcată cu cești pline cu o cafea fumegândă.

Tiger Trayne o puse pe o măsuță, închise placa din panou, așteptă câteva secunde, se întoarse către vizitatori, luă ceașca și, dintr'o sorbitură, înghiți cafeaua.

— Din parte-mi, dac'aș vroi să încerc o lovitură mare, vreo afacere capabilă să aducă colaboratorilor mei suma de...

Tăcu brusc, pentru a-și prepara efectul.

— ....de cincizeci de mii lire, de exemplu, aș lua precauția să repet cu grijă. Celui care ar fi însărcinat să joace rolul principal, i-aș cere să știe să pătrundă în case prin efracție, să se obișnuiască să sară dela înălțimi mari; l-aș pune să studieze manuale de instrucție militară — presupunând că ar urma să vină în contact cu soldații — precum și toate regulamentele locului unde aș fi hotărît să-l trimit. L-aș obliga să cunoască la perfecție regimul fluxului și al refluxului....

Graham îl întrerupse cu nerăbdare:

— Despre ce e vorba? Ce însărcinare vrei să-mi încredințezi?

Tiger Trayne fixă asupră-i o privire de nepătruns.

— Ți-am vorbit eu de vreo însărcinare?

In vocea lui se simțea o nuanță de reproș.

— Iți expuneam pur și simplu câteva principii generale.

Graham, fără'ndoială, se pregătea să răspundă; dar o privire a Dianei îi impuse tăcere.

— Chiar azi de dimineață, urmă Tiger Trayne, lăsam imaginația-mi să vagabondeze. Nu-mi aduc prea bine aminte de ceea ce m'a făcut să mă gândesc astfel. Poate că darea de seamă a procesului criminal care s'a desfășurat eri la Old Bailey. De fapt, domnii aceia au într'adevăr o mentalitate foarte primitivă.

Suspină adânc, apoi continuă:

— Un oarecare este condamnat la muncă silnică pentru un jaf copilăresc, din care s'a ales doar cu vreo sută de lire. Ce absurditate! Riscând incomparabil mai puțin, cu un spirit atât de hotărît, ar fi putut, fără multă osteneală, să câștige nu mai puțin de cincizeci de mii. Cincizeci de mii de lire! Asta-i o sumă bunicică!

Se opri din nou, ca și cum s'ar fi așteptat la o aprobare din partea auditoriului; dar, de când cu privirea pe care i-o aruncase Diana, Graham se menținea într'o rezervă foarte prudentă.

— Dintr'un jaf ordinar, urmă Trayne liniștit, nu se poate căpăta nicio glorie; și, credeți-mă, gloria este un lucru care contează mult pentru oricine are cât de cât imaginație. In ce mă privește pe mine, dac'aș fi spărgător, aș dori ca publicul să fie informat despre faptele mele prin titluri cu litere de-o șchioapă, în prima pagină la ziarelor.

Iși îndreptă privirea spre Diana, apoi către Graham:

— S'au scurs trei sute de ani, de când un neîndemânatic a încercat cea mai grozavă lovitură a timpurilor. Era un aventurier vulgar, un bețivan; și, cu toate acestea, era cât pe ce să reușească.... deși nu avea la'ndemână nici avion, nici barcă-motor, niciunul din multiplele avantaje pe cari știința modernă ni le oferă astăzi. Era un oarecare colonel Blood...

Diana, cu toată stăpânirea de sine, nu-și putu reține o exclamare. Cât despre Graham, numele acesta nu părea să-i reamintească absolut nimic.

— Colonelul Blood a dat chix..., ceea ce de altfel era perfect normal. Nu-mi reamintesc dacă a fost spânzurat sau nu. La drept vorbind, poate fi cineva spânzurat pentru motivul că a furat giuvaerele Coroanei?

— Giuvaerele Coroanei! exclamă Graham, pradă unei stupefacții vecină cu groaza.

Tiger Trayne păru să nu dea nicio atenție întreruperii.

— Giuvaerele Coroanei... Asta reprezintă, fără'ndoială, pe puțin un milion de lire; dar valoarea lor, din punct de vedere sentimental, este infinit mai mare. Imi veți spune că-i o nebunie? Mă rog, nu contrazic. Garantat că a fost nebun cel care a conceput planul acesta. Ce satisfacție ar putea să aibă un om teafăr, dacă și-ar încununa fruntea cu coroana Angliei?... Nici măcar pe aceea de a provoca admirația hoardei de sălbatici a supușilor săi; ar fi nevoit să se împodobească singur, în vreuna din încăperile întunecoase ale palatului său din Kishlastan, unde nici măcar femeile sale nu sunt admise.

Dianei îi fu din nou imposibil să-și rețină exclamația.

— Așa dar, e vorba de prințul...

Un gest al lui Trayne o făcu să tacă.

— Habar n'am dacă există prinți. India este o țară, care m'a lăsat totdeauna indiferent. In momentul de față mă mărginesc să exprim verbal un vis nesăbuit. Ideea unui nebun... Dar, de cele mai multe ori, nebunia este vecina geniului; și un creier bolnav poate să conceapă acțiuni grandioase, mai ales atunci când este pradă unei obsesii constante. Căci obsesia îmbracă de cele mai multe ori forme curioase. Cutare individ nu se gândește decât la femei; altul, la putere. Am cunoscut unii, cari nu puteau goni cărțile de joc din mintea lor. Alții visau doar la colecții de porcelanuri: pierderea unei ceșcuțe îi făcea să verse lacrimi de durere. Nebunia unora se referă numai la bijuterii și pietre prețioase....

Aci, se opri un moment și suspină.

— Omul este o ființă curioasă și capricioasă. Dar... cinci-zeci de mii de lire sunt într'adevăr o avere... ușor de câștigat. Numai câteva săptămâni de punere la punct, o strictă aplicare a indicațiunilor primite..., în mod practic nu există niciun risc. Poate cel mult un om sau doi uciși, dar garantat că nu dumneata...

Se opri brusc și întors cu fața către Graham, ca și când ar fi vrut să-și scuze o asemenea presupunere, urmă:

— Admițând, bine'nțeles, acest lucru de neconceput.... că ai fi dispus să joci un rol într'o asemenea aventură.

Fața lui Graham Hallowell devenise galbenă ca ceara și tot corpul începuse să-i tremure. Abia după sforțări supraomenești, isbuti să bălbăie:

— S'ar putea să adăogați ceva mai... direct, mai explicit, la ceea ce ați spus?

Fără să răspundă, Trayne merse la casa de bani zidită în perete, o deschise și scoase de acolo un registru gros, învelit în hârtie cafenie. Il răsfoi; și Graham își dădu seama că paginile-i erau scrise la mașină.

— Iată romanul meu, murmură Trayne încet, aprinzându-și o țigară; una din foarte rarele opere pe cari le-am scris vreodată. M'am inspirat din opera unui alt scriitor și acțiunea am situat-o într'o țară imaginară, pe care o numesc Ruritania. In țara aceasta, la marginea unui fluviu, se înalță — încă de cu o mie de ani în urmă — un castel, pe care l-am botezat „cetățuia". Castelul acesta cuprinde un turn, solid apărat și păzit cu o grijă ne mai pomenită, în care sunt ascunse giuvaerele principelui domnitor. In timpul meu liber, m'am distrat imaginându-mi un plan, cu ajutorul căruia un om hotărît, urmând punct cu punct anumite instrucțiuni, isbutește să pună mâna pe bijuterii. Povestea este foarte ingenioasă și, dacă-ți iei osteneala să citești cu atenție acest rezumat al bietelor mele sforțări, vei vedea că giuvaerelor le-am dat numele de „fruct" iar păzitorului, pe acela de „pânditor". Dacă, din întâmplare, volumul acesta ar fi să cadă în mâna unui străin, i-ar fi foarte greu să'nțelegă adevărata-i semnificație. Dar, înainte de toate, trebue să știu.... dacă ai fi dispus să te consacri cu totul studiului acestui interesant roman?

Graham înclină capul. Dl. Trayne urmă:

— In pagina noua a *Megafonului* de astăzi vei găsi adresa unei mici vile care e de'nchiriat. Dac'ai dori, din întâmplare, să petreci acolo vreo lună-două, sunt sigur că agenția respectivă nu s'ar arăta prea exigentă în ce privește chiria. In momentul de față, vila este întreținută de un om de încredere; și ar fi de ajuns ca să-i ceri politicos, sau chiar să nu-i ceri de fel, pentru ca această carte să se afle pe masa dumitale în fiecare seară la orele opt. Iți va fi reluată totdeauna la orele două spre ziuă; și cred că în mai puțin de o lună vei avea tot timpul s'o înveți pe dinafară.

Scosese din portvizit o tăietură de ziar, pe care i-o întinse lui Graham:

— Iată anunțul.

— Voiu scrie imediat, murmură Graham cu vocea emoționată.

Dl. Trayne făcu din cap un semn de aprobare, puse apoi cartea la loc în casa de bani și aruncă Dianei o privire zâmbitoare.

— Mai am, de asemenea, un mic roman scris pentru dumneata, miss Martyn. O să vorbim altădată despre el.

Se apropiase de fereastră și privea distrat afară. Diana făcu vreo câțiva pași spre el.

— Ce curios! spuse ea.

— Ce găsești curios? întrebă Trayne, fără să se întoarcă.

— Femeia ceea, din stradă. Azi de dimineață a fost pe la mine, ca să-mi propună o servitoare. Nu mi-am dat seama de prezența ei, decât abia când se afla în anticameră.

— Serios? Intr'adevăr, curioasă poveste! Și ești sigură că-i vorba de una și aceeași persoană? Ți-a spus cum o chiamă?

— D-na Ollorby, răspunse Diana repede.

Trayne clătină din cap, cu gravitate.

— Jane Ollorby... Ți-a dat identitatea ei adevărată...

— O cunoașteți?

— Da... E una dintre detectivele cele mai dibace ale Scotland Yardului. Sper, pentru binele dumitale, că atunci când te-a surprins, nu spuneai decât lucruri fără însemnătate.

Diana păli și îngăimă:

— Dar.... ce spera să găsească la mine? Și ne-o fi urmărit, oare?

— Foarte probabil. Curiozitatea în general, fără un motiv bine determinat, este o tendință foarte scuzabilă la femei; ar fi însă absolut inexact să se afirme că, la d-na Ollorby, curiozitatea nu are un obiect precis.

Privi surâzând la tânăra femeie.

— Detectivul nu-și exercită în totdeauna supravegherea pentru că *știe,* ci, în majoritatea cazurilor, pentrucă *vrea să afle.* Cât despre mine unul, am fost neîncetat obiectul unei supravegheri atât de continue, încât m'aș simți foarte prost dacă ar fi să înceteze brusc. Fără'ndoială că d-na Ollorby dorește să cunoască motivul pentru care dl. Graham Hallowell te vizitează; sau, în cazul când cunoaște acest motiv, cari sunt proiectele lui pentru viitor. Scotland Yard se interesează enorm de indivizii cari ies din anumite stabilimente.

— Cu alte cuvinte, mă supraveghează! întrerupse Graham cu o mișcare plină de mânie. Las' că voiu ști eu să pun capăt acestor....

— N'ai să pui capăt la nimic! i-o tăie Tiger Trayne pe un ton calm, dar energic. Las'o să te supravegheze cât o vroi...

— Femeia asta are mutră de spălătoreasă, ironiză Diana.

— Intr'adevăr, în cariera ei a spălat o cantitate imensă de rufe murdare; spuse Trayne, la rândul său, ironic. Şi aproape totdeauna în public... E o spălătoreasă foarte destoinică.

Stătu un moment pe gânduri, apoi urmă:

— Domnișoară Martyn, poate că ar fi mai nimerit ca să faci pe numele dumitale contractul de închiriere al vilei din Cobham. După aceea, s'ar putea să-l inviţi pe amicul d-tale Graham să vină să-ţi facă o vizită..., dacă asta nu te compromite prea rău. Soluţia aceasta îmi pare posibilă, întrucât...

Făcu o pauză și strădania spiritului îi săpă pe frunte o cută adândă.

— Nu-mi mai aduc exact aminte la ce dată te-ai căsătorit cu amicul nostru Graham. Am o impresie vagă, că evenimentul acesta s'a produs cam la vreo lună înainte de încarcerarea lui.

Diana își mușcă buzele. Așa dar, Graham și cu ea nu erau singurii cari cunoșteau acest secret.

— Căsătoria voastră a avut loc într'o mică localitate din Worcestershire, dacă nu mă'nșel. Dar asta n'are nicio importanţă, nu-i așa?

— Nicio importanţă, spuse Diana cu nepăsare. D-le Trayne, aveţi un birou de informaţii cum nu se poate mai bun.

— E destul de... satisfăcător, spuse el surâzând. Soţul d-tale, și chiar d-ta, aţi putea — poate — să studiaţi împreună cărticica mea?

— Dar dacă nu primesc să mă amestec în toată treaba asta, întrebă Diana, care vor fi consecinţele?

Trayne ridică din umeri.

— Consecinţele?... Cincizeci de mii de lire pierdute, sau o sută de mii... și poate chiar mai mult. Inchipuie-ţi numai, scumpă domnișoară Martyn, ce trăsnet ar fi să arunce isprava asta în lume. Iţi mai aduci aminte de emoţia pe care a deslănţuit-o dispariţia *Giocondei?* Multiplic-o printr'o sută. „Fructul" — să-l numim astfel, dacă n'ai nimic împotrivă — odată dispărut, plata se efectuează de către persoana pentru contul căreia a fost furat. Ce sumă n'ar plăti proprietarii acestui „fruct", ca să-l poată avea înapoi?!... Şi chiar dac'ar fi să se descopere adevărul, asta n'ar duce la nicio urmărire judiciară.

Păru că examinează cu atenţie cenușa ţigării sale, apoi conchise:

— Cred că acuma vă puteți retrage. Sunt tare curios să știu ce va face d-na Ollorby...., deși înclin a crede că plecarea voastră o va hotărî să-și întrerupă supravegherea supărătoare asupra Clubului Capcanei.

Diana și Graham se îndreptau spre ușă. Trayne îi opri în momentul când urmau să treacă pragul:

— Incă o vorbă. Dl. Colley Warrington nu este în curent cu proiectele mele... Țin să vă fac atenți asupra acestui lucru, pentru cazul când, din ne băgare de seamă, ați fi... bănuit contrariul.

In drum spre acasă, Diana se întreba cu nedumerire dacă exista pe lume vreo singură persoană care ar putea să-i acorde încredere lui Colley Warrington. Cât despre Graham, el avea alte preocupări. Din când în când privea pe furiș, prin ferestruica din spate a mașinii, înspre silueta corpolentă a d-nei Ollorby, care observase plecarea lor fără să caute un moment să-și ascundă interesul.

CAPITOLUL VI.

Excelența Sa principele de Kishlastan ședea cu picioarele încrucișate pe un divan din apartamentele-i private. Privirea ochilor săi negri părea întru câtva nehotărîtă. Cu mâinile oacheșe, mângâia colierul de smaragde. Deschidea din când în când o cutiuță de aur, plină pe jumătate cu un praf galben, își vâra înăuntru vârful degetului, pe care-l ducea apoi la limbă, și în urmă, cu un sgomot sec, închidea la loc cutia și o băga într'unul din buzunarele vestmântului de mătase.

Lângă el, pe divan, zăceau o grămadă de tăieturi din presă.

După lungi minute de gândire, cu cel mai profund desgust, Indianul se hotărî să ia cunoștință de ele; făcu acest lucru cu multă grijă, citind fiecare tăietură dela prima până la ultima linie.

Rikisivi, principele de Kishlastan, își făcuse studiile într'un liceu englezesc. Vorbea la perfecție limba acestei țări; dar, față de cuceritorii patriei sale, arăta o ură atât de sinceră și de tenace, încât recurgea sistematic la interpreți pentru convorbirile cu caracter oficial.

Descinzând dintr'o familie de monarhi, a căror putere era cu mult mai veche decât chiar Compania Indiilor, aparținea unei vițe care, de secole, dispunea de vieața și de moartea supușilor săi, exercitând puterea uneori cu înțelepciune, de cele mai adeseori însă cu despotism și cruzime, asupra unui popor mizerabil care venera pe toți membrii acestei ilustre case ca pe tot atâtea divinități.

Acuma, pentru Riki, se punea chestiunea unei abdicări forțate, urmată de suirea pe tron a unui nou monarh, mai puțin desconsiderat. Dela o zi la alta, principele de Kishlastan se putea vedea exilat la Paris, cu o pensie din partea guvernului, în timp ce urmașul său ar pune mâna pe toate bogățiile fabuloase acumulate de un mileniu de către strămoșii Excelenței Sale.

Este inutil să descriem cu amănunțime evenimentul care l-a făcut să compară în fața guvernatorului din Pondichéry. Era o poveste suspectă a unei crime executată cu sânge rece. O femeie torturată și o alta dispărută în mod misterios. Frumoasa Eurasiană, a cărei siluetă se evaporase pentru totdeauna printre colonadele palatului din Kishlastan, îl dusese pe prinț la câțiva pași de pieire. Această pieire ar fi fost completă și definitivă, dacă tânăra femeie ar fi putut fi regăsită și interogată. Dar, pentru regăsirea ei, ar fi trebuit ca pământul să-și libereze morții... sau ca terenul unei anumite grădini minunate să fie răscolit și cercetat, cu sapa în mână, de către anchetatori.

Pentru principele de Kishlastan era un incomparabil subiect de vie satisfacție felul în care a dejucat toate șireteniile polițiștilor. Se complăcea în a-și acorda darul unei infailibilități absolute. Ceea ce a făcut, putea să mai facă din nou fără ca cineva să poată îndrăzni să-l suspecteze. Dar dacă i-a fost ușor să conducă, din bazarurile Kishlastanului până'n interiorul palatului, pe o tânără fată care, dacă nu consimțise, dar nici prea contra nu s'a arătat, îi apărea extraordinar de greu ca pe noua victimă a capriciilor sale s'o transporte — în ciuda opunerii ei — la mii și mii de kilometri, peste mări și țări.

Evident că, odată la Kishlastan, niciun ochiu n'ar mai observa, nici o ureche n'ar mai auzi, nici o limbă nu s'ar mai deslega, de oarece supușii principelui îi erau devotați până la fanatism.

Dar, cum se putea oare ajunge până acolo?

Riki și-a combinat fel și fel de planuri, pe cari a trebuit să le părăsească unul după altul.

Deodată se auzi o bătaie ușoară în ușa mascată de o draperie. Era interpretul Excelenței Sale. Se apropie de stăpân și-i șopti câteva cuvinte.

— Introdu-l, murmură Riki.

Colley Warrington fu admis în mod ceremonios să pătrundă în cameră.

Aducea oare acest nou venit o soluție la problema care-l preocupa? Aceasta era întrebarea pe care și-o punea principele, observându-și vizitatorul printre pleoapele întredeschise...

Colley Warrington era unul din rarii privilegiați, cărora Excelența Sa accepta să le acorde audiență la indiferent orice oră. Făcuse Indianului câteva servicii de anumită natură particulară; chiar atât de particulară, încât acesta nu resimți nici cea mai mică jenă să aborde imediat subiectul care-l rodea la inimă.

— Un asemenea proiect este garantat realizabil, murmură Colley pe un ton confidențial; dar Dumneavoastră știți mai bine decât mine dacă ar fi posibil să se ajungă cu ușurință la Kishlastan. Nu cunosc configurația coastei; n'am idee dacă se poate efectua o debarcare pe vreun punct pustiu al țărmului...

Rajahul clătină din cap.

— Operația este foarte simplă, cu mult mai simplă decât în Anglia. Atunci când o femeie călătorește, ea este totdeauna *purdah*, adică e închisă într'o litieră sau o trăsurică cu storurile complet lăsate. Niciun funcționar al poliției n'ar risca o curiozitate deplasată. Dar singura problemă este s'o facem să părăsească Anglia...

Aci, dădu din cap, descurajat.

— Treaba e cam periculoasă, răspunse Colley: dar nu imposibilă. De fapt, este mai mult o chestie de bani. In ce fel gândiți să vă puteți înapoia la domeniile Voastre?

— Grija cu organizarea călătoriei, o las în seama unei Companii maritime.

— Ar trebui închiriat un iaht; și, chiar atunci, V'ați afla la discreția echipajului... Dar, cu bani, totul e posibil.

Pronunță o cifră — o adevărată avere — pe care Riki o întâmpină cu un gest de nerăbdare.

— N'are importanță! Ceea ce-ți trebue, sunt auxiliari siguri. Poate că Trayne...

— Nu, în niciun caz Trayne. Știu că sunteți, mai mult sau mai puțin, în raporturi cu el; și nu mă interesează în care scop. De altfel, Trayne ar refuza, cu siguranță, să ne ajute. Când e vorba de femei, face pe delicatul.

Incepu atunci să povestească o aventură, tinzând să demonstreze veracitatea susținerilor sale, aventură care cu siguranță că ar fi făcut cea mai mare onoare lui Trayne, dacă n'ar fi fost însoțită de o chestiune de piraterie. Intr'adevăr, Trayne era amestecat în tot felul de întreprinderi, cari se resfirau pe aproape jumătate din întinderea globului pământesc.

— O cunoşti pe Hope Joyner?

— Nu... Dar anumiţi prieteni de-ai mei o cunosc foarte bine. E o fată încântătoare. Cred că în niciun caz n'ar accepta să plece de bună voie.

— Mă crezi atât de nebun, ca să-i fi cerut acest lucru? Nu... Nici n'o s'o mai revăd înainte de plecare. I-am trimis o scrisoare de scuze, în privinţa perlelor pe cari vroisem să i le ofer... şi astfel s'au terminat relaţiile noastre. D-ra Martyn o cunoaşte, nu-i aşa? Ţi-ar putea fi poate, ea, de vreun folos.

Colley avu un moment de şovăire. Nu-şi făcea niciun fel de iluzie asupra nemerniciei actului a cărui îndeplinire o privea cu atâta răceală. Vieaţa petrecută în cel mai josnic noroiu al societăţii, stinsese în el tot ce ar fi putut să-l facă să primească cu indignare propunerile principelui. Era capabil să admire frumuseţea şi inocenţa, tot aşa cum şi măcelarul admiră mielul pe care trebue să-l înjunghie. Admiraţie pur abstractă, dar care nu putea în niciun caz să contrarieze acţiunile pe cari le considera ca apte să-i servească interesele.

Părăsindu-l pe prinţ, se duse imediat la Diana. Tânăra femeie şi Graham abia se înapoiaseră dela întrevederea pe care o avuseseră cu Trayne. Amândoi erau tăcuţi şi păreau pradă celor mai curioase preocupări.

— De ce, dracu, v'a chemat Trayne?

— Pentru nimic important; răspunse Diana, repede, ocolind întrebarea.

— Curios tip, moşul Trayne; nu-i aşa? Se zice că ar fi cunoscând toate limbile europene, în afară de ungara.

Se întrerupse un moment, apoi se întoarse către Diana.

— Ai întâlnit-o, cumva, zilele astea, pe mica Joyner?

Diana îi aruncă o privire bănuitoare.

— Bănuiesc că vrei să vorbeşti despre fata misterioasă din Devonshire House.... Ea şi cu mine, nu suntem în termeni prea buni. De ce mă'ntrebi?

— Venind încoace, mi s'a părut c'am zărit-o; răspunse el, făcând pe indiferentul. După aceea, urmă:

— Aţi avut o întrevedere cu Trayne, nu-i aşa? Ce v'a spus?

Diana fu cea mai promptă în inventarea unei minciuni.

— Deschide o nouă casă de joc, în Portland Square... I-am declarat că nu mă interesează.

In privirea lui Colley trecu o umbră de neîncredere:

— Asta mă miră, din partea lui Trayne. Nu prea are el obiceiul să consulte persoane străine, când e să ia vreo hotărîre.

— Poate că vroia să discute cu noi și chestiunea Hope Joyner; adăogă tânăra femeie, cu subînțelesuri.

Lovise la'ntâmplare, dar își dădu imediat seama că expresia feței lui Colley se schimbase brusc.

— Serios? murmură el. Și ce dorea să știe?

Surprins de răspunsul Dianei, era cât pe ce să se trădeze; dar își reveni imediat și bufni în râs, înainte de a adăoga cu o indiferență pe care ceilalți nu o cam luară în serios:

— Nimic din ceea ce face sau spune Tiger, nu m'ar putea surprinde. Dar propunerea lui — de oarece sunt sigur că v'a făcut una — îl privea oare și pe Graham?

In vocea lui era o anumită nuanță de batjocură. Niciodată nu încercase el să-și ascundă antipatia pentru Graham; și Diana se întreba câteodată dacă nu cunoaște cumva și el faimosul lor „secret".

— Nu-mi vine să cred că Tiger ți-ar fi recunoscător pentru faptul că te amesteci în treburile lui particulare. E un personaj foarte curios. Cine ține la liniște, e preferabil să se găsească pe cât mai puțin posibil în raporturi cu el.

Deodată, Colley părăsi acest subiect de conversație, de oarece Diana îi pusese o întrebare surprinzătoare. Intr'adevăr, surprinzătoare. Pentru prima dată se găsea în imposibilitate să răspundă.

— D-na Ollorby.... murmură el, repetând numele pe care-l pronunțase Diana. Nu...., nu cunosc. Face parte, din cercul relațiilor voastre?

Era vădit că nu-i cunoștea identitatea; și Diana găsi prudent să nu continue cu întrebările.

Incetul cu'ncetul, d-na Ollorby începea s'o obsedeze pe tânăra femeie. Acest lucru o irita; dar îi era imposibil să alunge din gând imaginea acestei voluminoase femei enigmatice care, după toate aparențele, arăta un interes atât de viu faptelor și gesturilor lui Tiger Trayne.

Pe măsură ce orele se scurgeau, își dădea și mai mult seama de enormitatea planului conceput de Trayne. Ea petrecu o noapte albă și, la ivirea zorilor, era aproape hotărîtă să abandoneze totul.

In timpul dimineței, când Graham veni la ea, îi aduse la cunoștință această hotărîre.

— Din moment ce Trayne este acela care conduce operațiile, rânji el, nu mai e niciun pericol. Pentru tine, poate că cincizeci de mii de lire e puţin lucru; pentru tine, care dispui după plac de averea unui rajah. Dar pentru mine, e mult. Sunt sătul de existenţa mizerabilă pe care o duc.

— D-na Ollorby...., începu ea.

— Ei şi?! Ce ne pasă nouă de toate d-nele Ollorby din întregul regat! De altfel, nu noi o interesăm pe ea, ci Clubul Capcanei.

— Dac'ar fi aşa cum spui de ce a încercat să se introducă la mine'n casă? De ce sta să asculte în dosul uşii mele? Sunt sigură că Dombrett a spus adevărul, când susţinea că încuiase uşa dela intrare. Garantat că femeia asta are o cheie falsă. Mi-e frică, Graham; şi ţie ţi-ar fi frică, dacă ţi-ai da osteneala să gândeşti ceva mai serios.

— Ar fi trebuit să-i vorbim lui Trayne despre asta... Dacă-l pot vedea azi de dimineaţă, o să-i cer părerea.

Când telefonă la Clubul Capcanei, i se răspunse că dl. Trayne nu era acolo; dar că putea fi întâlnit la *Brasserie Royale*, unde lua de obiceiu aperitivul.

Graham se duse imediat acolo. Abia se aşeză la o masă, că îl şi văzu intrând pe Trayne care, după ce aruncă o privire roată prin local, se apropie nepăsător. Graham îi povesti imediat evenimentele zilei precedente. Tovarăşul lui ascultă cu atenţie.

— Atunci când d-na Ollorby se introdusese în apartamentul domnişoarei Martyn, ce spunea ea?

— Nu-mi mai reamintesc. De altfel, d-na Ollorby cred că din greşeală a intrat...

Trayne clătină din cap:

— Asemenea greşeli, cam nu intră în obiceiurile d-nei Ollorby. Am cea mai sinceră admiraţie pentru ea. Mai mult decât atâta: dac'ar fi fost din greşeală, de ce s'a prefăcut că-şi caută serviciu? Nu, fii sigur că n'a fost nicio greşeală la mijloc. A intrat şi a deschis uşa cu intenţie, de oarece bănuia ceva. Şi ce altceva putea să bănuiască, decât că am cerut domnişoarei Martyn să vină să mă vadă?

Rămase un moment pe gânduri.

— Cu toate acestea, nu este exclus ca această curiozitate a ei să n'o fi privit pe soţia dumitale, ci pe dumneata însuţi. Toată chestiunea asta, e cam îngrijorătoare.

— Sunteţi chiar îngrijorat?

— Nu, de oarece cunosc exact situaţia d-nei Ollorby la Scotland Yard. Pe vremuri, aparţinea oficial cadrelor subalterne ale poliţiei; şi actualele ei funcţiuni importante i-au fost încredințate datorită extraordinarei memorii a fizionomiilor, pe care ea o posedă. Odată i-a fost destul să examineze fotografia lui Bert Howle, un falsificator pe care toate polițiile din Europa îl căutau zadarnic, ca să fie în stare să-l identifice și să facă să fie arestat. Ocupă o situație ne precis determinată. De fapt, n'are pereche în ceea ce privește depistarea criminalilor. Nu cred că i s'a încredințat vreodată o misiune bine definită. Rolul ei esențial constă în a prepara de lucru pentru inspectori. A fost favorizată totdeauna de un noroc extraordinar.

Enumeră o serie întreagă de afaceri misterioase, pe cari dibăcia d-nei Ollorby parvenise să le descurce. Graham fu de acord că era vorba de crime, al căror răsunet fusese considerabil.

— E franctirorul Scotland Yardului, urmă Trayne; te sfătuesc totuși să nu te alarmezi din cale afară, dacă simți că ai fi obiectul supravegherii ei. Faptul că se interesează de d-ta, nu înseamnă de fel că te bănuește de ceva, ci doar că speră să te poată bănui în curând. Asta este!

Graham gândea că Trayne îi va da noi desluşiri asupra măreţelor sale planuri. Dar acesta nu părea să fie dispus la destăinuiri. Totuși, puțin înainte de a-l părăsi, bătrânul făcu din nou aluzie la planul său; și asta într'un fel atât de obscur și întortochiat, încât Graham nu-și dădu imediat seama de corelația care putea să existe între cuvintele și proiectele companionului său.

— Te interesează chestiunile maritime în general? întrebă Trayne, într'o doară.

— Nu.

— N'ai văzut niciodată pe *Pretty-Anne*? Fără'ndoială că nici n'ai auzit vreodată vorbindu-se de el?

— Niciodată. Este vreun vas de pescari?

— N'ai nimerit-o...

Trayne părea că-și cântărește cuvintele.

— *Pretty-Anne* este un vas de dimensiuni mediocre, căruia Lloyd's, dacă nu mă'nșel, i-a atribuit un loc destul de umilitor în registrele sale. In locul dumitale, m'aș documenta asupra acestui vapor și aș face toate sforțările ca să intru în bunele grații ale căpitanului, care este în același timp și proprietarul vasului.

Făcu o mică pauză, apoi urmă:

— Tipul răspunde la numele de Eli Boss. Nu are înfățișarea... unui om de lume. Mai curând îl poți întâlni la cabaretul „*Three Jolly Mariners*", unde și-a făcut — cred — cartierul lui de predilecție, decât la Clubul Ofițerilor din Marina Comercială.

Graham nu căută să-și ascundă surprinderea.

— Țineți... țineți mult să-i fac cunoștința?

Trayne surâse:

— Țin la aceea, ca să te comporți în toate împrejurările așa cum vei crede de cuviință. Nu insist să iei cu chirie vila... pe care o știi. Dar... dacă o faci, îți voiu fi recunoscător. De asemenea, nu-ți cer să te împrietenești cu căpitanul Eli Boss; dar dacă, din întâmplare, intri în relații cu el, ți-oiu rămâne obligat. Acuma, te părăsesc. Fii atât de amabil și ieși din acest local abia la cinci minute după plecarea mea. E preferabil să nu fim văzuți împreună pe stradă.

Se îndepărtase, când Graham îl întrebă:

— Ne-ați promis că, în caz de reușită, vom incasa o anumită sumă. Dar dacă... din întâmplare...

Coborî tonul și urmă:

— Dacă, din întâmplare, în ciuda sforțărilor noastre, nu izbutim?

Trayne surâse, plin de indulgență disprețuitoare.

— E imposibil să nu izbutiți, spuse el cu simplicitate. Nu trebue uitat că există un creier care concepe și organizează această mică aventură....

CAPITOLUL VII.

In afară de câteva scrisori sau circulare de publicitate, corespondența pe care o primea Hope Joyner se reducea la prea puțin lucru.

In dimineața ceea, în momentul când camerista îi aduse ceaiul, observă în curier un plic albastru, a cărui înfățișare îi era familiară. Cu o mică strâmbătură, îl luă în mână.

Avocatul tinerei fete nu-i scria decât numai atunci când avea să-i comunice lucruri neplăcute. Scrisoarea pe care o deschise, urma să-i confirme această regulă:

„Scumpă domnișoară Joyner. Am aflat că ați fi întâlnind pe „un oarecare d. Hallowell. Suntem siguri că tutorele d-voastră ar „desaproba această legătură și credem de datoria noastră să vă „punem în vedere că acest Hallowell, deși v'ar putea face impresia unui om cultivat și obișnuit cu purtările alese, a is-

„pasit o pedeapsă destul de însemnată pentru excrocherie. In „asemenea condițiuni, probabil că veți proceda cu băgare de seamă, „renunțând la o legătură care are toate șansele să rămână fără „profit, dar nu fără neplăceri. Vă rugăm să credeți, scumpă „domnișoară Joyner, în sentimentele noastre cele mai devotate".

Tânăra fată încruntă din sprâncene, dar fața ei se destinse gândind la neînțelegerea care se produsese. Binevoitorul spion atașat persoanei ei, făptuise greșeala de a-l confunda pe Dick Hallowell cu fratele său.

Sărmanul Dick! Bine'nțeles că nu i s'ar fi putut întâmpla nimic mai neplăcut decât acest lucru. Cea dintâi mișcare a tinerei fete fu să răspundă avocatului ca să-i arate greșeala; dar, dintr'o răutate oarecum perversă, se abținu dela această pornire. Garantat că aveau să urmeze multe alte scrisori asupra aceluiași subiect și pe tonuri din ce în ce mai violente. Nu ar fi amuzant să facă din ele o colecție pe care să i-o dea lui Dick – și, în acelaș timp, să se servească de ea, la ocazie, ca să demonstreze prea zelosului corespondent că i se putea întâmpla și lui să se înșele groaznic?

In acel moment reveni camerista.

— O doamnă ar fi dorit să fie primită acuma, dimineața. Nu mi-a făcut impresie bună, așa că i-am răspuns că domnișoara e plecată. Cred dă vrea de lucru.

Hope clătină din cap:

— Aș prefera să nu mai dai pașaportul persoanelor cari vin să mă caute, înainte să știu cine sunt ele și ce vor dela mine.

— Rog pe domnișoara să mă ierte. Am crezut că fac bine.

In ciuda zelului, câteodată prea excesiv, Janet era o cameristă excelentă; dar Hope n'ar fi putut să jure că avocatul nu-i datora ei informațiunile atât de complete și misterioase pe cari le poseda asupra vieții sale de toate zilele.

Iși terminase toaleta, când Janet se prezintă din nou.

— S'a înapoiat doamna ceea. Numele ei este d-na Johnson. Vrea s'o vadă pe domnișoara în chestia Asociației Tinerelor Femei Hinduse.

O asemenea recomandație nu era de natură să facă primirea mai favorabilă, deoarece tânăra fată știa că acest gen de filantropie nu-i convenea și făcuse tocmai scrisoarea de demisie. Avu un moment de șovăire.

— Roag'o să aștepte câteva minute.

Când intră în budoar, se găsi în prezența unei femei corpolente, cu umerii largi, cu trăsăturile bărbătești, care privea la forfoteala din Piccadilly și care, la privirea întrebătoare a tinerei fete, răspunse prin cel mai simpatic și desarmant surâs.

— Iertați-mă, domnișoară Joyner, că v'am deranjat atât de dimineață; și permiteți-mi, ca să evit un anumit număr de minciuni, să vă declar din primul moment că sunt cu totul străină de Asociația Tinerelor Femei Hinduse și că numele meu este Ollorby.

Acest nume nu spunea absolut nimic Hopei; dar cuvintele vizitatoarei nu trecură fără s'o neliniștească întru câtva.

— V'aș fi obligată dac'ați face în așa fel ca nimeni să nu știe că am venit să vă văd. In realitate, domnișoară Joyner, aparțin cartierului general din Scotland Yard.

Hope o privi pe grăsulia doamnă cu o expresie de surprindere, care n'avu ca efect decât să lărgească și mai mult surâsul jovial al vizitatoarei.

— Detectivă? Sunteți detectivă?

— Aș dori, domnișoară Joyner, să mi se poată atribui acest titlu. Noi ăștia, persoane corpolente, simțim câteodată nevoia de puțin romantism. Dar, vai! nu sunt decât pur și simplu d-na Ollorby; adică o femeie curioasă, care-și petrece timpul vârîndu-și nasul urăcios în treburile altora. Domnul a vrut ca unele dintre noi să fie frumoase, altele utile. De câte ori mă privesc în oglindă, simt că trebue să fiu foarte utilă. Sărmanul Ollorby! A fost un adevărat erou. Iși avea și el defectele lui, dar cu siguranță c'a fost un om curajos. De asemenea și umorist, care nu-și da seama de această calitate; de oarece singura faptă într'adevăr nostimă pe care a săvârșit-o în vieață a fost, fără'ndoială, că m'a luat pe mine.

Vocea-i era caldă, plină de o veselie reținută. Ascultând această vorbărie, tânăra fată nu se putu abține să nu surâdă.

— Spiritul criminalilor, urmă d-na Ollorby, este un lucru foarte curios. Nu s'a'ntâmplat odată să pun capăt carierei unui răufăcător, fără ca aceasta să se creadă obligat să facă aluzie la aspectul meu fizic. Aproape că am fost comparată cu toate animalele de pe lângă casa omului..., cu excepția puiului de găină și, poate, cu a raței. N'am epiderma sensibilă. Asta, spre fericirea mea; de oarece, fără această calitate, de mult aș fi fost pe lumea cealaltă. Am auzit pe unii bandiți, la curtea cu juri din Old Bailey, exclamând că, decât să mă ia pe mine în căsătorie, ar prefera zece ani mai mult de închisoare; sunt însă convinsă că nu spuneau așa decât ca să mă tachineze.

Se opri un moment, să răsufle.

— Şi acum, scumpă domnişoară Joyner, te întrebi, de sigur, care este motivul pentru care am venit să te deranjez. Fii liniştită; n'am venit să vorbesc de mine, ci de d-ta. Faci parte din Asociaţia Tinerelor Femei Hinduse, nu-i aşa?

— Acuma, nu mai.... Intr'adevăr, mi-am dat demisia.

— Nu se poate!

Evident că d-na Ollorby, care părea să ştie atâtea lucruri, nu era în curent cu această hotărîre.

— Cred, aşa dar, inutil să-ţi dau amănunte mai îmbelşugate asupra acestei organizaţii destul de deochiate. Dl. Hallett, este prietenul dumitale?

Surprinsă de această întrebare neaşteptată, tânăra fată şovăi înainte de a răspunde.

— Nu... nu l-am întâlnit decât o singură dată.

Apoi, surâzând:

— Face, oare, şi el parte din categoria criminalilor ireductibili?

— Nu cred..., deşi nu sunt absolut sigură. Afara de asta, e orb; şi un criminal orb, este un specimen foarte rar. Mă interesează mult... E adevărat că mulţi oameni mă interesează pe mine!.... De exemplu, principele de Kishlastan..... E un bărbat foarte simpatic.

— Eu una, îl găsesc pur şi simplu hidos; răspunse Hope repede.

D-na Ollorby schiţă un surâs.

— Şi domnişoara Diana Martyn... Cred că ţi-e prietenă?

— Nu.

— Na! Na! Dar Graham Hallowell? Sper că nu-l cunoşti... Eşti însă destul de intimă cu fratele lui, nu-i aşa? Simpatic băiat. L-am zărit mai zilele trecute, la Turn...

Incruntă brusc din sprâncene:

— Mi se pare că erai cu el.

— Tot ce-i posibil, răspunse Diana cu oarecare răceală.

— E destul să fac o vizită la Turnul Londrei, ca să devin neurastenică; urmă d-na Ollorby, imperturbabil. Monumentul acesta, e un fel de istorie în conserve... Te duci des pe acolo, domnişoară Joyner?

Hope arătase vizitatoarei un scaun şi se aşezase şi ea.

— Acuma, vă rog, doamnă, nu mai fiţi atât de misterioasă. Care este de fapt obiectul vizitei d-voastră?

D-na Ollorby deschise poşeta, un adevărat sac de piele, semănând mai mult cu o valiză decât cu un accesoriu feminin, şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie pe care erau mâzgălite câteva însemnări.

— O să-ți pun o singură'ntrebare. Dac'o găsești impertinentă, ceea ce-i foarte probabil, poți chema păpușica ce-ți servește drept cameristă și să-i ordoni să mă dea pe ușă afară; nu voiu fi nici surprinsă și nici supărată.

Termenul de „păpușică" aplicat Janetei, aduse pe buzele Hopei un surâs involuntar.

— Ești prietena lui Richard Hallowell, din gardă, nu-i așa? Permite-mi o 'ntrebare: Sunteți logodiți?

— Nu.

— Ești... Ai multă dragoste pentru el?

— Multă.

— Crezi — urmă încet d-na Ollorby — că el te iubește până'ntr'atâta, ca să facă indiferent ce pentru dumneata?

— Nu'nțeleg....

— Ești amanta lui?

Intrebarea aceasta brutală, neașteptată, coloră obrajii tinerei fete într'un roșu aprins și o ului atât de mult, încât nu putu să răspundă. Dar, înainte ca ea să-și revină din înmărmurire, d-na Ollorby reluă foarte liniștită:

— Vei gândi, cu siguranță, că sunt o nerușinată. Exact. Dar țin să-ți spun următoarele: îl consider pe sir Richard Hallowell ca pe un om cinstit și aș vrea să cântărești bine hotărîrea mai'nainte de a-i cere orice ar fi, pe care un om cinstit n'ar trebui să primească.

Hope Joyner se simțea din ce în ce cuprinsă de un sentiment curios de demoralizare.

— Nu văd unde vreți să ajungeți, d-nă Ollorby. Ceea ce vă pot însă afirma, este că nu aș cere niciodată lui Richard să îndeplinească vreo acțiune, care să nu fie strict onorabilă. Sunt amărîtă să constat că mă credeți capabilă de a proceda altfel.

— N'am spus așa ceva... Vroiam să știu numai, dacă.....

Se întrerupse brusc.

— Mi-e teamă că am stricat totul. In orice caz, ți-am dat motive excelente ca să fii furioasă pe mine. Aș vrea să știu dacă l-ai rugat pe Richard Hallowell să-ți acorde o favoare..., o favoare care ar implica, din parte-i, neglijarea unei datorii.

— Niciodată! spuse Hope, indignată. Serios, d-nă Ollorby, sunteți din ce în ce mai misterioasă.

— Vai! suspină voluminoasa doamnă; mai rău decât atâta.... Mă găsesc într'o situație foarte delicată, domnișoară Joyner. Sunt în curent cu o mulțime de lucruri pe cari n'ar trebui să le cunosc. Dac'ai ști d-ta atâtea câte știu eu, n'aș mai fi nevoită să mă amestec. Din nenorocire, nu-i cazul....; d-ta nu poți să ghicești cine-i Tiger Trayne. Nu-i un om din lumea d-voastră. Cât despre Graham Hallowell.....

— Am auzit vorbindu-se de mai multe ori de el. Știu că e fratele lui Dick; și mai știu de asemenea că a avut... oarecari neplăceri. Dar Dick nu-i în termeni prea buni cu el și, natural, nu mi l-a prezentat, deși...

Surâse, aducându-și aminte de scrisoarea pe care o primise în aceeași dimineață.

— Deși anumite persoane își închipue că-l cunoști, termină d-na Ollorby cu șiretenie.

— Sir Richard Hallowell este un băiat încântător, conchise ea, și nu cunosc pe nimeni altul, pe care să-l admir mai mult....., dacă nu pe d-ta. Măgulire excesivă, ai să spui, probabil.... Fii pe pace. Sinceritatea a fost totdeauna partea mea slabă.

Scrise vreo câteva cuvinte pe o carte de vizită și o întinse tinerei fete.

— Iată adresa mea. Probabil că n'am să fiu de găsit vreo câteva zile; dar, de s'o'ntâmpla să fii la aman, fără să vrei să recurgi la sir Richard, poți oricând să-mi telefonezi.

Vorbele acestea îi provocară fetei un sentiment complex de iritare și veselie.

— La ce fel de „aman" vreți să faceți aluzie?

D-na Ollorby ridică din umeri:

— Cine știe! Londra este un oraș unde neplăcerile survin cu mult mai ușor decât pojarul într'un leagăn de sugaci.

Se îndreptă spre ieșire.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare, domnișoară Joyner, să nu spui cameristei dumitale nici numele meu și nici natura exactă a ocupațiilor mele.

Hope se pregătea să răspundă foarte înțepată, că n'avea obiceiul să facă niciodată confidențe cameristei, dar nu mai avu timp. D-na Ollorby se eclipsase.

Cu pași repezi, indiferentă în aparență la lumea înconjurătoare, voluminoasa doamnă se îndreptă spre Piccadilly Circus, fredonând un cântec. La oarecare distanță de ea, mergea un tânăr, având fața împodobită cu o pereche de ochelari enormi, de bagă. Vestmintele cu cari era îmbrăcat, prea mici pentru el, lăsau prea mult libere atât încheieturile mâinilor cât și gleznele. N'o slăbea niciun moment din ochi pe d-na Ollorby.

O urmări astfel până'n Charlotte Street și pătrunse, după ea, într'o clădire cu aparența modestă.

D-na Ollorby își scotea pălăria, când ușa se deschise și intră roșcatul. Fără să-și ia măcar osteneala de a se întoarce, îl întrebă:

— Ei, ce se mai aude, Hector?

— Mămico, te-a urmărit cineva până la stația din Tottenham Court Road; dar n'a mers mai departe.

— Cum arăta?

Hector își frecă vârful nasului:

— Părea să fie un străin. Sta la pândă, în față la Devonshire House și am rămas în urma lui, ceea ce mi-a permis să constat că te urmărește pe tine. Bizar lucru, nu?...

Iși trecu de câteva ori mâinile prin ciuful roșu.

— Ii dibăcesc imediat...., fără ca ei să-și dea măcar seama că sunt pe urmele lor.

— Nu te amăgi, băiete. Acela pe care te apuci tu să-l urmărești, observă numaidecât. Semeni prea mult cu un far cu lumina roșie, așa că-i imposibil să nu fii observat; dar tocmai asta te face atât de prețios. Toți tipii aceștia își pierd cumpătul, și siguranța, când bagă de seamă că sunt urmăriți.

Tânărul privi la maică-sa cu o expresie dezolată.

— Văd bine că nu-ți sunt de niciun folos. Ce-ai zice, măicuțo, dacă mi-aș vopsi părul?....

— Ai fi oribil.

D-na Ollorby îl bătu pe fiu-său pe umeri, cu un gest de încurajare.

— Nu dispera, Hectore: și tu ai să fii detectiv, într'o zi sau alta... Chiar azi dimineață am vorbit de tine la Scotland Yard. Bine'nțeles, nu poate fi vorba să intri oficial în poliție, din cauza miopiei tale; voiu încerca totuși să obțin pentru tine o slujbă oficioasă. Crede-mă, Hectore, ai să-ți vezi și tu numele tipărit în ziare....

Adolescentul păru înveselit de aceste vorbe. Intr'adevăr, singura-i dorință era să îmbrățișeze cariera tatălui său, întrucât răposatul Ollorby lăsase la Scotland Yard amintirea unui ofițer de poliție cum nu se poate mai distins.

D-na Ollorby chemă la telefon un număr și începu o convorbire care ținu pe puțin zece minute. In timpul acesta, Hector sta pe coridor, cu urechea la pândă. Terminând, d-na Ollorby ieși din salon și urcă în camera ei. Noaptea trecută se culcase foarte târziu și era probabil că și în noaptea aceasta va fi obligată să nu se culce de fel.

Când coborî, Charlotte Street era în plin întunerec. Iși schimbase costumul; și acela pe care-l purta acum era al unei femei sărmane care căuta să păstreze aparența de respectabilitate. Vestmintele-i erau curate, dar extrem de cârpăcite; pălăria deformată, pantofii scâlciați... Intreaga toaletă arăta lupta patetică dusă contra dificultăților existenței.

Era noapte când porni la drum, ținând în mână o geantă din împletitură de rogoz.

Când ajunse într'o stradelă murdară din East End, sunau orele zece. Tăindu-și drum prin mulțimea urlătoare a copilașilor, ajunse la ușa casei cu No. 27, unde bătu.

Veni de-i deschise o femeie care duhnea a rachiu și care o cercetă un moment la lumina unei lâmpi cu petrol, înainte de a o lăsa să pătrundă în casă.

— Ah, iată-te în sfârșit! spuse ea cu asprime. Credeam că nu mai vii...

— Aveai greșeală, doamnă Hagitty. Nu uita, că-mi plătesc chiria înainte...

Proprietara urcă, bodogănind, scara îngustă și-și introduse chiriașa într'o cămăruță al cărei întreg mobilier se compunea dintr'un pat cu așternutul foarte dubios, un scaun și o măsuță minusculă.

— N'am obiceiu să închiriez camerele la femei singure, urmă proprietara. Am făcut excepție cu dumneata, numai pentrucă ești toată ziua pe afară.

Cumătra vedea în asta posibilitatea de a reduce la minimum treburile menajului și să realizeze o operațiune fructuoasă prin închirierea aceleiași camere, dela nouă dimineața până la șase seara, vreunui paznic de noapte din docuri.

Gazda avea șapte pensionari și, precum explică d-nei Ollorby ștergându-și mâinile murdare cu un șorț încă și mai murdar, era supraîncărcată cu lucru, întrucât cei trei locatari „regulați" pe cari îi avea, se aflau la Londra.

— Și, vezi bine, n'aș vrea să-i nemulțumesc pe acești domni. Lipsesc uneori câte nouă-zece luni de-a-rândul, ceea ce nu-i împiedecă să plătească chiria toată... Toți trei sunt marinari, căpitanul și cei doi fii... Strașnic om, căpitanul, când nu-i beat!

Acești chiriași privilegiați ocupau, la un loc, două camere. A căpitanului avea geamurile la stradă.

— Te previn de pe acuma, doamnă... Doamna?

— Doamna Brown.

— Te-am primit de chiriaşă, numai ca să-ţi fac un serviciu; dar nu care cumva să producă vreo neplăcere căpitanului. Se'nfurie foarte repede şi pentru nimic în lume n'aş vrea să-l nemulţumesc.

In aceeaşi noapte, d-na Ollorby cetea şezând pe pat, când se auziră pe scări răsunând paşii nesiguri au căpitanului, acompaniaţi de un cântec ale cărui cuvinte nu se puteau înţelege. Paşii se auziră apoi jos, în coridor şi uşa dela intrare fu lovită de perete cu atâta putere, încât se cutremură toată casa.

Câteva minute, d-na Ollorby mai rămase nemişcată, trăgând cu urechea. După aceea se ridică şi deschise încetişor uşa camerei sale. In toată casa domnea tăcere adâncă. Proprietăreasa dormea pe patul improvizat în bucătărie. Dintr'una din odăile de jos, ocupată de un alt locatar, se auzea un sforăit sonor şi regulat.

Fără niciun sgomot, — de oarece avusese grijă să-şi schimbe pantofii de stradă cu alţii, cari aveau tălpi groase de pâslă, — d-na Ollorby pătrunse în camera căpitanului.

Această încăpere era ceva mai bine mobilată ca toate celelalte. Avea, într'adevăr, un scrin pentru rufe şi o masă care probabil că servea chiriaşului în loc de birou, după cum o arătau foile de hârtie răvăşite, călimara eftină şi sugătoarea.

D-na Ollorby cercetă la repezeală documentele relative la cumpărarea proviziilor şi a materialului, târgueli făcute numai cu câteva zile mai'nainte. Luă apoi la rând patul, ridică pernele şi descoperi astfel un carneţel murdar şi rupt, unde găsi o foaie de hârtie acoperită cu cifre.

Ea poseda îndeajuns experienţa chestiunilor maritime, ca să vadă, dintr'o privire, că acele note reprezentau un itinerariu perfect şi în amănunţime stabilit de către căpitan. Fiecărei poziţii, în latitudine şi longitudine, îi corespundea o dată. Prima din aceste date era 26 şi poziţia corespunzătoare înlocuită cu un semn de întrebare.

Deodată, auzi jos în stradă, în faţa casei, un murmur de voci, urmat de sgomotul caracteristic al cheii care se'nvârtea în broască. Puse repede foile la loc în carnet şi, cu o agilitate surprinzătoare, ieşi din odaie, închise uşa şi se înapoie în camera ei.

Căpitanul nu era singur; îl însoţeau doi bărbaţi. Toţi trei vorbeau aproape în şoaptă.

D-na Ollorby ieşi din nou din cameră, trecu în coridor şi ascultă...

— Tipul ăsta... Cum dracu-i zice?.,. Warring... Warrington..., aşa cred, ne-a cerut să ancorăm vasul în larg la Gravesend, în aşteptarea fluxului.

Unul din cei trei bărbaţi se ridicase şi umbla prin cameră. Intr'o clipită, d-na Ollorby fu înapoi la ea şi lăsă uşa puţin întredeschisă.

Sarcina ei era cu adevărat periculoasă, în această casă unde fiecare placă din parchet gemea îngrozitor la tot pasul. După un moment, d-na Ollorby auzi pe cei doi bărbaţi părăsind camera căpitanului şi intrând într'a lor. Se întinse atunci pe pat şi, câteva minute mai târziu, dormea un somn adânc.

Deodată fu trezită de un sgomot de paşi în coridor. Era căpitanul care pleca, urmat de cei doi fii ai săi. Era de acum ziuă mare; şi d-na Ollorby, după o toaletă sumară, ieşi la rândul ei în stradă.

Mai târziu cu jumătate oră, de pe un dig, în briza matinală, observa cu mult interes un vaporaş mâncat de rugină, ancorat la oarecare distanţă de mal. Unul din acei indivizi cari îşi treceau zilele fără vreo preocupare sigură, rătăcind pe cheuri, se apropie de ea în speranţa să-i poată stoarce un bacşiş...

— Ei, 'coană! Vrei să te duci la vaporul ăl de colo?... Dacă vrei, găsesc o barcă în doi timpi şi trei mişcări.

D-na Ollorby clătină din cap:

— Nu... Mulţumesc!

— Ai de sigur pe cineva la bord? Vrei poate să-i trimiţi o scrisoare?

— Dar ce vapor e ăsta?

— *Pretty-Anne*.

Bufni într'un hohot de râs.

— Frumos nume pentru o vechitură ca asta, nu? Altă dată, coniţă, era şi el un vapor ca toate celelalte. Era în serviciu la Cardiff. Dar a naufragiat pe stâncile din Cornwall... Atunci l-a cumpărat moşu Eli Boss pentru o nimica toată, cincizeci de lire, şi l-a pus din nou pe linia de plutire, el cu cei doi fii ai lui... Adică, a aşteptat fluxul cel mare ca să-l poată scoate de-acolo...

Aceasta era, într'adevăr, povestea vasului *Pretty-Anne*, al cărui nume, în registrele Lloyd-ului, era însoţit de menţiunea: „Pierdere totală”, ceea ce permisese căpitanului Eli Boss să-l cumpere pe o sumă derizorie.

Vagabondul care o informa cu atâta bunăvoinţă pe d-na Ollorby, scuipă cu dispreţ în apă.

— Straşnic tip, Eli Boss, ăsta!... Dar, vrei să ştii părerea mea? E o canalie! Nu ia niciodată în serviciu oameni albi, pe cutia lui de sardele; totdeauna doar fel de fel de maimuţoi... A câştigat o groază de bani cu contrabanda de spirt în Statele Unite şi cu câte alte treburi murdare. Dar niciodată n'o să-l vezi transportând o marfă cinstită, pentrucă nu-i nicio societate de asigurare care să-i garanteze vaporul.

— Dacă-i aşa, cum izbuteşte să-şi câştige existenţa? întrebă d-na Ollorby cu nevinovăţie.

Omul nostru scuipă din nou, cu dispreţ, în apă:

— Mai mişcă şi el, pe ici, pe colo... Contrabandă de alcool, contrabandă cu arme. A câştigat mulţi bani în timpul războiului din Maroc.

Interesată, d-na Ollorby se uită chiorîş spre micul vaporaş cu proporţii nearmonioase, ruginit, turtit în toate părţile, disgraţios, cu pupa prea înaltă şi catartul prea scurt.

— Comanda o are bătrânul, urmă vagabondul; unul din fii este secund, iar cel de al doilea face pe mecanicul. Tot echipajul se compune doar din şase oameni.

— Sub ce naţionalitate e înscris? întrebă d-na Ollorby, intrigată de o bucată de pânză murdară şi ruptă, care atârna de băţul steagului.

— Portughez! Dac'ar fi englez, nu i s'ar permite să ancoreze aici.

Adăogă apoi, clătinând din cap:

— Dar, aleargă bine... In mod obişnuit, douăsprezece noduri; iar când îi dă presiune mare la maşini, atinge şi cinsprezece... Moşu e însă prea sgârcit ca să-şi risipească fără rost cărbunii... De când a schimbat tăbliile găurite de stâncile din Cornwall, nu şi-a mai dus niciodată vaporul într'un şantier de reparaţii... Sgârcit murdar e moşu Eli Boss, un adevărat sgârcit murdar! Se zice că numără toate bucăţile de cărbune pe cari le vâră în magazie...

D-na Ollorby întrerupse flecăreala informatorului ei şi, după ce-i dădu un bacşiş mai mare decât s'ar fi aşteptat el, se duse la o cabină telefonică de unde chemă la ea acasă:

— Alo! Tu eşti, Hector? Vino imediat. Nu uita să-ţi iei pardesiul, căci nopţile sunt foarte reci. O misiune de supraveghere... Ia şi ochianele din garderobul dela mine din odaie. Adu-le cu tine... Imediat...

Inchise telefonul, apoi ceru un alt număr, la Scotland Yard. Cuvintele pe cari le spuse ea atunci unuia din înalţii funcţionari, probabil că au prezentat o importanţă cu totul specială, dac'ar fi să judecăm după notele pe cari interlocutorul ei și le scria în timp ce ea dicta.

— N'ai idee de ce se pune la cale? întrebă el, după ce d-na Ollorby încetă să mai vorbească.

Ea șovăi un moment înainte de a răspunde:

— Idei, am eu cu miile. Ceea ce-mi lipsește, sunt faptele.

Mai târziu cu jumătate oră, tânărul Hector se întâlnea cu mamă-sa, care-i dădu instrucțiuni precise, bani de cheltuială, și un colaborator prețios în persoana vagabondului care-i furnizase informațiunile referitoare la *Pretty-Anne*. Acest personaj, a cărui unică preocupare părea să fie hoinăreala pe cheuri, primi voios să facă de strajă împreună cu roșcovanul.

— Dar nu cred, adăogă el, ca asta să vă fie de mare folos. Mai mult ca sigur că *Pretty-Anne* nu va ridica ancora mai 'nainte de opt zile... Magaziile-i sunt goale; și nu prea este în obiceiul lui Eli Boss s'o pornească fără încărcătură.

— O săptămână, sau chiar două, de așteptare... mi-e absolut indiferent; răspunse d-na Ollorby, foarte bine dispusă.

Ceea ce spunea, era purul adevăr: avea o răbdare fără margini.

CAPITOLUL VIII.

Un regiment important, posedă totdeauna și tradiții importante. De exemplu, la garda din Berwick, niciun ofițer nu putea lua în căsătorie o actriță, să fi fost ea chiar și cea mai încântătoare femeie; dacă o făcea, nu mai putea continua să figureze în controlul nominal al regimentului.

Bobby Longfellow, care luase masa la colonelul său și lady Ruislip, se înapoia foarte preocupat la amicul lui, Dick.

In tot timpul cinei, coloneleasa, o femeie înaltă, cu buzele subțiri, și care mai trecea încă drept foarte frumoasă, aducându-și aminte că era cea de a treia fiică a contelui de Stanfield, își exprimase păreri foarte categorice în ceea ce privește pericolul pe care-l prezintă pentru ofițerii inferiori căsătoria cu o persoană inferioară lor din punct de vedere al clasei sociale. Bobby simțise clar că această aluzie se referea la Hope Joyner. Parcă mai auzea încă vocea severei lady:

— In această chestiune, lucrul esențial este familia. Cu o fată ce n'are familie, căsătorie este o greșeală periculoasă.

In fața locuinței lui Dick, Bobby se opri brusc. După un moment de șovăire bătu în ușă, apoi, la prietenescul „Intră!" al tânărului ofițer, pătrunse în cameră.

— Ești asemenea lui Solomon Impăratul, în toată splendoarea gloriei sale! murmură Dick, plin de admirație, cercetând ținuta tovarășului său. Ai luat masa în oraș, Bobby?

El era desbrăcat de tunica-i roșie și, numai în pijama și halat, verifica socotelile companiei. Inainte de a-i răspunde, Bobby alese cu grijă o țigaretă.

— Am luat ceva cu șeful... și nevastă-sa. Intre noi fie zis, lady Ruislip este o femeie teribilă. In fața ei, am totdeauna impresia că toate cele s'au prostit....., începând cu mine.

Dick se porni pe râs:

— Bietul Bobby! Eu unul știu că, de mai bine de-o lună, m'am descotorosit de asemenea corvoadă.

— Colonelul nu-i un tip rău, urmă Bobby trântindu-se într'un fotoliu și lungindu-și picioarele pe un scaun. Și, apropo, știai că-i prieten cu Diana?

Dick surâse:

— Diana are atâția prieteni... Mi se pare, într'adevăr, că-mi aduc aminte că au fost odată în oarecari relații... S'a lăudat el cu ceva, față de tine?

— Față de nevastă-sa, nu mi-a spus nimic; dar după masă, în timp ce eram singuri, mi-a făcut mărturisiri.

— Ei, nu!? și ce ți-a spus referitor la Diana?

— Fleacuri... că-i femeie încântătoare și că-i păcat, într'adevăr, că lady Ruislip a găsit cu cale s'o șteargă din listele de invitați... că o găsește foarte simpatică.... și câte și mai câte. In sfârșit, vorbăriile cari se aud de obiceiu dela un moșulică în momentele-i de expansivitate.

Urmă o tăcere îndelungată. Dick își reluase verificarea conturilor și încerca să-și concentreze toată atenția asupra coloanelor cu cifre. După un timp, Bobby reluă:

— Nevastă-sa mi-a vorbit de Hope Joyner...

Dick ridică deodată capul.

— Ce-ai spus? Cine? Lady Cynthia?

— Da.

— Ce avea să spună ea, pe seama domnișoarei Joyner?

Tânărul ofițer se simțea foarte stânjenit. In schimb, Dick rămase foarte calm, de oarece știa că, în regulă generală, lady Ruislip nu vorbea niciodată despre o femeie fără să spună ceva rău de ea.

— M'a întrebat, reluă Bobby, cine este Hope Joyner și de unde vine. Trebue să-ți fac o mărturisire: colonelul i-a luat în mod foarte cavaleresc apărarea fetei, declarând soției că o găsea cât se poate de încântătoare și adăogând chiar că-i cunoaște, vag, familia. Intervenția lui a fost primită foarte rece.

Dick râse:

— Și cum a reacționat lady Cynthia?

— Poți să-ți închipui. Dar, mai mult decât cuvintele-i, subînțelesurile sale au făcut să-mi roșească obrazul de rușine. Cunoști ce tic are: lasă colțurile buzelor în jos, ridicând sprâncenele... Bine'nțeles că l-a făcut pe bărbatu-său knock-out în mai puțin de o rundă, demonstrându-i că nu știa absolut nimic despre familia Joyner. Părea furioasă.

Dick își reluase socotelile. Cu toate acestea, tocul îl ținea în mână distrat și Bobby ghici că gândurile-i erau departe de cifrele cari se aflau aliniate în fața lui.

— Sper că...

Dick ridică privirea:

— Ce speri?

— Sper, că ceea ce ți-am povestit nu va putea să-ți schimbe hotărîrea. Totul e aranjat, nu-i așa?

— Intre Hope Joyner și mine? Nu. N'am luat nicio hotărîre. Singura mea speranță, este ca ea să mă găsească destul de bine pentru dânsa. Dar de ce-mi pui tu această întrebare? Un creier ca al tău, ar fi trebuit să ghicească situația numai dintr'o privire.

Bobby se ridicase și-și întindea încet membrele-i lungi.

— Nu știu; spuse el, prudent. Am impresia că lady Cynthia a pornit luptă contra fetei. De ce? Habar n'am. De altfel, știi foarte bine că ea atacă pe toți cei cari nu pot face dovada și să se recomande cu o întreagă serie de strămoși, avându-și originea până la acea specie de sălbatici cari erau numiți plantageneți. Ah! Uitasem... Colonelul mi-a declarat în mod confidențial că a fost invitat la masă de către rajah.

— Kishlastan? murmură, surprins, Dick. Dar ce, se cunosc?

— Pare-se că s'au întâlnit prin India. Colonelul mia spus că invitația este pentru mâine seară..., și a mai adăogat că va lua parte și Diana Martyn. De altfel, ca să-mi facă această confidență, a profitat de absența soției sale.

— Curios personaj mai este și acest Hindus, spuse Dick. La Foreign Office, este considerat puțintel cam nebun. Subsecretarul m'a rugat să-l supraveghez discret...

Bobby surâse cu dispreț. Ideea că Inteligence Service putea să se adreseze altuia decât lui pentru o anchetă, i se părea grozav de comică.

Locotenentul Bobby Longfellow, în ciuda mutrei sale dusă pe gânduri, era un băiat foarte subtil și, dacă-și făcea cumva iluzii asupra persoanei sale, aceste iluzii nu erau lipsite nici de coloare și nici de romantism.

Ambiția lui cea mare, — pe care trebuia, de altfel, să izbutească într'o bună zi s'o ducă la îndeplinire, — era să fie admis în serviciul de informațiuni al Ministerului de Războiu. De câte ori avea câte un moment liber, îl consacra studiului problemelor pasionante ale spionajului și ale contraspionajului. Se arăta mândru de talentele-i de detectiv și, fără știrea lui, nu-i lipseau puncte de contact cu progenitura d-nei Ollorby.

Inapoiat acasă, cugetă adânc. Protivnicia manifestată a lady-ei Cynthia la ideea că Hope Joyner ar putea să facă parte, într'o bună zi, din regimentul de gardă din Berwick, forma punctul de plecare al meditației.

Pe fată o cunoștea îndeajuns, ca să fie sigur de sinceritatea ei. Nu încăpea nicio îndoială că, pentru ea, misterul nașterii era complet. Interesant subiect de anchetă pentru un tânăr dar strălucit ofițer al serviciului de informațiuni. De ce n'ar încerca el oare, singur, fără ajutor, prin simpla putere a deducțiilor, să descopere arborele genealogic al fetei, în vasta pădure a umanității? Cu puțintel noroc, putea să reușească.

Ca să fim sinceri, el începuse această anchetă, care-l pasiona. Ca s'o ducă la capăt, făcuse vreo câteva călătorii destul de importante; recursese la mai mulți genealogiști și — cum mijloacele îi permiteau acest lucru — îi însărcinase să facă cercetări asupra tuturor persoanelor născute la data de 10 Iunie a unui an nedeterminat... Nu era oare 10 Iunie data la care, în mod regulat, primea Hope flori dela un necunoscut?

CAPITOLUL IX.

Instalat în noua-i locuință, Graham Hallowell admise că vila din Cobham merita pe deplin chiria, pe care la'nceput o găsise exorbitantă.

Era o locuință încântătoare, în stil Tudor, înconjurată de o grădină cât o moșioară; și absolut tăcută, cea mai apropiată casa fiind la o depărtare de mai bine de un kilometru. Drumul, la capătul căruia era clădită, da la câteva sute de metri în șoseaua națională spre Portsmouth; și Graham constată că drumul dela Londra până la noua-i reședință era mai scurt decât și-ar fi închipuit. Această vilă realiza tipul ideal al reședinței de vară, cu grădina-i primitoare, de un colorit vesel, cu brazii înalți și basinul în care se putea scălda.

Diana nu vruse cu niciun chip să-l însoțească.

— Dacă-ți închipui tu, că o să mă îngrop la țară, ca să pierd contactul cu toată lumea, te înșeli amarnic. O să vin să iau masa de prânz cu tine și poate c'oiu accepta, din când în când, să rămân și la cină. Asta-i! Dacă-ți place!...

— Sper, totuși, că nu uiți că-mi ești soție; răspunse Graham pe un ton sarcastic.

— Fac toate sforțările... Dar, în orele de restriște, crede-mă că nu-i prea ușor să uit acest amănunt. Cât despre tine, pare-se că nu prea ții seama de anumite obligații pe cari le am în oraș.

Graham resimțea adesea un sentiment de teamă față de această femeie cu care-și unise vieața din pură nebunie. In această căsătorie, dragostea nu jucase niciun rol; iar stima, cu atât mai puțin. O simplă toană îi condusese într'o dimineață de Decembrie în birourile de stare civilă; și de atunci, atât unul cât și cellalt nu încetau de a regreta această grabă nesăbuită.

El plecă așa dar singur, puțin îngrijat la gândul confortului din noua-i reședință.

Vila era întreținută de către un grădinar, un individ laconic și ursuz, care locuia într'un pavilion dela capătul grădinei. Femeia lui întrunea funcțiunile de bucătăreasă și menajeră, cu ajutorul fiicei sale, o fată de cincisprezece sau șasesprezece ani, cu privirea înlăcrămată și, probabil, puțin cam slabă la minte.

Imediat după sosirea lui Graham, tăcutul grădinar îl duse să viziteze casa. Majoritatea odăilor erau încuiate, afară de două camere, un salon, o sufragerie și o bibliotecă micuță care nu conținea nicio carte.

Cu toată mutra ei aspră și respingătoare, soția grădinarului se dovedi, ca bucătăreasă, destul de bună.

După trecere de câteva zile, Graham se resemnase cu această existență liniștită, fără incidente, adusă totuși în stare de a fi suportată prin orele delicioase petrecute în grădină, de oarece tânărul bărbat avea pasiunea florilor.

De altfel, domeniul care ținea de vilă era destul de vast.

Dincolo de rondurile şi straturile cu flori, era mărginit printr’o perdea de brazi şi mărăciniş, în spatele căreia se ridica o construcţie foarte curioasă.

Era un fel de turn, înalt de vreo zece metri; în ziduri nu se vedea deschizându-se nicio fereastră, şi interiorul clădirii trebuia să fie luminat prin electricitate, de oarece dela unul din ziduri se vedea pornind, pe izolatori, un fir gros care ducea la vilă. O singură uşă, strâmtă şi joasă, dădea acces la acest turn ciudat.

Când Graham se duse pentru prima dată să-l cerceteze mai de aproape, se găsi deodată nas în nas cu grădinarul.

— Vă uitaţi la silozul acesta vechiu? murmură el. Nimeni nu se mai serveşte acum de el.

— In cazul ăsta, de ce a fost instalată electricitate?

— Trebue în orice caz să se poată vedea..., şi electricitatea costă mai puţin decât dacă s’ar face ferestre în ziduri.

Graham se înapoie la vilă şi izgoni repede din capul său gândul bizarei clădiri, al cărei rol important în realizarea planurilor lui Trayne avea să-l cunoască abia cu mult mai târziu.

— Iată cheia dela birou, îi spuse grădinarul în momentul când trecea pragul casei. Eu, mă duc să vă aduc ceaiul.

Graham privi la el, surprins. De ce i-a dat această cheie? Şi, de ce nu i-a dat decât una singură?

De odată îi veni un gând. Se apropie de birou. Unul singur dintre sertare se afla încuiat. Graham îl deschise.

Intr’un plic mare se găsea o foaie de hârtie pe care erau scrise la maşină câteva rânduri, fără adresă şi nici semnătură:

„*Crown Garage,* din sat, va accepta să-ţi închirieze o ma-
„şină. Lucrul acesta ţi-ar putea fi de folos. Mawsey se va însăr-
„cina cu gararea ei. Mâine seara, ai face bine dacă te-ai duce la
„cabaretul *Trei Marinari,* ca să te pui în legătură cu Eli Boss,
„care te aşteaptă acolo. Te duci cu maşina până la Greenwich,
„unde iei autobuzul care trece prin tunelul Blackwall. Cobori
„la Poplar şi faci restul drumului pe picioare. Nu te apuci la
„discuţii cu Eli Boss, de oarece sarcina ta constă numai în a
„te pune’n legătură cu el. Intr’adevăr, vei fi însărcinat să înso-
„ţeşti *fructele* în India. Eli Boss te va înscrie în rolul de echi-
„paj, ca matelot auxiliar. A primit toate ordinele ca să-ţi asi-
„gure la bord absolut tot confortul. Nu-ţi fie teamă, aşa dar,
„să-i arăţi tot ceea ce s’ar putea să ai nevoie. Este indispensabil
„ca mai ales cabina d-tale să fie bine încuiată. Cumpără-ţi, de
„aceea, singur broasca pe care ai putea s’o găseşti şi dă-o lui

„Eli Boss, care va îngriji de aşezarea ei, dar care nu trebue să „păstreze cheia. Am luat, de asemenea, toate dispoziţiunile ca „în cabină să ţi se instaleze şi o casă de bani. Eli Boss este în„credinţat că faci trafic de cocaină şi nu ştie nimic relativ la „*fructe*. După ce vei lua cunoştinţă de conţinutul acestei scrisori, „pe care va trebui s'o arzi în prezenţa lui Mawsey, redactează-ţi „în scris toate sugestiile şi pune-le, în plic, în sertarul biroului, unde ai găsit scrisoarea".

Graham termina tocmai cetirea, când intră Mawsey cu ceaiul. Fără să spună vreo vorbă, arse hârtia, apoi se întoarse spre grădinar.

— Unde-i cabaretul „*Trei Marinari*"?

— Nu cunosc de fel regiunea...

Se exprima cu încetineală. S'ar fi zis că le era greu cuvintelor să iasă din gura lui.

— Pe când eram tânăr, exista un cabaret cu aşa un nume pe drumul Docurilor Victoriei.

Tăcu brusc şi ieşi din odaie.

In aceeaşi seară, pe la orele zece, grădinarul cel tăcut veni la Graham şi-i dădu un plic mare, pecetluit.

Inainte să-l deschidă, Graham îl privi un moment. Pe el era scris numai: „G. Hallowell" şi conţinea cartea pe care i-o arătase Trayne la Clubul Capcanei.

Intre plic şi scoarţa volumului, era o foaie de hârtie. Graham ceti:

„Inainte de a da cartea înapoi lui Mawsey, pune-o într'unul „din plicurile ce se găsesc în al treilea sertar al biroului. La fel „vei proceda în fiecare seară. Arde scrisoarea".

De data aceasta, Graham aduse la îndeplinire, cu punctualitate, instrucţiunile primite, sub privirea atentă a grădinarului.

— Bine, Mawsey. Acuma, poţi pleca. Când oiu termina, te chem eu.

— Iertaţi-mă, domnule, dar am ordin să rămân lângă d-voastră până sunteţi gata cu cetitul. Dânsul mi-a spus că nu trebue să luaţi nicio notă şi nici să copiaţi, fie chiar şi numai un singur rând, din carte.

— *Dânsul?* De cine vrei să vorbeşti? întrebă Graham, brusc, fiind curios să vadă dacă servitorul avea să pronunţe numele de Trayne.

Dar grădinarul se mulţumi să răspundă, prudent:

— Nu ştiu cum îl cheamă, domnule...

Graham deschise volumul. Din când în când, enormitatea acțiunii îl făcea să tremure, fără voie. Către orele unu de dimineață, când literile scrise la mașină începură să joace în fața ochilor lui obosiți, închise cartea și o puse într'un plic, pe care-l sigilă cu băgare de seamă. De trei ore, Mawsey sta nemișcat într'un colț al camerei, cu mâinile pe genunchi, așteptând cu răbdare și cu aparentă indiferență să se termine timpul de veghe. O singură dată își întrerupsese Graham cetirea, ca să-i propună să fumeze.

— Nu fumez, și nici nu beau de fel; fu laconicul răspuns al grădinarului.

Când îi întinse plicul pecetluit, adăogă:

— Mâine seara, voiu fi nevoit să lipsesc...

— Știu.

Graham privi la el, plin de curiozitate:

— După câte văd eu, prietenul nostru are o mare încredere în d-ta.

— In dumneavoastră are încredere, domnul meu. Cât despre mine, are motivele cele mai bune ca să nu se ferească...

Acesta fu răspunsul în doi peri și foarte neinteligibil al grădinarului.

A doua zi de dimineață, Graham se duse în sat ca să cumpere cărți și ziare. Inchirie o mașină mică la *Crown Garage* și, odată cu venirea nopții, o porni spre Greenwich. Era bine întunerec atunci când sosi la hanul *„Trei Marinari”*.

Hanul acesta, având o sală unică, afumată, prost luminată de către un singur bec de gaz, era o locuință destul de sinistră și care cu siguranță că a văzut uneltindu-se multe planuri criminale.

Când sosi Graham, erau acolo încă doi clienți. Unul din ei dormita într'un colț, cu pălăria lăsată pe ochi. Cellalt, care sta în picioare lângă tejghea, un adevărat colos, îmbrăcat cu o bluză groasă de marinar sub care se zărea un tricou foarte uzat, avea pe cap o caschetă soioasă din care se desprindeau niște bucle țepoase de păr cărunt. O mustață stufoasă și barba rotundă dădeau oarecare regularitate feței, pe care nasul spart, pomeții ieșiți în afară și ochii mici, injectați cu sânge, o făceau destul de respingătoare. Chiar în timpul cât stătuse la închisoarea din Dartmoor, Graham Hallowell nu mai întâlnise un individ cu aspectul atât de puțin simpatic.

După ce privi la noul sosit, omul păru că se desinteresează imediat de el. Graham se apropie:

— Iei ceva?

Colosul privi un moment la el, înainte de a răspunde:

— O drojdie.

Căpitanul Eli Boss nu era, de felul lui, vorbăreț; și Graham, neștiind cum să intre în vorbă, trebui să se mulțumească enunțând câteva observațiuni generale asupra temperaturii. Dar interlocutorul lui părea că nu dă niciun interes acestui subiect.

După ce-și goli paharul, căpitanul Eli Boss se întoarse către Graham:

— Acuma, mă duc acasă. Vrei să mergem împreună?

Vocea-i era aspră, foarte joasă, și aproape că nici nu-și îndreptase privirea către tovarăș ca să-i facă această invitație. Cei doi oameni ieșiră și porniră în tăcere. Când ajunseră în capătul unei stradele murdare, colosul luă cuvântul.

— Șeful zice că la ușa cabinei d-tale ar trebui o broască nouă și că ai avea nevoie de o casa de bani. N'am nimic contra, deși toate astea le consider ca bani aruncați de pomană. Când o să cumperi obiectele, du-le la Tigley, în Little Perch Street. Acolo îmi strâng eu toate proviziile. O să încerc să te instalez cât se poate de bine la bord; dar *Pretty-Anne* nu-i *Mauretania*, se'nțelege... Cât despre hrană... Simplicitate și abondență, iată deviza mea...

— Când ai de gând să pornești?

Eli Boss îl privi chiorîș:

— Dar *dumneata?* Aicea-i toată buba. Pe la 26..., ce zici?

Graham se cam cutremură la ideea că această dată era atât de aproape.

— *Pretty-Anne* cam saltă pe valuri, urmă căpitanul, dar cu toate astea e un vapor strașnic... indiferent pe ce fel de vreme... Strașnic vapor! Cât privește băuturile, ai face bine să iei cu d-ta pe acelea pe cari le preferi; deoarece pentru mine nu există decât drojdia și, din când în când, atunci când e să fac serviciul de pază pe timp rece, câte o înghițitură bună de rom. Ți-am rezervat cabina lui Joe, mecanicul. E ceva mai 'napoi, pe punte și e colțul cel mai bun de pe toată corabia... numai că, pe la tropice, se cam crapă de căldură în ea.

— Dacă-i așa, mi-aș putea cumpăra un ventilator electric.

Colosul bufni într'un râs cu hohote.

— Atunci... o să aduci și electricitatea. *Pretty-Anne* nu-i vapor de lux. Mie-mi ajunge o lampă bună cu petrol. Am și un dinam; dar nu funcționează, pentrucă dinamul are nevoie de o mașină care să-l învârtească, mașina are nevoie de cărbuni..., și cărbunii costă multe parale.

Schimbând brusc subiectul, îl întrebă pe neașteptate:

— De ce transporți droguri în India? Cel mai ușor, se poate procura la Brema. Odată, am imbarcat — în orașul acela — cel puțin pentru un milion de dolari, cu destinația Buenos-Ayres. Totul a fost regulat fără nicio greutate.

Işi luă rămas bun dela tovarăşul său:

— Acuma, te părăsesc. Nu uita adresa lui Tigley, în Little Perch Street. Broasca, ți-o aranjează Fred... Bună seara!

Graham nu prea cunoştea cartierul în care-l adusese căpitanul. De aceea, judecă mai prudent să refacă în sens invers drumul parcurs laolaltă.

Ajunse imediat la drumul Docurilor şi se pierdu în mulțimea care ieşea dela un cinematograf. Trecu după aceea podul căii ferate şi se opri ca să aştepte autobusul care duce dincolo de tunelul din Blackwall.

La stația autobusului era un grup mic de oameni şi Graham, apropiindu-se de ei, se găsi față'n față cu o femeie corpolentă care se întoarse repede..., nu însă, cu toate acestea, destul de repede ca, la lumina felinarului, să nu recunoască în ea nasul acela turtit și bărbia triplă care-i chinuiau spiritul. Lovitura pe care o resimți, făcu să-i bată inima repede...

Era d-na Ollorby.

CAPITOLUL X.

Se înapoie la Greenwich, îşi reluă maşina, dar, în loc s'o pornească în spre Cobham, intră într'o cabină telefonică pe care o mai găsi deschisă la acea oră şi ceru Clubul Capcanei. Dl. Trayne îi răspunse aproape imediat.

— Am întâlnit pe una din prietenele dumitale, începu Graham, foarte precaut. Iți mai reaminteşti de femeia ceea, pe care am zărit-o când privisem pe fereastră?

— D-na O...? Da. Unde era?

— La Canning Town. Am impresia vagă, că mă urmărea... Mă auzi?

Trayne, rămăsese un moment fără să-i răspundă.

— Treci de mă ia, murmură el în cele din urmă. Te aştept pe Wandour Street. Maşina este cu conducere interioară, nu-i aşa? Bine. Fii acolo în douăzeci de minute.

Graham își urmă drumul. In Wardour Street încetini brusc, ca să-i permită lui Trayne să urce.

— Regent's Park! ordonă acesta.

Cei doi bărbați nu schimbară o singură vorbă, până ce nu ajunseră în aleele, pustii la acea oră.

— Acum, vorbește-mi despre femeia ceea.

— N'am cine știe ce de spus pe seama ei, mărturisi Graham, cu un râs forțat. A trecut mult până să-mi dau seama de prezența ei; dar sunt aproape sigur că m'a spionat toată seara.

O tăcere grea căzu din nou între cei doi bărbați.

— Mă'ntreb..., cam ce ar putea ea de fapt să știe?! spuse în cele din urmă Trayne, pe un ton meditativ. Era și ea la *„Trei Marinari"*, atunci când te aflai acolo?

— Nu. Aș fi recunoscut-o imediat... Cred mai curând că a dat de mine după ce l-am părăsit pe căpitan. Aș putea să jur cà, atunci cand am stat de vorbă cu el, strada era goală.

Trayne nu păru prea convins.

— E extraordinară, grăsana aia!

Cu toate cele ce avea contra ei, nu se putea abține să vorbească de ea, plin de admirație.

— Eu unul, n'aș jura că nu te găseai sub supravegherea ei... din chiar momentul când ai părăsit Cobham.

Deodată îl întrebă pe Graham:

— Ce părere ai despre Eli?

— Căpitanul? Nu s'ar putea spune că-i un model de frumusețe fizică.

— Nu mă interesează, la el, decât un singur lucru: utilitatea lui. E un individ care nu s'ar da la oparte să-și trădeze chiar pe fiul său. A mai lucrat el și altădată pentru mine; dar până azi nu i-am încredințat încă niciodată o chestiune comparabilă celei întreprinse de noi. Trebue să te pun în gardă asupra unui punct: nu cumva ca Eli să bănuiască măcar natura mărfurilor pe cari le transportă în Indii. Atâta timp cât își închipue că e vorba de cocaină, nu-i niciun pericol.

— E posibil să bănuiască ceva?

Trayne clătină din cap.

— Nu..., afară numai dacă vaporul n'o să fie oprit în marea Mânecii. Căpitanul face, într'adevăr, paradă cu aparatul său de telegrafie fără fir; dar e un aparat fals, incapabil să funcționeze. L-a instalat, numai ca să dea satisfacție Inspecției Maritime. In orice caz, când îți duci bagajele la bord, n'ar strica să-ți iei și vreo două revolvere și câteva sute de cartușe. S'ar putea să ai nevoie.

— Știe că ești amestecat în lovitură? întrebă Graham, din curiozitate.

— Nu! Crede că face doar serviciu unui prieten al meu. Eli adoră să facă servicii oamenilor. E o adevărată manie la el: trebue ca totdeauna să fie în credința că face cuiva o favoare. Pe de altă parte, e o brută; dar forma particulară pe care o îmbracă brutalitatea lui, n'o să-ți producă nicio neplăcere.

— Care-i această formă particulară?

— Femeile! răspunse Trayne, laconic. De trei ori până acum a comparut din cauza aceasta în fața tribunalelor; și era chiar s'o pățească rău de tot, din pricina unei afaceri urâte cu o fată din Truro. Ți se pare imposibil, nu-i așa? Dar nu este de loc la fel părerea lui Eli, care se consideră ca un bărbat frumos și seducător. Asta-i forma pe care o îmbracă nebunia lui. Fiii săi sunt încă și mai răi, de oarece măgulesc și încurajează vanitatea șnapanului bătrân. Dumnezeul lui e banul; și i-a închinat un cult care trece înaintea a orice..., afară de femei... Din fericire, nu trebue să-ți fie teamă că vei avea asemenea complicații, de oarece în contractul dintre Eli și mine este clar stipulat că pe bord nu se va găsi nicio femeie. Pe de altă parte, suma pe care pune mâna după îndeplinirea misiunii este destul de importantă, ca să-l forțeze să-și respecte angajamentele.

Până la sfârșitul convorbirii, nu mai fu vorba despre d-na Ollorby și, curând după aceasta, Graham îl lăsa pe Trayne la capătul lui Gower Street, apoi se înapoie acasă, unde ajunse foarte târziu.

Cu toate acestea, grădinarul nu se culcase și sta în pragul ușii.

— Ați așteptat vreo comunicare telefonică, pe la unsprezece noaptea?

— Nu... Dar, de ce?

— Ați așteptat vreo veste dela soția d-voastră?

— Nici asta. N'avea niciun motiv să mă cheme la telefon... De altfel, cred că nici nu-mi cunoaște numărul.

— Atunci îl cunoaște altcineva. Ați fost chemat pe la unsprezece... O voce de femeie. Mi-a spus numele d-voastră și m'a'ntrebat, la ce oră vă înapoiați.

— Și ce i-ai răspuns?

— Am răspuns că n'o cunoșteam pe persoana de care mă'ntreabă. N'a vrut să-și spună numele, dar mi-a încredințat o comunicare, de care am luat notă.

Graham îl urmă pe grădinar în birou. Pe sugătoare, era o hârtie cu următoarele cuvinte:

„Nu există casă de fier mai sigură decât 79 din secțiunea B”.

Fața lui Graham Hallowell devenise palidă ca a unui cadavru. Pentrucă numărul 79 arăta celula pe care o ocupase el, și secțiunea B se aplica unui corp de clădiri din infernul acela care este numit: „Stabilimentele Penitenciare din Dartmoor”.

CAPITOLUL XI.

Principele de Kishlastan știa să organizeze serbări a căror strălucire și splendoare nu excludeau totuși o anumită vulgaritate; dar știa tot astfel să dea niște dineuri de o eleganță și un gust rafinat.

Imbrăcat într'o haină de seară impecabilă, pătrunse în sala de mâncare a apartamentului său și cercetă masa. Dacă n'ar fi fost coloarea bronzată a pielei și turbanul alb care-i acoperea capul, n'ar fi putut să fie deosebit de oricare alt gentleman britanic.

Colley Warrington, sosit cu jumătate de oră înaintea invitaților, înclină capul în semn de aprobare.

— Asta o să-l încânte pe colonel; murmură el, punând degetul pe lista de vinuri, care nu purta decât un număr mic de specialități, bine alese.

Principele făcu o mutră:

— Din parte-mi, consider acest dineu ca una din cele mai plictisitoare corvezi. Sunt sigur că s'ar fi putut decide pe d-ra Joyner să ia și ea parte..., dacă s'ar fi vrut să se dea osteneala....

La sarcasmul gazdei, Colley răspunse printr'un surâs amabil.

— Vă înșelați. Ar fi fost, din contra, cea mai gravă eroare tactică. In primul rând, cu siguranță că ea ar fi refuzat și, apoi, acest lucru m'ar fi împiedecat enorm întru aducerea la îndeplinire a... a micei mele întreprinderi.

— Nici nu i-ai scris măcar, urmă Riki, prost dispus. Are tot dreptul acum să-și închipue că am renunțat definitiv la ea... și că suntem încă atât de abătuți de afacerea perlelor, încât nici nu îndrăznim măcar s'o vedem. Cu toate acestea, Colley, mi-o trebue... Am nevoie de ea. Când n'o mai văd, sunt nici că se poate mai nenorocit. Dacă i-ai fi scris...

— I-am scris, întrerupse Colley, liniștit. I-am spus că veți da un mare dineu, la care va asista colonelul lui Dick Hallowell și am adăogat că mă temeam mult că va refuza invitația noastră.

— Ești un imbecil! De ce i-ai spus asta?

— Pentrucă era indispensabil s'o fac să-și dea seama că, mai'nainte de orice, sunteți preocupat de reputația ei. In afară de asta, i-am mai semnalat că Diana Martyn face și ea parte dintre invitați și, cum nu ține s'o întâlnească...

— Ar fi fost mai ușor de cerut Dianei să nu vină.

— Bine'nțeles. Dar, procedând așa cum am făcut-o, am servit-o pe mica Joyner. Acuma, va trebui să-mi răspundă; fie chiar numai ca să-mi spună că în niciun caz, cu sau fără Diana, nu va primi invitațiile mele. Dacă nu procedează astfel, nu va mai putea refuza data viitoare, când oiu invita-o.

— Pe când crezi că va fi posibil s'o invităm din nou?

— Atunci când Excelența Voastră va fi părăsit Anglia, spuse încet Colley. Căci este de cea mai mare importanță să fiți cât mai departe de Londra, atunci când or fi să se producă anumite evenimente. Va trebui ca, în momentul acela, toți pasagerii vaporului pe care veți călători să poată depune mărturie pentru nevinovăția Voastră.

— Speri se reușești?

— Sunt sigur. Și, dacă nu mi-ar fi teamă s'o irit pe Excelența Voastră amestecându-mă unde nu mă privește, mi-aș permite să-i atrag atenția că, pentru un cu totul alt motiv, ar fi indicat să părăsească Anglia cât mai repede.

— Vorbești bazaconii! Eu nu sunt dintre aceia cari pot pleca în câteva ore. Am nevoie de apartamente vaste și confortabile, pentru mine și oamenii mei.

— M'am gândit la asta. S'au luat toate dispozițiunile necesare, ca să puteți călători confortabil la bordul lui *Poltau*, care ridică ancora Sâmbăta viitoare.

Principele îl privi cu o expresie în care mirarea se confunda cu mânia.

— Veți gândi poate, urmă Colley, că am procedat cu oarecare impertinență; dar fiți sigur că, înainte de toate, am grija intereselor Voastre.

— Poate că ai dreptate. Știu că ești isteț și șmecher. De altfel, vom mai vorbi în chestia asta, după ce vor fi plecat musafirii.

Câteva minute mai târziu, Diana își făcea apariția în sala de mâncare, îmbrăcată cu o rochie cenușie, care scotea și mai în evidență frumusețea-i strălucitoare. Aruncă o privire fugară asupra mesei aranjate.

— Țin să șed lângă colonel; exclamă ea, schimbând două dintre cartoanele pe cari erau scrise numele invitaților. Jane Lyson l-ar plictisi de moarte și, cum ea n'o prea are la stomac pe nevasta lui, nu se va putea reține să nu i-o spună.

— Ar fi trebuit, poate, s'o invit și pe lady Cynthia?

— Garantat că n'ar fi venit..., mai ales știind că mă găsește pe mine aici. De altfel, țin să fiu singură cu colonelul...

Fu întreruptă de sosirea unui funcționar din guvernul Indiilor, însoțit de tânăra lui femeie, împodobită cu nenumărate bijuterii. Imediat după aceea își făcu apariția și colonelul Ruislip. Când era departe de soția lui, colonelul se arăta ca un tovarăș jovial și, uneori, chiar exuberant.

— Hello, Diana! exclamă el, pe un ton admirativ. Din ce în ce mai tânără și mai frumoasă!... Pe cuvântul meu! Dick Hallowell s'a purtat ca un idiot.

Nimeni nu știa mai bine decât el, că „idioția" lui Dick Hallowell fusese motivată de rațiuni serioase; dar observația aceasta constituia una din acele ipocrizii amabile cari formează secretul întreținerilor plăcute.

— Hello, Colley! Sunt ani, de când n'am mai avut plăcerea să te văd.

Ii întinse mâna, fără entuziasm. In ciuda bunei sale dispoziții, colonelul poseda un simț practic solid și știa foarte bine că societatea lui Colley era ceva care se putea tolera, dar nu se putea căuta.

— Trebue să stăm puțintel de vorbă... E atât de mult, de când n'am mai aflat nicio noutate scandaloasă!

Tăcut și posac, principele de Kishlastan luase loc la masă.

— Dick Hallowell? murmură colonelul, răspunzând la o'ntrebare a Dianei. Il văd în fiecare zi, evident... Este un ofițer excelent și, slavă Domnului! am reușit să-l smulgem dela aviație. Știi că după, — hm! — după mica voastră aventură, a cerut să fie vărsat la aviație. De altfel, este un pilot perfect. M'a dus cu avionul până la Aldershot, și a făcut atâtea acrobații, încât credeam că mor de frică. Eu unul, nu mă simt bine decât atunci când am pământul sub picioare... sau sub copitele calului.

— Mi se pare că-i logodit?

Colonelul păru întru câtva încurcat:

— N'am ideie. Nu mă ocup de vieaţa privată a subalternilor mei, decât în momentul când sună ora hotărîrilor celor mari. Mai curând sau mai târziu, tot sunt nevoiţi să-mi spună adevărul. Pentru moment, oficial, nu sunt în curent cu nimic...

— O cunoaşteţi pe Hope Joyner?

— Am întâlnit-o de vreo câteva ori. O fată încântătoare! Tocmai îmi vorbea, mai zilele trecute, lady Cynthia despre ea.

— Sper că Dick îşi va găsi fericirea, murmură Diana pe tonul dulce-resemnat care convenea mai bine situaţiei.

— Garantat!

Colonelul mai adăogă vreo câteva cuvinte, afirmând că o considera pe Hope Joyner ca pe una din cele mai de seamă achiziţii pentru regiment.

— Serios?

El se agita pe scaun, din ce în ce mai jenat.

— Dar... bine'nţeles! E o fată delicioasă.

Şi, în dorinţa lui de a da un ton mai puţin personal convorbirii, se lăsă prins imediat în cursa pe care i-o întindea Diana.

— Ii cunoşti familia?

Diana lăsă să se vadă o indiferenţă totală.

— Dar ce? Are familie?

— Nu cumva o fi orfană? Ce nenorocire!

— Nimeni nu ştie dacă-i într'adevăr orfană... Chiar Hope, mai puţin decât alţii.

Colonelul încruntă din sprâncene:

— Ceea ce spui, e foarte grav.

Diana ridică uşor din umerii goi, cu carnea albă şi catifelată.

— E adevărul...

In câteva cuvinte, ea spuse colonelului povestea Hopei Joyner; şi, dacă povestea ei fu în toate punctele conformă adevărului, nu punea totuşi mai puţin în lumină teribilele ipoteze cari se puteau formula cu privire la naşterea tinerei fete.

— Natural că Dick, dac'o ia în căsătorie, va trebui să părăsească regimentul, urmă Diana. Fără'ndoială că o să-i vina greu....

— Te înşeli; Dick n'are intenţia să demisioneze, răspunse colonelul cu vocea puţin cam aspră. Luna care vine, trebue să fie avansat la gradul de căpitan şi ştiu că dorinţa lui cea mare este ca să comande, într'o bună zi, regimentul, aşa cum a făcut-o şi tatăl său. De când a fost înfiinţată, garda din Berwick a avut totdeauna si un Hallowell în efectivul ei.

— Tradiția va fi întreruptă pentru câtva timp. Contrariul este într'adevăr imposibil; nu-i așa, colonele?

El rămase tăcut. Această convorbire îi stricase toată seara. Când reluă convorbirea, fu ca să abordeze un subiect pe care Diana l-ar fi evitat cu plăcere.

— Nu găsești că nenorocitul băiat a avut și așa, până acum, destule neplăceri cu șnapanul lui de frate? Hope Joyner îmi pare demnă de tot respectul și toată dragostea; și aș fi cât se poate de mulțumit, dacă Dick mi-ar da cuvântul lui, că...

Ea îl întrerupse brusc:

— Care-i părerea lady-ei Cynthia?

Colonelul rămase tăcut, desarmat de întrebarea șireată a tovarășei sale.

După ce se retrăseseră toți invitații, afară de Diana și Colley, principele se apropie de tânăra femeie:

— Dacă nu mă'nșel, despre Hope Joyner vorbeai cu colonelul.

Diana surâse:

— Ii spuneam, într'adevăr, că această fată este o creatură încântătoare și foarte dulce. De altfel, ne-am întreținut mai puțin despre ea, decât despre Dick Hallowell. Știți, probabil, că acesta are intenția s'o ia în căsătorie?

Figura hindusului fu brăzdată de o expresie curioasă.

— Serios?

Se întoarse către Colley:

— Nu știam asta.

— Fleacuri! replică acesta, repede. Un simplu flirt... Nici nu-i vorba de căsătorie.

— E în orice caz tare amorezat de ea, interveni Diana; și aceasta aproape că echivalează cu o promisiune de căsătorie. Amândoi sunt și liberi și bogați. De ce ar șovăi? Evident că Richard ar trebui să părăsească regimentul, de oarece soțiile ofițerilor din Berwick nu vor tolera ca o necunoscută să se introducă printre ele.

— O necunoscută? întrerupse Riki, brusc. Ce vrei să spui cu asta? D-ra Joyner, o necunoscută?

— Dumnezeule! exclamă Diana, arătând o surpriză amuzată. Excelența Voastră pare supărată de ceea ce am spus. Cu toate acestea, nimeni mai mult decât Ea nu poate ști ce reprezintă nașterea, — Ea, a cărei linie strămoșească urcă fără nicio întrerupere, la mai multe mii de ani în urmă...

Aceste cuvinte avură darul să liniștească mânia născândă a hindusului. care era peste măsură de mândru cu strămoșii săi.

— In prezența mea, nu voiu tolera să se spună nimica rău despre domnișoara Joyner.

— Bine'nțeles! întări Colley.

Diana îl privi mirată:

— Ce'nseamnă atitudinea asta? Ai cumva niscai planuri cu Hope Joyner?

— Nu! se grăbi să răspundă Colley; dar aprob în totul pe Excelența Sa. Nu ținem de fel să ne facem dușmani. Unica dumitale rațiune de a fi, este de a mări cercul prietenilor săi; și asta ar trebui să te facă miloasă..., chiar față de rivale.

Dacă și-a'nchipuit c'o s'o întărâte cu vorbele acestea, apoi n'a nimerit-o. Diana era mult prea absorbită de această problemă: în momentul acesta se punea la cale ceva, de care ea nu era informată. Știa dinnainte că era inutil să-l întrebe pe Colley; dar poate că Graham era în curent...

A doua zi, dis de dimineață, Diana urcă în mașină și merse la Cobham. Graham, care ședea melancolic în fața micului dejun, tresări zărind-o:

— Tu ești? Intr'adevăr, sunt foarte onorat.

Ea îl privi surprinsă. Fața lui avea tenul acela verzuiu, livid, pe care i-l mai văzuse în dimineața arestării lui.

— Dar ce s'a'ntâmplat? Ce nu merge?

— Totul merge foarte bine, răspunse el, arătându-i un scaun. Dacă vrei, servește tu cafeaua. Eu n'am putere.

Ea umplu o ceașcă, pe care i-o întinse.

— Te mai întreb odată: ce s'a'ntâmplat?

— Nimica toată.

Se ridică să închidă ușa, pe care tânăra femeie o lăsase deschisă, apoi îi povesti întâmplările din noaptea precedentă. Când fu gata, ea dădu din cap:

— Nu ți-am telefonat eu. Trebue să fie o nouă lovitură a blestematei celeia de femeie.

— Știa, așa dar, că sunt la Londra?

— Evident..., și mai știa că notița, pe care a dictat-o îți va fi remisă de îndată ce te vei fi înapoiat. Nu degeaba face ea parte din poliție; dar mai mult ca sigur, că nimic n'o deosebește de specimenele masculine ale corporației lor.

Diana era o femeie inventivă, subtilă și inteligentă, cu mult mai curajoasă decât bărbatul cu care o unise destinul.

— Când, și în ce loc, ai pronunțat cuvântul „casă de fier"?

— Trayne mi-a vorbit despre asta. Tot așa și Eli Boss. Dar eram atunci într'un loc, unde nu ne putea auzi nimeni.

— Grădinarul este singura persoană, care a putut ceti biletul; nu-i așa?

Deodată, fața îi fu luminată de un surâs.

— Cred că am priceput... Ea o fi aflat că Trayne a cumpărat o casă de fier și a dat ordin să fie livrată lui Eli Boss. E singura explicație...

— Dar, de unde putea să știe că mă privește și pe mine?

— Foarte simplu. Te-a zărit în tovărășia acestui Eli Boss și știe că trebue îmbarcată, casa de fier, la bordu lui *Pretty-Anne*. Ți-a trimis acest mesaj ca să-ți întindă o cursă și să-și verifice ipoteza. După ce l-ai primit, ai mai telefonat lui Trayne?

— Da.

— Frumoasă treabă! N'a mai avut, decât să facă o legătură de control pe linie... Ce ți-a răspuns Trayne?

— Nu l-am găsit.

— Ai mare noroc. Dar, în fond, d-na Ollorby nu mă neliniștete decât pe jumătate. Ea lucrează mai mult pe ipoteze; și nimic nu-i permite să gândească dacă acele ipoteze sunt exacte. Totuși, dacă am un sfat să-ți dau, iată-l: ferește-te de telefon.

Se întrerupse brusc. In cameră intrase grădinarul, care închise cu băgare de seamă ușa în urma lui.

— Cunoașteți pe o oarecare d-nă Ollorby? întrebă el, cu voce joasă. Puteți s'o primiți?

Diana și soțul ei, se priviră plini de mirare. Tânăra femeie fu prima care-și recăpătă sângele rece:

— Unde e?

— Aici.

După câteva secunde se deschise ușa. Cu tot obrazul surâzând, își făcu d-na Ollorby apariția în vilă.

— Bună ziua la toată lumea! Ce zi minunată, nu-i așa? Florile astea, arborii, frunzele cari freamătă'n vânt...., toate acestea fac să mă cred din nou copilă. Când mă gândesc că sunt oameni cari preferă malul mării acestor câmpii delicioase, cu căsuțele mititele cu coșul de cărămidă! E adevărat că și vapoarele au coșuri, dar ele n'au nici arbori, nici iarbă și nici straturi cu flori...., nu-i așa, domnișoară Martyn?

Diana rămase tăcută.

— Ceea ce-i curios la vapoare, sunt numele lor... cari nu spun nimic. Uite, unul, de exemplu: *Pretty-Anne*... Există oare în el un lucru cât de puțin drăguț, care să justifice grația numelui său? Nimic..., nici măcar căpitanul. Aş prefera de o mie de ori să trăiesc în vila aceasta, cu o punguţă cât de mică, decât să hoinăresc peste oceane cu o casă de fier..., mai ales dacă aş fi avut niscai neplăceri în cariera mea... Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnişoară Martyn?

Grădinarul, care sta în picioare lângă uşă, nu făcuse nicio mişcare. Apariţia bruscă a d-nei Ollorby, părea că-l împietrise. Cu preţul unei grozave sforţări a voinţei, Diana izbutise să-şi reia sângele rece.

— Ce înseamnă?...

Grăsuna doamnă o întrerupse destul de brusc, dar fără a-şi pierde un singur moment surâsul cordial.

— Ce înseamnă ivirea mea neaşteptată în acest loc de retragere, aşa-i? Mă întrebam tocmai, scumpă domnişoară Martyn, dacă vei începe fraza cu „Ce înseamnă?", sau cu vreo altă formulă, ca: „Imi puteţi explica?" sau „Cum îndrăzniţi?".... Oamenii, la încurcătură, fac rareori dovadă de originalitate.

Urmă, cu o perfectă desinvoltură:

— Casa aceasta, este încântătoare... De altfel, o cunoşteam de mai'nainte. Tiger Trayne a închiriat-o dela Johnny Delbourne, numai cu puţin înainte ca imbecilul să fi fost prins la spargerea unei bănci. Cunoaşteţi, probabil, că proprietarul d-voastră este dl. Trayne?.... Bietul Johnny. Trebue să-l fi întâlnit pela Dartmoor, d-le Hallowell. A fost condamnat la douăzeci de ani... Mă întreb de multe ori, de ce n'o fi lăsând dracului, Trayne, Clubul Capcanei şi să vină să-şi sfârşească zilele în locuinţa asta atât de plăcută.

Se întoarse deodată spre grădinar, căruia îi făcu un mic semn din cap, aşa cum saluţi o cunoştinţă veche.

— Master Mawsey, nu-i aşa? Te-ai mai numit, altădată, şi Colter, apoi Wilson.... Am uitat unele din numele pe cari le-ai avut; dar îmi reamintesc perfect diferitele condamnări pe cari le-ai suferit. Cum îi merge nevestei? Iată-te, acum, şi grădinar. Aş paria că d-na Mawsey găseşte mai profitabil să-şi consacre grijile florilor şi arborilor, decât copilaşilor.

D-na Ollorby se întoarse către Diana, în timp ce grădinarul profita de acest moment de neatenţie, ca să se eclipseze în mod prudent.

— Dac'aş locui într'o vilă atât de frumoasă, reluă voluminoasa doamnă, aş face crescătorie de găini şi pui. Nimic nu-i atât de frumos în vieaţă, ca atunci când ai o manie... Aşa, de exemplu, când eram fată, îmi petreceam zilele tăind de prin ziare toate poveştile despre furturi, crime sau asasinate.... ceea ce o făcea pe biată maică-mea să scoată ţipete de groază. Posed azi o colecţie gigantică de asemenea tăieturi din gazete. M'am gândit totdeauna că mă voiu mărita cu un poliţist, cu toate că eram departe de gândul că voiu lucra odată şi eu singură pentru Scotland Yard. Fiul meu Hector — cu toată miopia lui, e un băiat foarte drăguţ — îmi repetă adeseori: „De ce mai ţii hârtiile alea, mămuco, din moment ce le ştii pe de rost?" Şi are perfectă dreptate. Mi se pare, ca şi cum ar fi fost abia eri când tribunalul din Old Bailey l-a condamnat pe Maswey la cinci ani închisoare pentru spargere. Căci Maswey n'are seamăn în ce priveşte tăierea pereţilor la casele de fier. Pare-se că, pentru a tăia oţelul, a inventat un procedeu care i-a făcut geloşi pe cei mai grozavi gangsteri americani. Nu-i aşa, domnişoară Martyn, că are ce să te facă să fii mândru de ţara ta?

— Ai putea, acum, să ne explici motivul prezenţei dumitale aci? întrebă scurt Diana.

— Aveam nevoie să iau puţintel aer. Mi-am petrecut ultimile două zile într'o cocioabă, în fundul unei străzi murdare; şi chiar tovărăşia căpitanului Boss nu putea să compenseze dezagramentele pe cari le induram. Gândeam că o vizită la Cobham, nu-mi putea face decât bine... şi poate că-mi va permite să evit anumitor persoane o mulţime de neplăceri... Nu-i aşa, d-le Hallowell?

Privirea înspăimântată a lui Graham, aduse un surâs pe buzele d-nei Ollorby.

— Ceea ce vă nelinişteşte, e că nu sunteţi în stare să determinaţi ce anume ştiu şi ce nu. Nimic nu-i mai dezagreabil....

— Am mai auzit vorbindu-se de d-ta, d-nă Ollorby, spuse Graham, cu oarecare greutate.

— Serios? Nu cumva, devin celebră? M'ar mira, de oarece nu se'ntâmplă prea deseori să fiu chemată să depun mărturie în cursul unui proces criminal. Se poate ca Tiger Trayne să vă fi vorbit de mine. Când v'am zărit împreună cu el la fereastra Clubului Capcanei, am ghicit-o imediat. Căci ţin să vă atrag atenţia: sunt destul de expertă, ca să ghicesc anumite lucruri...

— In orice caz, n'o să mori de modestie şi, din parte-mi, nu te găsesc prea amuzantă. Dacă ai să ne spui ceva, spune-o... Dacă nu, noi nu te reţinem....

— Tot curtenitor, răspunse d-na Ollorby. Aproape că te-ai putea compara cu principele de Kishlastan, care nu ucide niciodată o fecioară din ţara lui fără ca mai 'nainte să nu-şi scoată pălăria în fața ei. Dacă nu mă'nșel, vei întreprinde în curând o călătorie îndepărtată?

Graham se ridicase și-i deschise ușa.

— Vrei să plec? Scuzați-mă dacă v'am plictisit. Știu că, de obiceiu, toată lumea socotește tovărășia mea ca foarte plăcută. La revedere, d-nă Hallowell!

Diana nu răspunse.

— La revedere, d-nă Hallowell!

Ușa se închise cu sgomot în urma grăsunei d-ne, care porni pe una din alei. Surâsul care flutura pe buzele sale arăta că vizita aceasta o făcuse să petreacă nici că se poate mai bine.

— Ce-o fi știind? murmură Diana, privind-o cum pleacă.

— Habar n'am; presupun însă, că nu știe mare lucru; altfel nu s'ar fi mulțumit cu atâta. Indeletnicirea ei nu constă în a aresta persoanele, ci numai în a le da câte un avertisment.

Diana clătină din cap.

— Cu siguranță că a reușit să pună mâna pe un anumit număr de fire conducătoare și nu așteaptă altceva decât ca o greșeală să-i arate punctul unde se'ntâlnesc...

Fraza tinerei femei fu întreruptă de către o bătaie în ușă. Prin crăpătura ei se zări figura neliniștită a grădinarului.

— A plecat? bolborosi el.

— O cunoști, poate? interveni Diana.

— Il cunoșteam mai ales pe bărbatul ei, răspunse Mawsey, precaut. Era gata-gata să-i producă nevestei mele neplăcerile cele mai grave..., cu toate că nu fusese de fel vinovată.

— Mi se pare că și dumitale ți-a creat această d-nă Ollorby anumite neplăceri.

— Nu ca..., bărbatul ei.

— Adevărat?

— Da.... Dar mă întreb, cam ce știe ea cu adevărat. Posedă o intuție extraordinară...., care i-a permis de multe ori să trimită la răcoare tipi cari au fost atât de stupizi să se trădeze de cum a început ea să-i dăscălească... Cel puțin, nu i-ați spus nimic?.... Țineți minte, că femeia aceasta este capabilă să reușească în chestiuni pe cari niciun alt polițist n'ar avea curajul să le întreprindă. Va trebui să raportez neapărat șefului tot ce v'a vorbit ea. O să ne cheme din moment în moment la telefon.

In câteva cuvinte, pe cât posibil de precise, Diana povesti grădinarului întrevederea pe care o avuseseră cu d-na Ollorby. Acesta clătină din cap.

— In multe privinți a ghicit cum stau lucrurile; dar nu bănuiește adevăratele noastre proiecte. V'a văzut cu Eli Boss, știe că ați telefonat șefului..., restul a încercat să și-l închipue

Aruncă o privire pe fereastră.

— Mai e încă aici.... Ce dracu o fi așteptând?!

In picioare, sub un pom cu umbra deasă, d-na Ollorby privea atentă la vilă. Ținea în mână o foaie de hârtie, pe care-și arunca din când în când privirea.

— O pornește către Rectory Field! exclamă deodată grădinarul, plin de mânie. Lasă, că-i dau eu o lecție bună baborniței.

Câteva secunde mai târziu Mawsey străbătea peluza, alergând cu arma în mână. Fără să se oprească, încărcă două cartușe.

Când ajunse la extremitatea pajiștei care se întindea la o mică distanță de vilă, își încetini mersul și cercetă cu multă atenție terenul. La mai puțin de douăzeci de metri de el, femeia înainta nebănuitoare. Duse arma la ochi și apăsă pe trăgaciu. Cele două detunături se auziră aproape simultan.

Gloanțele trecură cu mult deasupra capului d-nei Ollorby, de oarece grădinarul vroise doar s'o sperie; și era gata să izbucnească în râs văzând-o pe femeie învârtindu-se ca o sfârlează..., dacă aceasta, într'o secundă, n'ar fi făcut un gest care-i opri începutul de ilaritate. Vârându-și mâna în poșeta-i enormă, d-na Ollorby scosese din ea, brusc, un obiect metalic.

Se auzi o nouă detunătură...

Un glonte trecu șuierând pe lângă urechile grădinarului și se înfipse în trunchiul unui arbore vecin. Omul nostru ridică brațele în sus și sări afară din ascunzătoare.

— Hei! Ho! Ce te-a apucat?

D-na Ollorby veni spre el, fără să'nceteze un singur moment de a surâde cu cea mai extremă cordialitate:

— Nu cumva să spui, că m'ai luat drept o pasăre, începu ea. Sunt, poate, o... pasăre curioasă, una dintre acele cari răspund, atunci când sunt atacate...

Grădinarul era galben ca ceara.

— Ce dracu! mormăi el. N'ai înțeles că era numai așa, în glumă? Vroiam doar să te speriu. Atât tot.

— Serios?!

Ea îl privea, cu mâinile'n șolduri, dar fără să dea drumul revolverului. Pălăria-i lunecase și sta aplecată caraghios într'o parte; fața ei era congestionată și lucea de sudoare. In mod obișnuit, dădea la iveală o întreagă serie de gușí; dar, în momentul acesta, s'ar fi zis că, asemenea unui curcan înfuriat, indignarea a făcut să-i apară un șirag de carne în jurul gâtului.

Cu toate acestea, nu părea să resimtă nici cea mai mică teamă și urmă pe un ton hazliu:

— Dacă aș gândi că ai comis voluntar o tentativă de crimă, stimabile, te-aș duce imediat la cel mai apropiat post de poliție din Kingston. Bănuiesc însă că n'a fost vorba decât de o manifestare a felului d-tale vesel de a fi.

Cu un gest al mânii, își repară desordinea coafurei.

— Acuma, șterge-o! termină eà, întorcându-i spatele.

Până ce grăsana dispăru cu totul, grădinarul rămase ca împietrit locului. Când se înapoie către vilă, se găsi deodată nas în nas cu Graham.

— Ei bine, ce se-aude? Ești mulțumit?

— Am vrut doar s'o speriu, mormăi Mawsey.

— S'o sperii!.... Am auzit trei împușcături.

— Era și ea înarmată...

Grădinarul părea foarte prost dispus.

— Să ne'nțelegem, Hallowell: cred că-i inutil să pomenim șefului de afacerea asta.

Fără să-i răspundă, Graham se duse la Diana și-i explică natura exactă a „glumei" lui Mawsey.

Diana clătină din cap:

— Vechea teorie a lui Trayne, după care toți criminalii sunt niște neîndemânatici... Să-i vorbesc eu, lui Trayne, despre acest incident, sau te însărcinezi tu cu asta?

— Vorbește-i tu, mai bine. Dacă e vorba să conteze pe colaborarea unor imbecili ca Mawsey, mai bine să cunoască imediat adevărul.

Câteva minute mai târziu, Diana părăsea Cobham și, intrând în apartamentul ei, găsi acolo persoana pe care dorea cu atâta ardoare s'o întâlnească.

— Am și eu un apartament în acest imobil, murmură el surâzând. Ați avut vreo neplăcere cu Mawsey?

— De unde știi!

— Mi-a telefonat soțul dumitale... Intre paranteze fie zis, nu m'aș supăra dacă dragul de Graham s'ar servi ceva mai puțin de telefon... M'am hotărît să-l expediez de-acolo pe Mawsev. E foarte ascultător și devotat, dar puțin cam redus la minte. Nu cred ca festa pe care a jucat-o d-nei Ollorby să aibe consecințe supărătoare; dar, cum voiu avea nevoie de el la 26, prefer ca, până atunci, să-l scot din circulație.

— De ce întrebuințezi asemenea oameni, master Trayne?

El surâse cu bunăvoință și Diana nu putu să nu admire frumusețea armonioasă a trăsăturilor lui.

— E un slujbaș bun; și am oarecari obligațiuni față de soția lui. Obligațiuni, de altfel, foarte slabe, de oarece ea nici habar n'are. Dar, ce să-i faci? Loialitatea este punctul meu slab.

Diana rămase pe gânduri:

— Spuneai, că la 26... E grozav de devreme.

— Abia azi dimineață am aflat că Richard Hallowell trebue să preia comanda gărzii la data ceea.

Ea îl privi, surprinsă:

— Richard Hallowell? Nu văd legătura....

— Ai fi văzut-o numaidecât, dac'ai fi cetit cartea. Dar pare-mi-se că amicul nostru Graham nu prea are timp să te inițieze în aceste afaceri. Ziua de 26 este o dată excelentă din anumite puncte de vedere. Vom fi favorizați în același timp de flux și de lună; sau, mai bine zis, de lipsa lunei. Pe de altă parte, ședința de inaugurare a Parlamentului va avea loc câteva zile mai târziu și, cu această ocazie, sunt scoase toate giuvaerele Coroanei. Din păcate nu știu cum o să fie timpul; dar sper că o să ploaie.

— Ce faci cu grădinarul?

— Ii dau altă însărcinare. In orice caz, din momentul acesta, sarcina lui e terminată. Am trebuință de alt colaborator la Cobham, de cineva care să cunoască la perfecție meseria de croitor.

— Un croitor! De ce?

Ea se sfii un moment, înainte de a formula întrebarea care o preocupa.

— Imi promiseseși o sumă considerabilă, master Trayne. Ce trebue să fac pentru ca s'o câștig?

— Foarte simplu. Vreau să iei masa, într'una din serile astea, cu lady Cynthia Ruislip.

— Eu?!

Izbucni într'un râs sarcastic:

— Iți dai seama de primirea pe care mi-o va face lady Cynthia? Ai niște idei absurde. In direcția asta, nu-ți pot fi de niciun folos.

— Ba da, poți; și încă foarte mult. Ai fost logodită cu fratele lui Graham Hallowell, nu-i așa?

Ea făcu din cap un semn de aprobare.

— E băiat drăguț, nu? Tot ceea ce știu, este că aparține celei mai bune societăți... De altfel, nu țin să cunosc altceva asupra lui, decât silueta lui în uniformă. Lucrul acesta e gata, de altfel, întrucât posed mai mult de douăzeci de fotografii de ale lui, luate fără ca el să știe. Bănuiesc că, atunci când ai fost logodită cu el, ai avut de multe ori ocazia să te'ntâlnești cu lady Cynthia?

— Da, murmură Diana fără să-și prea dea seama unde vroia să ajungă interlocutorul ei.

— Așa dar, nu ești tocmai streină pentru ea; și nu există motiv ca să nu iei masa de seară la Turn, în 26.

— Dar.... e imposibil.

— Mă așteptam eu la un asemenea răspuns.

— De altfel, admițând chiar că aș putea lua masa acolo, în 26, cu ce ți-ar putea fi asta de folos? Trebue să-ți dai seama că, atunci când bănuielile se vor îndrepta asupra lui Graham, prezența mea la citadelă, în aceeași seară, nu va avea ca rezultat decât să facă să fiu bănuită și eu.

El clătină din cap.

— Fii liniștită. Am cercetat chestiunea sub toate aspectele ei; și nu-ți cer altceva, decât să rămâi la Turn până la sfârșitul cinei. Ascultă bine, Diana... Imi permiți, cred, să te numesc așa.

Cu un gest de nerăbdare, ea îi dădu să înțeleagă că formulele de politeță erau inutile între ei.

— Ascultă-mă... Turnul Londrei este unul dintre cele mai pitorești anacronisme ale noastre. Serviciul de gardă continuă să practice anumite uzaje cari datează din evul mediu. Intre altele, obiceiul de a da în fiecare seară o altă parolă. Această parolă trebue s'o cunosc neapărat.

— Și cine o să mi-o desvălue? întrebă ea, cu ironie.

— Colonelul... Vei sosi la Turn la orele șapte...

— Și voiu ieși de-acolo la șapte și cinci! N'o cunoști pe lady Cynthia?

El, nu luă seama la întrerupere.

— Când vei sosi la colonel, i te vei anunța...

— Adică lady-ei Cynthia, vrei să spui?

— Nu, colonelului; răspunse Trayne fără să se turbure de fel. Lady Cynthia va fi nevoită să lipsească. Fii fără nicio teamă, n'o să fie acasă... dar colonelul, în schimb, va fi acolo și vizita aceasta îl va mira nespus. Ii vei povesti că o persoană, pe care ai luat-o drept lady Cynthia, te-a invitat prin telefon la masă și că, pentru a putea accepta această invitație, ai fost nevoită să refuzi o întâlnire foarte importantă. Ce altceva ar putea face el atunci, decât să te invite să iei masa cu el? Cât privește felul în care să obții dela el să-ți comunice parola...

Se opri un moment și dădu din umeri.

— E o problemă care te privește numai pe dumneata. La orele zece îi vei cere să te conducă și, cum e bărbat foarte galant, cu siguranță că n'o să refuze..., cu atât mai puțin, cu cât în momentul acela va afla că lady Cynthia nu se înapoiază înainte de miezul nopții.

— Ești sigur că totul se va petrece așa precum dorești?

— Da..., pentrucă mersul evenimentelor va fi regulat de către mine însu-mi. In momentul când vei ieși din Turn, se va apropia de d-ta un vânzător de ziare. Dacă parola este primul cuvânt din seria: „Newport'', „Cardiff'', „Monmouth'' și „Bristol'', vei răspunde: „Nu''. Dacă e al doilea, îi vei răspunde: „Nu; mulțumesc!'' și așa mai departe... Familiarizează-te cu aceste patru numiri. Când colonelul te va fi condus acasă, îl vei reține cât mai mult posibil; te vei duce apoi la culcare și... visuri frumoase!...

Diana se apropiase de fereastră, pradă celei mai vii emoții la gândul apropiatei aventuri. Pentru prima dată, cele cincizeci de mii de lire îi păreau o sumă nespus de mică în comparație cu ceea ce trebuia să execute. Un moment, fu ispitită să se retragă pur și simplu din această afacere. Graham... Oh! Cât privește de Graham, soarta lui n'o neliniștea. El nu juca niciun rol în vieața ei. Dacă era liber, sau închis, nu putea decât s'o stânjenească. Dac'ar fi consimțit el să divorțeze... Din nenorocire, era neîndoios că s'ar fi opus cu cea mai mare energie la așa ceva.

— Nu-mi prea place treaba asta, răspunse ea, întorcându-se.

Dar camera era goală. Tiger Trayne alesese momentul psihologic, ca să se facă nevăzut.

CAPITOLUL XII.

Dick Hallowell! Diana știa că noaptea aleasă pentru marea întreprindere era tocmai aceea în care el va fi de serviciu; și simțea o plăcere perversă la gândul că și el va fi pus să joace inconștient un rol în afacere.

Fără îndoială că Dick avea să fie furios, dacă va fi odată informat de convorbirea ei cu colonelul. Era în orice caz sigură, acum, că urma să compromită în mod serios căsătoria lui, de oarece nu se'ndoia că, pus în situația de a alege între regiment și frumoasa necunoscută de care se îndrăgostise, Richard va da preferință carierei sale.

Deodată îi trecu prin gând 'o ideie. Scrise o scrisoare pe adresa lui Bobby Longfellow și se grăbi s'o trimită la Turn.

Când Dombrett îl introduse, ceva mai târziu, pe tânărul ofițer, Diana îl primi cu un acces de prietenie care-l puse pe bietul băiat în oarecare încurcătură.

Bobby nu prea era în apele lui și primu-i cuvânt fu ca să pretindă o oarecare întâlnire pe care trebuia s'o aibă la orele cinci după amiază.

— Nu-i deloc gentil din partea dumitale că n'ai mai dat pe la mine până acum, începu Diana. Ce mai face Dick?

— Foarte bine, mulțumesc; murmură Bobby, destul de stângaciu.

— I-ai spus că vii la mine?

— Hm!.... da. Am gândit că-i mai bine așa.

— Știi, Bobby, că sunt de felul meu foarte curioasă. E adevărat că Dick se'nsoară?

Bobby privi cu multă atenție la tavan, mărturisind că nu avea nicio informație precisă în această privință.

Era vădit că discuția lor începuse destul de prost, dar Diana era o diplomată vicleană și-i fu ușor s'o schimbe în spre colonel, ceea ce-i permise, cu o indiferență prefăcută, să vorbească despre lady Cynthia.

— Ce fericită aș fi, suspină ea, dacă lady Cynthia nu m'ar urî. Era atât de încântătoare, pe vremuri! In tinerețea ei, fusese una din cele mai vesele și turbulente fete ale societății londoneze. Imi reamintesc, de oarece mama mi-a repetat-o adeseori, că fusese amestecată într'o mulțime de scandaluri.

Bobby o privi, plin de mirare.

— Au trecut acele timpuri... Lady Cynthia seamănă, acum, mai mult cu un iceberg decât cu o ființă umană. E foarte simplu: când o zăresc, mă simt înghețat până'n măduva oaselor.

— I-ai vorbit vreodată de mine? urmă Diana.

Bobby părea din ce în ce mai prost dispus:

— Nu știu... Poate... Probabil...

— Ești liber în 25? Am intenția să chem vreo câțiva prieteni.

Tânărul nostru stătu un moment pe gânduri:

— Din păcate, nu. Tocmai în ziua ceea trebue să fac afurisita de gardă. Dick este de serviciu în 26..., și avem mare lipsă de ofițeri. Joynson și Billingham sunt în permisie, iar alți trei camarazi sunt gripați; așa încât această corvoadă revine cam prea des fiecăruia dintre noi. Turnul Londrei estee, cu siguranță, cel mai penibil serviciu pe care-l cunosc. In blestemata ceea de baracă sunt mai multe sentinele decât într'un campament de războiu....

Se întrerupse brusc și, spre marea surprindere a tovarășei sale, îi puse pe negândite următoarea întrebare:

— Bănuiesc că n'o prea simpatizezi pe Hope Joyner?

— Hope Joyner! Ba da, Bobby!... e foarte drăguță. De altfel, o cunosc prea puțin... Adevărat, că e o persoană destul de misterioasă.

— Nu-i de fel mai misterioasă decât oricare altă femeie.

— Va fi o soție excelentă pentru amicul nostru Dick; și-i tare păcat ca el să fie nevoit să părăsească regimentul.

Bobby primi sfidarea cu un entuziasm tineresc.

— De ce să părăsească regimentul? Hope Joyner nu-i nici actriță și nici nu-i vârîtă în vreun scandal.

Ea îl privi cu un surâs ironic:

— Știi tot atât de bine ca și mine, Bobby, că nimeni nu cunoaște familia fetei.

Ofițerul roși.

— Dacă Hope Joyner nu-i destul de bună pentru gărzile din Berwick, spuse el pe un ton mofluz, atunci nici gărzile din Berwick nu mai sunt bune pentru mine. Nu am spiritul milităresc atât de desvoltat, încât să rămân în armată, dacă Dick își dă demisia. Pe de altă parte, n'am auzit niciodată spunându-se ceva rău la adresa Hopei Joyner. Toată lumea o găsește încântătoare.

— Tot astfel gândește și lady Cynthia? urmă Diana pe un ton nepăsător.

Bobby nu găsi nimic de răspuns la această întrebare. Și cu toate acestea ar fi fost în măsură să dea la iveală anumite amănunte foarte interesante tovarășei sale, de oarece aflase multe lucruri de când a luat asupra lui cauza tinerei fete.

— N'aș fi de fel surprins, urmă el încet, cântărindu-și fiecare cuvânt, dacă aș vedea ieșind la iveală anumite fapte foarte importante, privind-o pe d-ra Joyner, încă înainte ca logodna să fie anunțată oficial.

— Ce misterios ești, Bobby! Unde crezi că vei putea găsi informațiuni.

Bobby nu răspunse. Nu ținea s'o informeze pe Diana că hotărîse să meargă chiar în seara ceea la Monk's Chase, ca să facă o vizită d-lui Hallett.

După ce părăsi apartamentul tinerei femei, ofițerul străbătu încet vestibului, când se deschise o ușă, lăsând să treacă o persoană a cărei figură i se păru întrucâtva cunoscută.

— Cine-i domnul acesta? întrebă el pe portar.

— Dl. Trayne..., o persoană foarte cunoscută.

— Trayne?... Vrei să spui Tiger Trayne, omul care posedă...

Era să adaoge „toate sălile de joc". Dar găsi că-i oportun să se arate mai discret.

— Da, domnule, Tiger Trayne; termină portarul, tot pe atât de discret.

O amintire străbătu prin mintea lui Bobby, amintirea unei nopți destul de agitate care se terminase într'o locuință grandioasă din West End, unde consumațiile erau gratuite și unde un grup mic de oameni adunați în jurul unei mese verzi multiplicau ofrandele către zeița Fortuna. Bobby pierduse bani; totuși nu prea mult, de oarece ca mai toți oamenii bogați, se arăta la orice ocazie destul de sgârcit.

Trecând prin Piccadilly, tânărul ofițer își reaminti anumite svonuri răuvoitoare cari circulaseră pe seama Dianei. Svonurile eau de altfel prrea puțin fondate, deoarece dacă tânăra femeie acceptase odată să joace pentru Trayne rolu lde agent recrutor, aducând pe un tânăr imprudent la masa de joc, se păzise totuși să reînnoiască această experiență.

Asupra lui Trayne, Bobby știa tot atâta ca și oricare altul. Știa bine că era un aventurier a cărui activitate îngloba un anumit număr de afaceri deochiate, un om care trăia în acea zonă frontieră care formează limita bunei societăți, dar care putea conta pe prietenii puternice în mediile cele mai nebănuite.

Bobby avea un mic apartament în Curzon Street. Merse acolo ca să ia cunoștință de rapoartele furnizate de către acei pe care-i însărcinase cu ancheta asupra originei domnișoarei Hope Joyner. Dar rezultatul cercetărilor lor nu avea nimic mulțumitor. In orice parte își îndreptau cercetările, ajungeau totdeauna, în cele din urmă, la un zid de netrecut, reprezentat prin acei oameni ai legii, foarte puțin recomandabili, cari administrau averea tinerei fete și aveau grijă de toate necesitățile ei. In ciuda tuturor sforțărilor, fusese imposibil să se descopere măcar urma unui testament la baza averii sale.

Cu multă abilitate, Bobby izbutise să-i afle vârsta: douăzeci și trei de ani. Dar de geaba cercetase registrele de stare civilă la data de 11 Iunie 1911. Numele de Hope Joyner nu figura în ele. Se hotărî atunci să deslege cu orice preț enigma, ducându-se el singur să-l întrebe pe dl. Hallett, orbul misterios. Dar, pe măsură ce se apropia momentul de a aduce la îndeplinire acest demers, siguranța lui scădea din cee în ce.

Această siguranță era redusă la o nimica toată când, în calmul serii, ajunse la Monk's Chase și când îi eși înainte un lacheu ale cărui gesturi încete și cumpănite erau pline de măreție.

— Doriți să-l vedeți pe dl. Hallett, domnul meu?... Aveți întâlnire cu domnia-sa?

Bobby îi explică cu vehemență că, propriu zis, n'avea întâlnire; dar că venise din Londra special ca să-l viziteze pe proprietarul din Monk's Chase.

Fu introdus atunci într'un salonaș și, după câteva momente, lacheul se înapoie.

— Dl. Hallett vă roagă să-l scuzați, domnul meu, dar în seara asta nu se simte prea bine..., și v'ar fi foarte recunoscător dac'ați vroi să-i scrieți pentru a-i expune obiectul vizitei d-voastră. Abia a sosit dela Paris și drumul l-a obosit foarte mult.

— E chiar cu adevărat imposibil să-l văd, fie chiar și numai cinci minute? insistă Bobby.

In disperare de cauză, scrise un nume pe o foaie de hârtie, pe care o vârî într'un plic și îl predete lacheului.

— Dă-i, te rog, asta.

Impozantul servitor clătină încet din cap.

— Dl. Hallett e orb... Probabil că n'o știați.

— Dar bănuiesc că are vreun secretar..., spuse tânărul nostru, blestemându-și stupiditatea; vreo persoană, care să poată ceti în locul său....

— Mă tem că nu, domnul meu.

Un minut mai târziu, Bobby se găsea din nou în parc, cu impresia supărătoare că fusese dat afară, pe cât de politicos, pe atât de hotărît.

Furios de nereușita-i, o porni cu pași mari spre drum. In acel moment, destinul îi veni într'ajutor aducându-i în cale un moșneag care, în picioare lângă mașina tânărului nostru, cerceta cu o bătrânească atenție și curiozitate statuteta cu care era împodobit bușonul radiatorului.

— N'am mai văzut încă așa ceva, spuse el plin de jovialitate, întorcându-se către Bobby.

— Imi închipui, moşule. De multă vreme stai prin partea locului?

— Apoi, aici m'am născut... acu' vreo nouăzeci și opt de ani!

— Cei mulți înainte, moșule! Așa zic și eu că'i fi cunoscând ținutul ăsta.

— Te cred... Ba-mi aduc aminte și de timpurile de demult; de alea, când Monk's Chase îi aparținea lordului Wilsome.

— Inainte să-l fi cumpărat dl. Hallett? întrebă Bobby, al cărui interes începu să se trezească.

— Vezi bine, domnule... Parcă ieri a fost, când cu istoria ceea neplăcută... Dl. Hallett a plecat cu o tânără; și tatăl dânșii a venit aci ca să-l omoare. Era o fată de familie mare!

— E mult de atunci? întrebă Bobby, plin de emoție.

— Cam multișor. A fost imediat după ce s'a întors fiu-meu din războiu, din Africa. Și-a lăsat un picior acolo, sărăcutul de el; și guvernul i-a dat o pensie.... îmi spunea chiar...

Bobby se grăbi să pună capăt destăinuirilor familiare ale bătrânului:

— Mai știu și alții din sat povestea asta?

— Deh! Afară de mine și de cărciumar, toți ăilalți sunt niște veneticii...

— Dar d-ta, de unde știi toate amănuntele?

Bătrânul surâse pe sub mustață:

— Noră-mea a fost bucătăreasă, pe vremea ceea, la Monk's Chase. Ea mi-a povestit totul.

Tânărul ofițer izbuti să scoată dela el, fărâmă cu fărâmă, tot ce știa despre această întâmplare curioasă. Tânăra femeie necunoscută era soția unui om bătrân, pe care-l părăsise ca să fugă cu seducătorul d. Hallett. De altfel, după câtva timp, părinții ei au smuls-o din această legătură vinovată, fără ca bătrânul bărbat să pară că se interesează câtuși de puțin de aceste evenimente cari l-au adus în pragul morții — de altfel, a și murit la puțin timp după aceea. Femeia însă n'a rămas mult timp văduvă, de oarece puțin după moartea bărbatului ei, s'a recăsătorit.

— Toate astea, urmă moșneagul, s'au petrecut foarte discret. Și când l-a luat pe....

Se întrerupse brusc.

— Pe dl. Hallett, îi sugeră Bobby.

— Nu, nu... Dl. Hallett nu s'a căsătorit de fel. Se pare că s'ar fi aflat că nu era o partidă bună. Dar lady Cynthia...

— Lady Cynthia!? întrebă tânărul nostru, zăpăcit de această revelație extraordinară.

— Da, lady Cynthia.

— Și... știi pe cine l-a luat ea?

Bătrânul clătină din cap:

— Nu... Pe lady Cynthia, nici n'am văzut-o decât o singură dată. O femeie foarte frumoasă, cu un inel verde la degetul mic. Un inel care, după cum se spune, valorează el singur sute de lire....

Lui Bobby, mai să-i vină rău. Smaragdul lady-ei Cynthia! Il cunoștea destul de bine, de oarece coloneleasa avea obiceiul să-l mângăie ori de câte ori privirea ei severă se lăsa pe vreunul din ofițerii subalterni ai soțului ei.

Bobby mai încercă, vreo câteva minute, să stoarcă mărturisiri noui dela tovarășul său; dar bătrânul spusese tot ce știa. Puse apoi un bacșiș gras în mâna sbârcită a moșneagului și, așezându-se pe scara mașinii, își prinse capul în mâini și căzu pe gânduri; spectacol care nu întârzie să deștepte cea mai mare curiozitate în rândurile țăranilor cari treceau pe drum.

Un lucru era sigur: trebuia să-l vadă pe dl. Hallett neapărat, chiar în seara aceasta.

După câtva timp, se așternu la drum, în direcția satului. Iși aduse aminte că stăpânul cârciumii era, după spusele moșneagului, una din singurele persoane capabile să-l lămurească; și, fără să șovăie, păși pragul hanului.

In sala cea mare, proprietarul, în dosul tejghelei, ștergea paharele. Nu se afla niciun mușteriu.

Cu toate acestea, Bobby își dete numaidecât seama că era aproape o imposibilitate să scoată vreo mărturisire dela hangiu.

— Iar s'a apucat moșu Gammer Holland să povestească năzbâtii; răspunse el la o întrebare a tânărului ofițer. E cam vorbăreț..., mai rău ca muierile. Mie unul, nu-mi place să vorbesc pe seama vecinilor, mai ales atunci când îmi sunt și clienți, cum e cazul d-lui Hallett.

— Dar, o cunoști poate pe doamna despre care-i vorba?

— Nu, domnule... Am eu, așa, o ideie despre ea. Dar ideile, nu prea sunt mare lucru. Tot ce vă pot spune, e că s'a căsătorit cu un ofițer din gardă.

Asta fu tot ce putu scoate Bobby dela el și, după ce luă o masă frugală, ieși afară pe'ntunerec. Nu vroia să părăsească Monk's Chase, fără să mai facă o ultimă încercare; dar trebuia s'o facă repede; era necesar să se înapoieze înainte de miezul nopții la Turn, de oarece uitase să-și ia o permisie în regulă.

Sări cu multă precauție zidul grădinei și o luă peste pajiște. Ajunse imediat la o alee cu pietriș, care ducea către casă. Părăsind covorul de verdeață, care înăbușea sgomotul pașilor săi, ca să-și urmeze drumul pe alee, însemna să riște a-și trăda prezența; și tânărul nostru avu un moment de șovăire.

Deodată, lumina puternică a unor faruri de automobil mătură perdeaua de copaci, la o mică distanță de el. Bobby se ascunse grăbit în dosul unui tufiș. Mașina se opri în fața intrării.

Fără'ndoială că dl. Hallett avea să ia loc într'însul. In cazul acesta, care putea fi cea mai bună tactică? Bobby se gândea dacă să dea buzna afară din ascunzătoare, să-l ia de braț pe curiosul personaj și să-i declare pur și simplu: „aș vrea să vă pun o întrebare, domnule Hallett", sau, din contra, dacă nu era mai nimerit...?

Nu avu timpul să se gândească mai departe. Niște pași repezi se auziră călcând pe scară și dl. Hallett, după ce se oprise un moment ca să-și aprindă țigara, se așează pe pernele mașinii.

La lumina chibritului, Bobby putu distinge trăsăturile-i energice.

Și, în același moment, îl părăsi dorința de a-și face cunoscută prezența.

CAPITOLUL XIII.

In diferite rânduri, Graham Hallowell trăi momente foarte neplăcute: momente de îndoială, de teamă și de nervozitate. Singurătatea îi permitea să consacre mult timp meditațiilor. Odată telefonase Dianei, rugând-o să vină să-l vadă; dar ea refuzase, pretextând o întâlnire dela care nu se putea sustrage.

Mawsey, grădinarul, părăsise vila. Fusese imediat înlocuit printr'un om mai tânăr, care-și îndeplinea obligațiile cu aceeași grijă meticuloasă ca și predecesorul său.

Graham cunoștea pe de rost planul operațiunilor. Cu cât îl studia, cu atât i se părea mai simplu; dar cu atât mai mult creștea și neliniștea lui, de oarece textul întocmit de către Trayne arăta o încredere în reușită, care depășea orice margini. Așa, de exemplu, nu pomenea nimic despre felul cum ar trebui să se procedeze ca să se pună mâna pe giuvaere.

Rolul lui Graham era, de fapt, foarte simplu; dar acesta cunoștea îndeajuns consemnele Turnului Londrei și extraordinarele dispozitive de protecție cari asigurau paza giuvaerelor regale, ca să se simtă cuprins încetul cu'ncetul de un sentiment de îngrijorată nesiguranță. In cele din urmă, acest sentiment deveni într'atât de intolerabil, încât se hotărî să meargă el singur să ia contact cu greutățile pe cari trebuia să le învingă.

Alese în acest scop o zi de Sâmbătă. Știa că în ziua aceasta vor fi o mulțime de vizitatori în vechea cetățuie. După ce făcu, plin de răbdare, coadă la poartă, căpătă un cartonaș verde cu care se îndreptă spre Turnul însângerat.

Un ofițer din gardă trecu pe lângă el. Graham avu un moment de teamă. Răsuflă ușurat când zări o figură necunoscută lui. Ajunse imediat la Turnul Wakefield, care adăpostește giuvaerele Coroanei.

Prima ușă prin care se pătrundea în clădire, era făcută din niște panouri masive de stejar, cari cu siguranță că trebuiau să fie dublate cu plăci de oțel. Ajungând în vestibulul care preceda camera giuvaerelor, resimți prima emoție. Tezaurul regal era străjuit de o ușă făcută din două panouri enorme de oțel, în care se aflau câteva deschizături acoperite cu sticlă foarte groasă. O cercetare la repezeală îi permise să descopere, în interiorul cuștii, un mic manometru, a cărui prezență era cât se poate de semnificativă. Cât despre clapele de siguranță destinate ca, în caz de urgență, să pună imediat giuvaerele la adăpost de orice încercare de efracție, era destul ca un om special destinat pentru acest lucru și care făcea parte din garda tezaurului, să manevreze o mică pârghie.

In fiece seară, aceste clape se închideau automat. Graham mai distinse limpede enormul zăvor de oțel, care trebuia să le țină ferecate.

Tânărul bărbat, abia dacă observă splendoarea giuvaerelor regale, sinistra strălucire a rubinelor Principelui Negru, scânteierea diamantelor Africei. Nu-l interesa nimic din toate acestea.

In schimb, ceea ce-i excita curiozitatea erau dispozitivele electrice de alarmă cari, la cea mai mică încercare de a se tridica clapele de oțel sau de a se sparge ferestruile, trebuiau să se pună imediat în mișcare și să declanșeze un concert puternic de sonerii în toate unghiurile bătrânei fortărețe. Legăturile firelor erau imposibil de observat; și cu toate acestea, trebuiau să fie extrem de numeroase.

Când, în mijlocul mulțimii de vizitatori, Graham se pomeni afară din clădire, răsuflă ușurat.

In dosul zidului Turnului Wakefield se găsea camera de gardă, clădit din cărămizi roșii. Era, fără'ndoială, cel mai hidos anacronism din întreaga cetățuie.

Zărind un paznic neocupat, tânărul nostru se apropie de el, sub pretextul de a-i cere câteva lămuriri asupra micii capele a Turnului; dar, în realitate, ca să obțină câteva preciziuni suplimentare asupra mijloacelor de protecție cari asigurau paza giuvaerelor.

— Sunt bine păzite, nu? spuse el, după o scurtă introducere.

— Bine păzite! Cred și eu, domnule. Câteodată, se produce noaptea vreun scurt-circuit; și toate blestematele astea de sonerii încep să sbârnăie laolaltă. E un sgomot infernal și, în câteva secunde, tot personalul Turnului e în stare de alarmă, fiecare la postul său...

Părăsind Turnul, tânărul bărbat trecu pe la Diana unde-l găsi pe Colley Warrington, tolănit într'un fotoliu, și care-l primi cu un semn protector din cap.

— Așa dar, Graham, după cât se pare, ai eșit să iei aer?

— Diana e acasă? întrebă tânărul, fără să ia seama la ironie.

— Da, trebue să ieșim să luăm ceaiul la Carlton.

— Ai face bine să inviți pe alctineva să-ți țină de urât, de oarece trebue să am o convorbire cam lungă cu Diana.

Colley îl privi cu nerușinare.

— Măi taci! Energic bărbat!... Din păcate, Diana are o întâlnire foarte importantă; chestie de afaceri.

— N'o să se ducă, și pace!

Atitudinea lui Colley îl exaspera în așa măsură, încât era cât pe ce să-i desăvluie legăturile care-l uneau de Diana. Dar aceasta apăru chiar atunci și, dela prima ochire, văzu că atmosfera este foarte încărcată.

— Trebue să-ți vorbesc ceva, ție singură, Diana. Colley vrea să te ia la ceaiu; dar nu-i oare posibil să amâni întâlnirea?

Spre nespusa mirare a lui Colley, Diana se întoarse către el și-i murmură:

— Scuză-mă Colley.

— Păi bine, Diana...

Ea dădu din cap:

— Sunt sigură că Graham are să-mi spună lucruri foarte importante. Ne vedem la hotel, la şase.

Se exprimase pe un ton, care nu mai admitea nicio replică. Când fu singur cu ea, în vestibul, Colley îi murmură la ureche:

— Cred că n'ar fi prea indicat să-i vorbeşti lui Graham despre... despre ceea ce ţi-am pomenit mai adineaori.

Fără să-i răspundă, închise uşa şi se înapoie în salon:

— Ce s'a'ntâmplat, Graham?

Tânărul bărbat privi un moment la ea:

— Ce avea să-ţi spună tipul acela, ceva ce nu putea să vorbească faţă de mine?

In general, Graham nu era gelos de felul său; dar era extrem de nervos.

— Imi cerea pur şi simplu să mă căsătoresc cu el, răspunse ea liniştită; şi mă ruga, tocmai, să nu-ţi pomenesc de această propunere interesantă. Colley e un tip scârbos; dar câteodată e şi foarte necesar. Ce vroiai să-mi spui?

Graham, cu mâinile la spate, se plimba de colo până colo prin odaie, ca un leu în cuşcă:

— Trayne e nebun... e bun de legat. Viu acum dela Turn, unde am fost să cercetez camera giuvaerelor. Mult mai uşor ar fi să comiţi o spargere la Banca Angliei. Afacerea este omeneşte imposibilă...

— Cu toate acestea, nu stă în obiceiurile lui Trayne să se dea la lucruri imposibile. Chiar acum îmi spunea Colley, că nu există alt om mai îndemânatic în meseria grea pe care o exercită.

Aruncă o privire lungă şi gravă asupra tovarăşului ei:

— Crezi oare, Graham, că treaba cu care vei fi însărcinat este... într'adevăr periculoasă?

— De periculoasă, asta-i sigur; dar e oare posibilă? In realitate, ea constitue partea cea mai ingenioasă a întregului plan. Ştii prea bine, că cunosc în cele mai mici amănunte întreaga rutină militară. Nu degeaba am urmat cursurile şcolii Sandhurst. Nu! Nu asta mă nelinişteşte. Am destul curaj şi sânge rece, ca să scap uşor din încurcătură. Ceea ce mă nelinişteşte, este operaţia în sine. Trayne a prevăzut că trebue un sfert de oră ca să fie dusă la bun sfârşit. In realitate, va fi nevoie de cel puţin un sfert de oră, numai ca să se vină de hac uşii celei mari de stejar. Pe când eram la Dartmoor, am avut deseori ocazie să stau de vorbă cu adevăraţi aşi. Vrenehy, individul care a făcut spargerea dela Banca Sudului, mi-a demonstrat că, pentru a deschide o casă de fier modernă, este nevoie de trei ore; și asta încă, cu condiția ca semnalele de alarmă să fie din timp scoase din funcțiune. Vezi, așa dar, că este ceva imposibil, absolut imposibil... Trebue să-l văd pe Trayne!

— Vine mâine seara la Cobham. Mi-a scris, ca să mă informeze despre acest lucru și ca să-mi ceară să fiu și eu acolo. Văd și eu că este neapărată nevoie de o explicație sinceră. A început să mă'nspăimânte și pe minea treaba asta.

Privi la el, cum își aprinde încet o țigară. Nu era încă totul stricat în Graham; avea stofă de om cinstit, dar o serie de obstacole făcuseră să devieze desvoltarea lui morală, îndepărtându-l din calea cea dreaptă. Pe vremuri, îl iubise cu pasiune; și încă n'a încetat să resimtă pentru el multă simpatie. In orele penibile pe cari le trăiau, simțea un fel de reîntoarcere a dragostei; și asta-i cauza un fel de plăcere.

— Lasă, Graham, că mâine seara facem noi lumină în toată chestia asta... și voiu fi cu tine până la capăt.

El observă imediat o schimbare în tonul tinerei femei, și o privi fără să spună nimic. Poate că și el o considera pe Diana altfel decât ca pe o tovarășe supărătoare, întrucât pe figura lui apăru un zâmbet. Pentru prima oară, dela ieșirea din pușcărie, tânăra femeie îl vedea surâzând.

— Să nu ne mai necăjim de pomană, murmură el. Trayne nu-i prost și cunoaște cel puțin tot atât de bine ca și noi greutățile afacerii.

— Este oare în carte explicația, ce metodă trebue întrebuințată ca să se pătrundă în Turnul Wakefield?

— Subiectul ăsta îl neglijează aproape cu totul.

Ii întinse mâna:

— Sunt mulțumit că am venit la tine, Diana. Oare atmosfera locuinței tale... sau calitățile tale personale?... Mă simt cu mult mai optimist, acuma.

Optimist! Ea nu era de fel optimistă când o părăsi Graham. La toate grijile dinainte se adăogase o teamă nouă, pe care până acum nu o simțise: teama ca soțul ei să nu treacă print'un pericol grozav.

CAPITOLUL XIV.

Vizitele lui Dick Hollowell la soția colonelului nu erau prea dese; și lady Cynthia nu-și ascunse mirarea când tânărul ofițer i se anunță.

Șezând, dreaptă și sveltă, la marginea canapelei, cu ceașca de ceaiu în față, era o femeie cu trăsăturile delicate; cu toate că buzele, cam prea subțiri, stricau armoniei feței sale. Câteva cuvinte, destul de severe, îi ajunseseră lui Bobby ca s'o definească pe lady Cynthia:

— Când o vezi, *crezi* că are treizeci de ani... Când o auzi, *simți* că are o sută.

In ea se contopeau tot farmecul și prospețimea unei fete, cu întreaga experiență a unei femei.

— Imi faci o nespusă onoare, Dick, spuse ea, încet. Ești primul dintre invitații mei. Vrei o ceașcă cu ceaiu?

— Vă mulțumesc. Am venit mai'nainte, de oarece vroiam să vorbesc singur cu dumneavoastră.

Era jur-ul ladyei Cynthia. O corvoadă grea pentru tinerii ofițeri, de oarece severa soție a colonelului știa totdeauna să găsească cuvintele care-i arunca în cea mai mare confuzie. Avea un serviciu de informațiuni remarcabil și comentariile ei nepoliticoase, pe care le adresa cutăruia dintre ei care numai datorită unui bacșiș gras scăpase de mâna polițistului înfuriat, sau altuia care din cauza exuberanței lui excesive a fost dat afară din vreun local de noapte, formau, cu drept cuvânt, niște momente penibile.

— Ia loc, urmă lady Cynthia. Bănuiesc că vrei să-mi vorbești despre Hope Joyner.

Dick Hallowell nu se putu împiedeca să roșească:

— Da. Am... am invitat-o pentru mâine seara la masă și aș fi omul cel mai fericit dacă... dac'ați primi să jucați pentru mine rolul de stăpână a casei.

Ea îl privi un moment, fără să răspundă:

— Bine'nțeles, Dick. Cu cea mai mare plăcere... Ia stai... Hope Joyner e fata ceea care locuiește în Devonshire House, nu-i așa? Se zice că-i drăguță...

— Da... E cea mai dulce fată pe care o cunosc, afirmă Dick din toată inima.

Lady Cynthia ridicase în mod imperceptibil din umeri și, nu fără oarecare teamă, tânărul bărbat ghici imediat întorsătura pe care urma s'o ia convorbirea lor.

— Aparține Joynerilor din Yorkshire... sau celor din Warwickshire? E o familie excelentă, care se bucură de o foarte solidă reputație.

— Eu... nu-i cunosc familia, bălbăi Dick.

Lady Cynthia îi aruncă o privire surprinsă:

— E posibil așa ceva? Serios..., nu-i cunoști familia?

— Nu..., în sfârșit, vreau să spun..., cred că nici ea nu și-o cunoaște. Dar e o fată foarte cum se cade și, într'adevăr, încântătoare. Așa fiind, speram că-i veți face o primire bună în regiment, lady Cynthia.

— Asta-i o chestie foarte delicată, Dick. Cred că știi — sunt sigură de asta — că, atunci când e vorba de viitoarele soții ale ofițerilor noștri, oricâte garanții am cere, tot nu sunt deajuns... In sfârșit, îți urez toate fericirile..., chiar dacă ar fi să părăsești regimentul nostru.

— Lady Cynthia, vă rog, murmură el, făcând apel la toată puterea-i de răbdare, să nu luăm încă în considerație această eventualitate. Pot oare conta pe dumneavoastră?

Se ridică să plece. Ea îi întinse mâna:

— Sper că totul se va aranja în bine, Dick. Ar fi, cu adevărat, o prea mare pierdere pentru regimentul nostru, dacă te-ai hotărî să-l părăsești.

Eșind din apartamentele colonelului, era cât pe ce să se lovească de Bobby, care venea să prezinte și el omagiile sale ladyei Cynthia.

— In drum spre sacrificiul săptămânal, suspină tânărul bărbat. In ce toane e astăzi șefa, Dick?

— E... în salon, pe canapea, răspunse Dick; și îți urez multă plăcere băiete...

— Vai! suspină Bobby.

Inainte de a se anunța colonelesei, își trecu în revistă faptele și gesturile din ultimile două sau trei săptămâni, ca să se asigure că nu exista nimic care să-i dea Cynthiei ocazia de a-l muștrului. Dar, contrariu așteptărilor sale, soția colonelului îl primi cu o afecțiune care nu-i era obișnuită.

— Bobby! Ești tocmai omul pe care-l așteptam. Mi se pare că ești bun prieten cu Dick Hallowell?

— Hm! Da..., sigur, răspunse tânărul nostru, prudent.

— Cine-i Hope Joyner?

— E... o persoană foarte simpatică, răspunse Bobby, în surdină.

— Sunt logodiți?

Bobby clătină, negativ, din cap.

— In orice caz, probabil că nici mult n'au să mai aștepte; nu-i așa?

— Hm!... Da... Cred...

— Ai destulă influență asupra lui, ca să-l îndepărtezi dela pasul acesta?

Urmă un moment de tăcere.

— Vă rog să mă iertați, lady Cynthia, spuse deodată tânărul bărbat pe un ton hotărît și atât de autoritar, încât coloneleasa îl privi foarte surprinsă. Credeam că țineți numai să interziceți intrarea în regiment a femeilor cari au... un anumit trecut?

Ea, avu un surâs echivoc.

— Te înșeli. Asta-i tocmai ceea ce cerem... Femeile să aibă un trecut, care să se cunoască de cel puțin o sută de ani...

— Adică, nu numai de douăzeci sau treizeci de ani?... Vreau să zic: ați accepta să primiți în sânul regimentului pe o femeie care ar fi avut o aventură acum..., să zicem: douăzeci și cinci de ani?

Ii trebuise o mare sforțare a voinței, ca să pronunțe aceste cuvinte; atât de grozavă era teama pe care i-o inspira lady Ruislip.

— Nu'nțeleg ce vrei să spui, domnule Longfellow, răspunse Cynthia, care pălise deodată.

— Era... cum să spun? o simplă presupunere; urmă Bobby care începea să căiască amar de îndrăzneala lui.

Lady Cynthia tăcea și apariția a doi ofițeri din regiment îi permise să întrerupă o convorbire care lua vădit o întorsătură neplăcută pentru ea.

Când Bobby își luă rămas bun dela ea, avea o figură triumfătoare și prima lui grijă fu să se pună în căutarea lui Dick Hallowell, pe care avu norocul să-l întâlnească tocmai în momentul când se urca într'un taxi. Se așeză alături de el:

— Merg tocmai în direcția ta...

Surâse, când zări în privirea prietenului său o adâncă preocupare.

— Astă-zi era în formă, Cynthia. Era cât pe ce să-mi vină și mie de hac... Aș pune mâna'n foc, că ați discutat despre Hope Joyner.

Dick clătină din cap.

— Pare hotărîtă să mă facă să părăsesc regimentul, spuse el cu amărăciune, și nu văd cum m'aș putea opune planurilor sale. Colonelul a fost foarte drăguț cu mine, când cu chestia aia neplăcută a lui Graham, așa încât azi sunt moralmente obligat să mă înclin. Dar, ceeă ce mă amărește, nu-i faptul de a părăsi armata... cu toate că acesta ar însemna să rup o tradiție veche a familiei; mă doare să constat bănuelile defăimătoare, al căror obiect este Hope.

Bobby îl întrerupse.

— Ascultă, Dick; relativ la Graham: a fost azi în Turn. Ordonanța mea l-a zărit lângă clădirea giuvaerelor.

— Curios! Nu știam, în orice caz, că ar putea să-l intereseze giuvaerele Coroanei... Foarte curios!

Timp de câteva momente rămase fără să vorbească, întrebându-se ce planuri anume ar fi putut să motiveze vizitarea de către Graham a Turnului Wakefield. Bobby îl sustrase imediat gândurilor sale.

— Dick! Promite-mi că nu-ți dai demisia și nici că ai să încerci să spui ceva colonelului, sau camarazilor, înainte de vei fi cercetat amănunțit situația, împreună cu mine.

Dick surâse:

— Nu-i decât o singură persoană cu care pot cerceta situația..., și până'n cinci minute trebue să mă'ntâlnesc cu ea.

Când Dick Hallowell fu alături de Hope Joyner, tânăra fată înțelese de îndată, după expresia necăjită a celui sosit, că trecea printr'o criză grozavă, a cărei cauză o ghici numaidecât. Se apropie de el.

El o luă brusc în brațe, o strânse la piept și-și lipi buzele de ale ei. Era primul lor sărut; și o simți cum freamătă. Nici unul nici cellalt nu pronunțaseră un singur cuvânt.

— Am văzut-o azi pe lady Cynthia Ruislip, murmură el când luaseră loc în micul salonaș.

— Și bine'nțeles că nu vrea să audă de mine, pentrucă n'am familie?

— Cine ți-a spus-o?

— Nimeni, Dick. Am ghicit-o..., am simțit-o. Va trebui oare să părăsești regimentul?

— In orice caz aveam intenția să-mi dau demisia din armată...

— Nu minți, Dick. Adevărul este că-ți dai demisia, pentrucă nu mă vor pe mine... Dar n'am să primesc acest sacrificiu.

Vocea-i era înceată, calmă, hotărîtă. Atitudinea ei îl împiedeca pe Dick să formuleze protestul care-i venea pe buze.

— Cel puțin.... pentru moment, urmă tânăra fată.

— Cu toate acestea, sunt hotărît să-mi dau demisia, insistă Dick.

— E foarte greu pentru mine să-ți spun: „Nu!”, Dick. Fiecare fibră din mine ar vrea să-ți strige: „Da!”

— Dar nu'nțelegi, Hope, că nu vreau să te pierd...

Ii luă mâinile:

— Nimic în lume nu m'ar putea constrânge să te părăsesc. Te iubesc... Tu ești toată vieața mea, Hope.

Ea se alipi de el.

— Dick! murmură ea; nici eu n'aș putea... Nu pot...

Un moment după aceasta, ea fu în brațele lui; și el simți cum plânsul începuse să sguduie convulsiv corpul încântător pe care-l strângea la piept.

* * *

Când dl. Trayne se deplasa, o făcea cu atâta îndemânare și repeziciune, încât niciun detectiv nu izbutise vreodată să-l urmărească.

Ajungând la Cobham, o găsi pe Diana acolo; ședea în salon și savura o cafeluță.

După ce pătrunse în locuință, Trayne se asigură că obloanele ferestrelor erau ermetic închise, perdelele lăsate; abia atunci se așeză pe un divan.

— Ești mulțumit de croitorul meu? îl întrebă el pe Graham.

Tânărul bărbat înclină capul, în semn de aprobare.

Se întoarse atunci către Diana, ale cărei trăsături trădau teama.

— Pari aproape moartă de frică... Ți-a desvăluit, oare, Graham planul operațiunilor?

— Mi-a spus tot ceea ce știe, răspunse ea pe un ton semnificativ.

— Exact! și ceea ce îți provoacă teama, e tocmai ceea ce nu ți-a desvăluit... pentru simplul motiv că n'o știe nici el.

Graham îl întrerupse:

— Trayne! Planul este absolut irealizabil. Am fost azi la Turn și am vizitat camera giuvaerelor. Numai ca să vii de hac ușii, ar trebui pe puțin două ore... Și apoi, toate acele semnale electrice de alarmă? Cea mai ușoară încercare de efracție, declanșează sumedenie de sonerii în toată clădirea...

Tăcu, găfăind ușor; dar Trayne, departe de a părea contrariat de această vehementă protestare, îl privi, contrariu, foarte amuzat.

— Știu că ai fost la Turn... Aș putea chiar să-ți spun și numărul tichetului pe care l-ai avut, să-ți repet vorbele pe cari le-ai adresat gardianului ce te-a însoțit în vizita la capela cea mică... Ai spus că-i „imposibilitate”? Mă crezi, așa dar, atât de stupid încât să mă apuc de o asemenea afacere, dacă ar fi într'adevăr irealizabilă? Cunosc exact toate dispozitivele de siguranță cu cari sunt apărate giuvaerele.

Tonul batjocuritor al lui Trayne, avu darul să-l irite pe Graham.

— Cred, dar...

— Dar totuși nu încetezi de a persista în considerarea planului meu ca himeric? Cam de cât timp crezi că-l prepar?

De data aceasta îi răspunse Diana:

— Kishlastan e de șase luni în Anglia...

— Kishlastan nu-i decât doar omul, pe care-l așteptam de zece ani. Chiar și mai de mult..., căci sunt doisprezece ani de când am conceput pentru prima dată proiectul de a-l scăpa de responsabilitățile-i zdrobitoare pe guvernatorul Turnului Londrei. De doisprezece ani, ideea de a pune stăpânire pe giuvaerele Coroanei a devenit pentru mine o adevărată manie. Cunosc cele mai mici detalii ale minunatelor piese din tezaurul regal; aș putea să-ți spun și câte fațete re fiecare dintre diamante; să-ți dau, cu o aproximație până la un milimetru, dimensiunile rubinului Principelui Negru.

Avu un surâs de mândrie batjocuritoare:

— Mai mult decât atâta... Cred că sunt singurul om, în afară de păzitorii giuverelor, care cunosc funcționarea tuturor dispozitivelor de alarmă, care pot deschide cușca de oțel ce adăpostește podoabele și coroanele, fără ca soneriile să se pună în funcțiune.

Tăcu un moment, apoi se întoarse către Graham:

— Ți-ai explorat întreg domeniul?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Parcul ce înconjoară vila. Cred că ai observat un fel de turn de piatră?

— Silozul pentru grâne? murmură Graham, amintindu-și deodată de existența acestei construcții bizare, care-l intrigase grozav în zilele din urmă.

Trayne surâse din nou, ironic:

— Silozul de grâne...; fie și așa, dacă vrei. Sper că nu te-am deranjat prea mult.

— Cum? Ați venit aci?

— In fiecare noapte..., împreună cu o jumătate duzină dintre colaboratorii mei. Vrei să mergem să facem o vizită acestei clădiri interesante?

Diana se ridicase și se îndrepta spre el.

— Un moment, d-le Trayne. Cred că-ți dai perfect de bine seama ce s'ar întâmpla dac'am fi descoperiți. Și, cu toate acestea, pui atâta lume în cunoștința acestui secret.

El bufni în râs:

— Pentru moment, ar fi o imposibilitate pentru oricine să dovedească intenţia noastră de a pune mâna pe giuvaere; iar apoi, când treaba se va fi făcut, puțin importă ce s'o vorbi!... Ceea ce vom fi îndeplinit, va fi atât de nemaiauzit... Mai curând se va putea compara cu un războiu, decât cu o crimă vulgară! Ce importanță are hoțul..., din moment ce giuvaerele vor fi dispărut? Singurul lucru ce se va urmări în acel moment, va fi să se reintre în posesia tezaurului. In plus, nu trebue să uitați că Kishlastan joacă un rol principal în toată această afacere...

Câteva minute mai târziu, în cea mai completă întunecime, toți trei treceau pragul turnului ce se afla în fundul parcului.

După ce închiseră ușa cu multă precauțiune, Trayne întoarse comutatorul. Incăperea în care se găseau, fu inundată de o lumină vie.

Graham tresări. Aspectul acestui loc i se păru întrucâtva familiar, dar zadarnic încerca să identifice amintirea pe care i-o evoca.

Izbuti să-și dea seama de adevăr abia după ce, urcând o scară, se găsiră în fața a două panouri enorme de oțel, asemenea ușii unui tezaur.

Interiorul clădirii era o reproducere exactă a turnului Wakefield.

Scoțând o cheie din buzunar, Trayne deschise ușa cea grea și-și introduse însoțitorii într'o încăpere în mijlocul căreia se afla o cușcă de oțel care conținea un anumit număr de blocuri sau bețișoare de lemn, așezate exact așa precum, în camera giuvaerelor, erau așezate sceptrele și coroanele tezaurului regal.

— Priviți! murmură Trayne.

Apăsă pe un buton; și patru clape de oțel acoperiră fiecare parte a cuștii. Apoi, fără ca Graham și Diana să-și poată da seama cum se petrecuse, clapele se ridicară încet.

— Dar semnalele de alarmă? interveni Graham.

— Nu vor funcționa. Recunosc că asta a fost una dintre cele mai mari dificultăți ale întreprinderii mele. Mi-au trebuit doi ani și colaborarea unui expert electrician suedez, ca s'o pot învinge. Am izbutit, totuși, să-i vin de hac.

Se întoarse spre Graham:

— Nu te mai amărî de pomană. Indeplinește-ți sarcina cu scrupulozitate... Restul vine dela sine. Mâine seara vom face o repetiție a operației; și tot așa în fiecare seară, până la 26. Pentru circumstanță, vei purta costumul rolului pe care-l vei juca.

— Dar....

— Nu poate să existe niciun fel de „dar", încheie Tryne, scandând fiecare cuvânt.

Când se înapoie în vilă, Graham era cuprins de o zăpăceală fără seamăn. Gândurile-i sburau val-vârtej. Cât despre Diana, ea înțelesese perfect situația și o privea exact în felul lui Trayne. Intocmai ca și el, întrevedea reușita operației. Un singur lucru o mai neliniștea:

— Cât timp va dura absența lui Graham?

— Cel mult trei luni.

— Va fi oare bănuit?

Trayne avu un gest de nerăbdare:

— Ce importanță are!...

CAPITOLUL XV.

Dacă principele de Kishlastan era nebun, această nebunie a lui nu era în niciun caz lipsită de simț practic. Așa, de exemplu, avea cont curent la principalele bănci din mai toate țările. Suma gigantică pe carea a retras-o, ca să plătească lui Trayne, venea din America; și Trayne urma să primească recompensa lui în dolari

In ajunul plecării spre Indii, Excelența Sa acorda audiențe: prima, în văzul tuturor, lui Colley Warrington; iar a doua, în cel mai mare secret, lui Trayne. Aceasta din urmă avu loc într'o mașină închisă, care mergea încetișor prin aleele parcului, după metoda favorită a lui Trayne, care considera că acesta era mijlocul de a reduce la minimum pericolul indiscreției.

Inrevederea dintre Colley și rajah se desfăsură la reședința acestuia din urmă unde Colley, nu fără o evidentă satisfacție, veni să dea raportul despre întrevederea pe care o avusese cu Eli Boss, căpitanul.

— Mâine seara coboră pe Tamisa. M'am înțeles cu el în toate privințele. Chestia este în regulă.

— Ai trimis mobilele la bord, așa cum am arătat? Țin neapărat ca ea să se regăsească acolo într'o atmosferă de lux.

Colley clătină din cap:

— Imposibil! Iahtul este prea de aproape supraveghiat de către vamă și, probabil, și de... autorități.

Fusese gata să pronunțe cuvântul „poliție", dar termenul „autorități" i se păruse mai puțin alarmant. Continuă:

— In aceste condițiuni, sosirea la bord a unui transport întreg de mobilier luxos n'ar fi întârziat să dea naștere la bănueli. E sigur că dispariția mititichii, de îndată ce va fi constatată oficial, va provoca o emoție considerabilă. Tocmai de aceea este inutil să se știe că se găsește la bordul vasului *Pretty-Anne.*

— Cu ea, este totul în regulă?

— Da. Trebue să cineze cu mine la 25. I-am dat să înțeleagă că am izbutit să culeg anumite informațiuni asupra fammiliei sale și, bine'nțeles, s'a lăsat imediat prinsă'n undiță. Vom lua masa într'un restaurant mic din Villiers Street. Am rugat-o să îmbrace o rochie de stradă, de oarece ar fi posibil să fiu obligat s'o duc prin anumite locuri unde îmbrăcămintea de seară ar risca s'o scoată prea mult în evidență. Treaba o să fie cât se poate de ușoară...

— Dar... o să se știe că ai cinat cu ea, îl întrerupse prințul.

Colley clătină din cap, surâzând:

— Nicio teamă, nu va spune nimănui... I-am recomandat, foarte energic, să păstreze lucrul acesta secret, explicându-i că eram obligat, spre a-i face ei serviciul, să nu mă țin de o promisiune făcută; și că era indispensabil ca nimeni să nu poată ghici identitatea informatorului său. Tremuram, ca nu cumva să se destăinuiască lui Dick Hallowell; dar, din fericire, am izbutit să-i smulg promisiunea de a păstra cel mai strict secret. Știu că nu-i din femeile cele cari nu-și țin angajamentele.

Riki mergea de colo până colo prin apartament, absorbit în gânduri.

— Omul acesta..., Eli Boss..., se poate avea încredere în el?

Fața lui avea o expresie curioasă, în timp ce punea această întrebare.

— Absolut! răspunse Colley, surâzând. Cred că nu-l prea simpatizează cine știe ce pe amicul meu Trayne și că e prea mulțumit să-i poată face figura. Mi-a promis formal că angajează o femeie, care să poarte de grijă domnișoarei Joyner.

— Nu-i nevoie, de oarece ai s'o însoțești! i-o tăie scurt, rajahul. Nu țin de fel să fie vreo femeie cu ea. Aș admite acest lucru, dacă ar fi vorba de una din servitoarele mele; dar, cum acest lucru e imposibil...

— Și eu sunt de aceeași părere. Ar fi mult mai bine ca o hindusă să-i servească drept cameristă. Cât despre mine, n'am intenția s'o însoțesc.

Scoase din buzunar o hârtie, pe care o întinse prințului.

— Iată itinerariul aproximativ. Se va atinge coastele Indiei, cam în jurul datei fixate, cu o aproximație de patruzeci și opt de ore Am luat toate dispozițiile necesare pentru simplificarea operațiunilor debarcării.

In ora care urmă, amândoi discutară detaliile operațiunii și, când Colley părăsi locuința rajahului, primise o parte din salariul său.

Inapoindu-se spre casă, se opri la Clubul Capcanei.

Tiger Trayne ședea într'un mic birou, mobilat cu mult lux. Având în fața lui o cafeluță, scria o scrisoare. Pe Colley îl primi cu o vădită rea dispoziție.

— Am avut o întrevedere cu amicul nostru comun, murmură Colley, vârându-și nepoftit mâna într'o cutie cu țigări ce se afla pe masa de lucru.

— Imi pare foarte rău că aud o asemenea noutate proastă, răspunse Trayne calm, întorcând foaia de hârtie, ca noul venit să nu poată ceti ceea ce scrisese.

Colley avu un surâs cam forțat.

— Nu știam că am avea un prieten comun, urmă Trayne. Și care-i numele acestui nenorocit?

— L-am putea numi „gentleman-ul hindus".

— Riki! Nu cumva ți-o fi, din întâmplare, partener la pichet?

In această frază se ascundea o crudă ironie, de oarece tocmai abilitatea excesivă de care Colley dădea dovadă la acest joc îi atrăsese excluderea din societatea cea bună.

Acesta răspunse printr'un surâs amabil; niciun sarcasm nu-l putea atinge:

— Kishlastan mi-a spus că te-a însărcinat cu o anumită treabă. Nu cumva... indirect... aș putea să particip și eu la această treabă?

Inainte de a răspunde, Trayne își aprinse o țigară.

— Da, foarte indirect, admise el în cele din urmă. La drept vorbind, Riki s'a cam săturat de prezența ta și m'a rugat să-i găsesc doi oameni devotați, cari să te suprime în mod discret. Știi, însă, că niciodată n'am avut gust pentru asasinate.

Aceste vorbe nu părură să-l emoționeze de fel pe Colley, care urmă nepăsător:

— De multe ori m'am tot întrebat, de ce oare n'om fi noi doi prieteni mai buni.

Trayne bufni în râs:

— Ei bine, încetează să te mai întrebi acest lucru. Nu-mi inspiri nici simpatie și nici încredere... Nu ajung oare aceste motive?

— Admir totdeauna sinceritatea, răspunse Colley surâzând. La drept vorbind, ce învinovățiri îmi poți aduce?

Lui Trayne îi fu de-ajuns un singur cuvânt ca să-și exprime gândirea și, de data aceasta, pe fața vizitatorului său apăru brusc o roșeață vie.

— Asta-i o acuzare grozavă, Trayne, mormăi el.

— Știu! Și mai știu iar că, dac'aș fi aruncat-o în fața celui mai mare șnapan, acesta mi-ar fi răspuns imediat printr'un glonte de revolver..., și ar fi avut toată dreptatea. Dar, de fapt, niciun alt termen nu se aplică mai exact unui individ pentru care femeile au fost totdeauna obiectul celui mai rușinos trafic. Acuma, Warrington, am intenția să termin această scrisoare.

Părăsind Clubul Capcanei, Colley turba de mânie. Nu era pentru prima dată că-l lovea Trayne într'unul din rarile locuri unde nu era absolut insensibil. Simțea o dorință nebună să se răzbune; dorință care era însă moderată de teama pe care i-o inspira puternica și temuta organizație condusă de Trayne.

De altfel, ar fi putut să-și economisească oboseala de a forma planuri de răzbunare, de oarece era scris ca Trayne și cu el să nu se mai întâlnească niciodată.

CAPITOLUL XVI.

In 24, zorile cenușii se iviră deasupra Turnului Londrei. O pâclă alburie și subțire plutea peste apele Tamizei. Cerul era greoiu și posomorît. Către amiază, burnița care cădea încă de dimineață se transformă într'o ploaie violentă, care continuă fără'ncetare până la sfârșitul după-amiezei.

Vizitatorii cari îndrăznesc să înfrunte asemenea timp rău ca să viziteze Turnul, sunt foarte rari. Astfel fiind, curțile vechii cetățui rămaseră deșerte. Sentinelele nici nu se aventurau măcar afară din gheretele lor.

Când, după efectuarea schimbului, Dick pătrunse în corpul de gardă, ploaia mai cădea încă foarte abondentă.

Bobby, care comanda garda de schimb, rămase câteva momente lângă el, înainte de a pleca acasă.

— Vrei să fii atât de bun, să treci pe la Hope ca să-i explici motivul ce m'a constrâns să amân cina de astăseară, pe care trebuia s'o luăm împreună acasă la mine?

— Pentru că veni vorba, știi că lady Cynthia e tare furioasă pe tine... Pare-se că a renunțat la o întâlnire foarte importantă, numai ca să poată fi astă seară cu tine și Hope..., și când colo, i-ai stricat tot rostul.

Dick surâse ușor:

— In fond, este o nenorocire foarte mică; esențialul e s'o vezi pe Hope. I-am scris eu, dar aș fi mai mulțumit ca să-i explici tu situația prin viu graiu.

Iritată de purtarea lui Dick, lady Cynthia era în seara ceea foarte prost dispusă și, dacă soțul ei ar fi putut găsi un pretext valabil ca s'o șteargă de acasă, ar fi făcut-o fără cea mai mică întârziere. Din nenorocire, îndatoririle lui de serviciu îl rețineau la Turn. Trebuia așa dar să sufere în tăcere, în timp ce lady Cynthia îi adresa reproșuri vehemente cu privire la nedisciplina gărzii din Berwick în general și, în special, a lui Dick Hallowell și Bobby Longfellow.

Către sfârșitul după amiezii, ofițerul de ordonanță al colonelului veni să-și facă raportul și-i arătă trei lucrători cari străbăteau curtea. Unul din ei ducea o scăricică.

— Inalții funcționari ai ministerului par cam neliniștiți în ce privește giuvaerele Coroanei. Ne-au trimis un inginer, care să verifice dispozițiile de alarmă.

Colonelul surâse. Din timp în timp, cei dela Whitehall erau brusc preocupați de siguranța tezaurului regal. In urmă cu vreo câțiva ani, ușile de oțel fuseseră schimbate și, într'o bună zi, niște detectivi veniseră să interogheze pe paznici cu privire la un american misterios care păruse că poartă un prea mare interes celor două diamante mai mari ce se găseau în cușca cu pereții de oțel.

— Tare aș vrea să fac și eu cunoștința cu un individ pe care laurii colonelului Blood nu-l lasă să doarmă... Dar mă tem că un asemenea personagiu nu poate fi întâlnit altundeva decât într'un azil de alienați, conchise colonelul cu jovialitate.

După aceea merse în sala de întrunire a ofițerilor, ca să citească ziarele sosite din Indii. In momentul acela, lady Cynthia primi o comunicare telefonică foarte importantă.

— Doamna nu poate fi deranjată în acest moment, răspunse camerista.

— Spune-i stăpânei d-tale, că încă dela 10 Iunie încerc zadarnic s'o întâlnesc; spuse vocea dela cellalt capăt al firului.

Când servitoarea îi raportă aceste cuvinte, lady Cynthia se ridică brusc de pe divanul pe care se lungise. Trăsăturile îi fură răvășite de o emoție intensă.

— Bine... să-i vorbesc. Du aparatul în cabinetul colonelului.

Timp de cinci minute, închisă în camera de lucru a soțului ei, lady Cynthia se întreținu pe șoptite cu necunoscutu-i interlocutor. Când ieși din odaie, figura ei era extrem de palidă; dar camerista nu văzu în asta decât un efect al migrenei de care stăpână-sa suferea foarte adesea.

Inapoindu-se în apartamentele sale, colonelul își găsi soția pe picior de ducă.

— Mă părăsești, scumpa mea?

— Da, John. Mi-am adus tocmai aminte că, de mai bine de o lună, am promis seara aceasta unor prieteni. E o adevărată corvoadă, dela care nu mă pot sustrage totuși. Sper că nu ești supărat pe mine.

— Vezi bine că nu. Voiu mânca singur..., asta-i tot.

— Invită-ți pe vreunul din ofițerii tăi. De altfel, mă înapoiez cel mai târziu până la unsprezece.

Primul gând al colonelului, fu să-l roage pe Dick să vină să-i țină de urât; dar acesta era de gardă. Ofițerul de ordonanță al colonelului avea o întâlnire; și maiorul nu era un oaspe prea vesel. Așa dar, în cele din urmă, guvernatorul Turnului hotărî să ia masa singur.

Dar, în chiar momentul când urma să se așeze la masă, i se anunță o vizită cu adevărat neașteptată: Diana Martyn.

— Ce surpriză! exclamă ofițerul. Ce vânt bun te aduce, Diana?

— Cynthia.

— Posibil?!

Colonelul nu-și putu ascunde mirarea.

— Exact, răspunse repede Diana. In lipsa mea, Cynthia a telefonat cameristei, invitându-mă la masă; și-ți închipui că n'am lăsat să-mi scape ocazia. Mi-a fost totdeauna simpatică și regret din suflet neînțelegerea care ne separă de timp atât de îndelungat:

Colonelul părea contrariat:

— Nu pot pricepe ceea ce s'a petrecut... Cynthia a fost obligată să iasă. Intr'adevăr, e mare păcat.

Diana suspină.

— In cazul acesta...

— Ba nu, scumpă prietenă, rămâi în orice caz să iei masa cu mine. Niciodată nu mi-ar ierta-o Cynthia, dacă te-aș lăsa să pleci.

Perspectiva de a petrece seara, singur, cu o tovarășă atât de încântătoare, nu părea să-i displacă.

In spre sfârșitul cinei, ea îl întrebă foarte candid:

— Cum trebue procedat ca să poți ieși noaptea din Turn?

— De cunoști parola, nu riști de fel să primești o lovitură de baionetă din partea sentinelelor, răspunse el surâzând.

— Și parola aceasta...

— Se schimbă în fiecare zi. Astă-zi e...

— Abracadabra, îi sugeră ea.

— Da de unde! Nu-i chiar atât de complicat. Bietele sentinele și-ar pierde mințile cu asemenea cuvinte... In mod obișnuit, este câte un nume de oraș. Astă seară este... Ia stai... Ah, da! E Boston!

— Boston!

Era gata să scoată o exclamație. Nu era niciunul din cele patru cuvinte pe cari le prevăzuse Trayne.

Cum să transmită această informație? Se gândi mult la această problemă în timp ce terminau masa și, profitând de un moment de singurătate, îl scrise pe o bucățică de hârtie, pe care o împături în jurul unei monezi și o vârî în poșetă.

Pe la zece se ridică să-și ia rămas bun dela gazdă. Colonelul o conduce până la poarta cetățuii.

Ieșiseră amândoi, când răsună soneria telefonului. Lady Cynthia dorea să-și informeze soțul că nu se va putea înapoia înainte de miezul nopții.

In curtea cea mare a fortăreții se desfășura o ceremonie cu rituri multicentenare: trecerea „cheilor" regelui, duse de către un paznic îmbrăcat cu niște haine demodate.

Dar caracterul ei pitoresc nu izbuti să risipească teama care o sufoca pe Diana. Trecând pe lângă turnul Wakefield, se clătină pe picioare. Genunchii i se muiară. Inima i se bătea mai să se rupă.

In momentul când urma să urce într'un taxi, se apropie de ea un vânzător de ziare.

— Da, murmură ea încet, vârând în mâna omului bănuțul în foaia de hârtie.

Iși luă rămas bun dela colonel și era cât pe ce să leșine, când taxiul o porni din loc...

CAPITOLUL XVII.

Era trecut de orele unu din noapte, când o barcă-automobil ieşi încet din umbra ce scălda malul din Surrey, descrise un cerc mare în aval de pod, trecu Billingsgate şi veni de se alătură dealungul malului nord. Cu motorul oprit, barca acostă la debarcaderul Turnului Londrei.

Cei patru oameni cari se aflau în ea o împinseră atunci dealungul cheului de piatră, până'n momentul când barca trecu de turnul St. Thomas şi se găsi la extremitatea debarcaderului opusă gheretei sentinelei.

Cel care comanda micul grup, aruncă o privire spre omul de gardă care, cu arma pe umăr, se depărta în cadenţă de gheretă.

Ploaia încetase; dar se putea lesne ghici că această stare nu avea să dureze. Unul din pasagerii bărcii sări pe cheu, alergă fără sgomot spre gheretă şi se pierdu imediat în întunerec.

Se auzi din nou sgomotul bocancilor sentinelei. Se înapoia.

Ajuns în faţa gheretei, se opri şi-şi puse arma de o parte. Se auzi sgomotul înfundat al loviturii patului de armă pe caldarâm, urmat de o linişte care celor din barcă le păru o eternitate.

Apoi, de odată, un strigăt înăbuşit, sgomotul metalic al armei căzând jos şi, din nou, tăcere...

Graham Hallowell sări, la rândul său, pe ţărm. Purta uniforma de ofiţer al gărzii şi-şi ţinea sabia în mână, ca să nu facă sgomot, mergând.

In picioare, lângă Poarta Trădătorului, unul din tovarăşii săi era ocupat cu o treabă, pe care n'o distingea exact.

— Vino! spuse deodată o voce şoptită.

Se deschise unul din canaturile porţii. Tânărul bărbat pătrunse în trecătoarea, în fundul căreia se zărea silueta masivă a turnului însângerat.

La o mică distanţă, se auzea pasul regulat al unei sentinele. Graham se ascunse într'un colţ întunecos.

Pe tăcute, omul care-i preceda făcu o săritură. Mâna lui strângea un mic cilindru metalic terminat printr'un fel de pâlnie, care conţinea, fără'ndoială, un gaz cu efecte paralizante, de oarece acela care-l manipula avea faţa acoperită cu o mască de cauciuc, orificiile ochilor fiind din mică.

In depărtare, un ceasornic bătea sfertul de oră după unu.

— Stăi! Cine-i?

Graham își reținu respirația. Fuseseră observați de sentinelă.

— Prieteni!

— Inaintează și dă parola!

Pe șoptite, șeful grupului murmură.

— Boston.

— Bine... Treci!

Atâta fu totul. Câteva momente mai târziu, individul cu masca se înapoie spre Graham.

— Totul e'n regulă.

In momentul când trecură pe lângă ghereta sentinelei, tânărul bărbat distinse o formă culcată la pământ.

— Am pus lângă el o sticlă cu whisky, urmă omul mascat.

De data aceasta, Graham recunoscu vocea lui Mawsey.

— Veți face așa, ca și cum l-ați crede beat.

Ajunși lângă turn, Mawsey se aplecă spre însoțitorul său.

— Rămâneți lângă mine și, de îndată ce voiu fi regulat afacerea cu fratele dumneavoastră, luați-i repede locul.

Imediat după aceea apăru în întunerec lumina nesigură a unei lanterne. Era Dick, însoțit de un subofițer și doi soldați, care-și termina rondul.

— Pe el! murmură Mawsey la urechea lui Graham.

Acesta nu percepu niciun sgomot. Il văzu doar pe Dick căzând la pământ și sări imediat în locul lui. Unul dintre soldați se întoarse.

— Privește numai drept în față! spuse el, exact așa cum ar fi făcut-o Dick. Stăi!

Ajunseră la ghereta situată exact în fața Porții Trădătorului. Sergentul se apropie de sentinela culcată la pământ.

— Ce are omul ăsta, e bolnav? întrebă Graham, brusc.

— Nu știu, sir... Ei, tu! Ce faci, dormi?

Il scutură cu putere:

— E Filpert... O fi beat.

— Du-l la corpul de gardă.

— Bine, sir. Să pun o altă sentinelă?

— Nu-i nevoie.

Fără să se codească, trecu pragul corpului de gardă. Intr'adevăr, nimeni n'ar fi putut să-l deosibească de fratele său.

Sergentul își dădu din nou părerea:

— Nu credeți că ar fi bine să punem o altă sentinelă?

— Ți-am spus că nu-i nevoie! răspunse Graham, scurt.

Subofițerul păru foarte surprins, dar se abținu dela orice comentariu. Graham ieșise pe terasa postului, unde se afla o singură sentinelă.

— Vrei o bucată de șocolată, băiete?

Omul șovăi. Ofițerii gărzilor din Berwick nu prea aveau obiceiul să meargă în toiul nopții să ofere dulciuri subalternilor lor.

— Mulțumesc!... Vă mulțumesc, sir! mormăi el în cele din urmă.

Duse șocolata la gură, o mestecă un moment, apoi își strânse gâtlejul cu amândouă mâinile. Graham îi luă arma care era cât pe ce să cadă și o puse încetișor jos. După aceea, luă corpul nemișcat și-l duse într'un ungher întunecat al terasei; se apropie apoi de omul care, ceva mai departe, făcea de sentinelă pe drumul rondului și-i oferi și lui o bucată de șocolată. Cea de a doua sentinelă primi cu și mai multă repulsie darul lui Graham. Mawsey apăru exact în momentul când soldatul își pierdea cunoștința.

— Intoarceți-vă imediat la corpul de gardă și împiedecați pe sergent să iasă de acolo.

Fără să răspundă, Graham ascultă. A făcut de altfel foarte bine, căci numai un singur minut de ar fi întârziat, întreaga lor acțiune ar fi fost grav compromisă. Sergentul ieșise tocmai în pragul ușii.

— Chestia cu sentinela mă cam neliniștește, sir Richard. Știți prea bine că, în ceea ce privește turnul Wakefield, ordinele sunt stricte și, când o trebui să-mi scriu raportul...

Graham îl întrerupse brusc:

— Nu te neliniști degeaba. L-am rugat pe locotenentul Longfellow, care tocmai s'a înapoiat acum, să treacă să dea de știre maiorului. In locul tău, nu m'aș amesteca în treaba asta.

— Cu toate acestea, e ceva ce nu-mi miroase bine. Cum de a putut Filpert să-și procure sticla ceea cu whisky?... Pe de altă parte, camarazii lui pretind că el nu bea niciodată altceva decât numai apă...

— Lasă, sergent, că punem noi toată chestia asta la punct; dar, crede-mă, e cu mult mai preferabil să nu te ocupi de ea.

Sergentul tăcu, salută și se retrase în corpul de gardă. Abia dispăruse, când Graham zări două siluete cari se furișau afară din turnul Wakefield. Se auzi un fluerat ușor — semnalul convenit — și tânărul nostru o luă încet pe urmele lor.

Abia trecuse de turnul însângerat, când se auzi o voce care-l chema, în întunerec:

— Ascultă, Dick! Trebue să-ți spun ceva.

Era Bobby Longfellow. Se apropie de acela pe care-l credea camaradul său.

— Mi-a fost imposibil să dau pe Hope. Toată noaptea mi-am trecut-o în căutarea ei...

Dar Graham, cu mințile turburate de excesul de tensiune nervoasă, comise în acest moment o greșeală grozavă. Dându-i un brânciu lui Bobby, murmură:

— N'am timp acum să stau de vorbă...

Mâna lui Bobby îi cuprinse brusc brațul, și privirea tânărului ofițer îl străfulgeră.

— Dumnezeule! exclamă el, deodată. Nu-i Dick Hallowell!... Atunci, cine-i?

O lovitură de pumn, furioasă, îi întrerupse fraza. Amețit, îi dădu drumul. Graham profită de acest moment, ca să fugă.

Mawsey îl aștepta, plin de nerăbdare, lângă poarta Trădătorului.

— Repede!

Intr'adevăr, trebuia procedat foarte repede. Se auzi o comandă grăbită, răsunând ca un foc de armă în cetățuie, urmat de sgomotul unor pași grăbiți.

In momentul când Graham sări de pe cheu în barca automobil, auzi un glonte șuierând pe lângă urechea lui.

Favorizați de flux, puseră barca în mișcare cu motorul în plină viteză. La câteva sute de metri în aval de Turn, o barcă a poliției încercă să-i oprească, dar Mawsey nu șovăi să meargă drept în ea.

Se auzi un sgomot de spărtură... Cu ciocul bărcii lor loviseră în plin pe a poliției, care se scufundă imediat.

In acest timp Graham își desbrăcase uniforma, pe care o aruncă în apă.

După un moment, Mawsey se aplecă spre el:

— Vom debarca imediat. Dac'am face impurdența să ne continuăm drumul mai departe pe Tamiza, am fi arestați înainte de a ajunge la Greenwich. Probabil că telegraful și telefonul sbârnâe acum de mama focului...

Puțin după aceea, barca lor acostă la Surrey. Când cei din ea o părăsiră, unul îi dădu un brânciu zdravăn, ca să fie luată de curent la vale.

Ceva mai departe staționau trei mașini. Mawsey, care ducea sub braț o cutie voluminoasă de lemn negru, luă loc într'una din ele și-i dădu ordin lui Graham să-l urmeze.

— La Blackhath ne așteaptă o altă mașină. Vă veți urca singur în ea. Șoferul a primit instrucțiuni precise și, dacă totul decurge normal, veți fi pe bordul vaporului *Pretty-Anne* înainte de ivirea zorilor. Ca să încurcăm pe urmăritori, am trimis un om cu avionul spre Irlanda... Aveți revolver?

— Nu.

— Cu atât mai rău!... E o scăpare din vedere, foarte neplăcută...

La Blackheath îi aștepta, într'adevăr, o mașină. Graham se sui în ea. In momentul când s'o pornească, Mawsey îi întinse o caschetă de uniformă:

— Puneți-vă asta pe cap. Dacă sunteți oprit, spuneți că sunteți ofițer de poliție și că mergeți la Gravesend pentru o anchetă. Noroc bun!

Automobilul se puse în mișcare.

In vieața lui, Graham nu avusese ocazia să meargă cu o asemenea viteză amețitoare. Mașina trecea prin sate, fără să-și încetinească mersul, sărind literalmente pe drum.

Ajunsă în apropiere de Gravesend, o apucă pe un drum lateral, pe care-l părăsi de altfel imediat, ca să pășească apoi un timp prin câmp.

— Iată-ne, că am ajuns! pronunță deodată șoferul întorcându-se spre Graham.

Ploaia cădea într'una. Era un întunerec adânc; dar, după sgomotul talazurilor lovite de stânci, după briza mai puternică, se putea ghici imediata apropiere a mării.

Graham făcu vreo câțiva pași pe pământul umed. Deodată o mână greoaie îi atinse umărul:

— Pe aici, domnule.

Recunoscu vocea aspră și silueta masivă a căpitanului Eli Boss.

După câteva momente, lua loc, împreună cu vlăjganul, într'o barcă mititică, ce se îndepărtă numaidecât de țărm.

Imediat, apăru în noapte silueta vaporului *Pretty-Anne*. Luminile-i reglementare se reflectau în mii și mii de scânteiri pe valuri.

Cu multă greutate, Graham izbuti să urce scara de frânghie care atârna dealungul vasului. Lădița grea pe care o ducea cu el, îi stânjenea mișcările.

— Coboară în cabina dumitale! pronunță Eli Boss cu bruschețã. Știi unde se află? Broasca cea nouă a fost pusă și s'a instalat și casa de bani.

Pe bâjbâite, Graham ajunse la cabina ce-i fusese rezervată. Odată intrat, închise ușa în urma lui și întoarse cheia de două ori.

Cele două ferestruici cari dădeau afară, erau acoperite cu obloane; tânărul bărbat aprinse o lampă cu gaz, ca să cerceteze încăperea. Se încercase — de altfel, destul de neîndemânatic — să se îmbunătățească starea și confortul cabinei. O poză colorată fusese grosolan atârnată pe unul din pereți și măsuța era acoperită cu o față de masă nouă. Intr'un colț al cabinei, casa de bani era solid fixată, prin niște crampoane de fier, de dușumea. Graham se grăbi să închidă în ea conținutul lădiței pe care o avea cu el.

Abia după ce giuvaerele tezaurului regal se aflară la adăpost în caseta lor de oțel blindat, tânărul nostru făcu sforțări ca să-și recapete sângele rece.

Judecând după pufăelile regulate ale mașinei, *Pretty-Anne* o pornise la drum. Marea aventură începuse. Cum avea, oare, să se termine?

Graham nu simți nicio remușcare la gândul despre fratele său. Dick îl urâse în totdeauna..., asta era sigur. Dick ar fi putut face atâtea pentru el!... Va fi tradus, poate, în fața consiliului de războiu?

Deodată, se auzi la ușă un sgomot înfundat, urmat imediat de o bătaie ușoară:

— Cine-i acolo?

— Deschide, pentru numele lui Dumnezeu! murmură o voce care tremura de groază.

Graham descuiă și deschise ușa.

Un om, aproape fără suflare, plin de sânge, căzu peste el, fiind cât pe ce să-l răstoarne.

Il recunoscu pe Colley Warrington.

CAPITOLUL XVIII.

De mai multe ori, în cursul zilei, Hope Joyner se simți cuprinsă de îndoială. Era, oare, cu adevărat nimerită hotărîrea pe care o luase? Nesiguranța o împinse să ceară sfatul lui Dick Hallowell. Ii telefonă pe la orele trei după amiază, dar află că era de gardă în aceea zi.

Colley Warrington!... Știa despre el, tot atât ca oricine altul, fiind în curent cu svonurile neplăcute cari circulau asupra lui. Dacă i-ar fi fost posibil să ceară sfatul lui Dick Hallowell, fără'ndoială că niciodată n'ar fi trecut Colley pragul apartamentului ei.

Cu toate acestea, când îi promisese informațiuni prețioase referitoare la nașterea ei, nu se gândise niciun moment să se mire de aceasta, întrucât toată lumea știa că numitul Colley cunoștea cât se poate de amănunțit atât societatea bună, cât și pe cea de jos.

Din partea oricărei alte persoane, o propunere ca aceea pe care i-o făcuse Colley nu i-ar fi provocat decât un surâs de dispreț sau de nepăsare; dar unealta lui Riki îi afirmase atât de sigur și categoric că proceda numai din pură prietenie pentru ea, încât îi pieri orice neîncredere.

In aceeași seară, la orele nouă, fu în Villiers Street. Imediat îl zări și pe Colley, care o aștepta în fața ușii unui restaurant și pătrunse împreună cu el într'o sală unde luau masa vreo câțiva clienți.

Abia instalată, Colley începu o poveste care părea cu adevărat verosimilă și plauzibilă: era vorba de o tânără femeie, de condiție modestă, care se căsătorise cu un bărbat ce ocupa o situație eminentă în societatea înaltă. In urma unei certe se separaseră, și tânăra femeie și-a reluat vechea-i ocupație de dactilografă, pe care o părăsise în momentul căsătoriei. Hope se născuse la șase luni după această despărțire; dar, ca să asculte unui sentiment de ură față de bărbatul ei, tânăra femeie a făcut în așa fel ca el s'o creadă moartă, atât pe ea cât și pe copil. Au trecut mulți ani de atunci. Necunoscând adevărul, tatăl Hopei se recăsătorise și, puțin timp după moartea celei de a doua soții, află printr'o întâmplare că se făcuse vinovat de bigamie. In astfel de împrejurări, s'o recunoască pe Hope ar fi însemnat să sfărâme viitorul copiilor născuți din cea de a doua căsătorie. S'a hotărît, așa dar, să-i servească tinerei fete o rentă importantă, care să-i permită să ducă o vieață luxoasă; dar niciodată nu s'a dat în vileag.

— De fapt, scumpă copilă, conchise Colley, abia în urma unor greutăți nespuse am izbutit să-l hotărîsc pe tatăl dumitale de necesitatea unei întrevederi între voi.

— Eu nu sunt sigură, dacă doresc într'adevăr să-l văd; murmură Hope.

— Am prevăzut această obiecțiune din partea dumitale. Cred însă că ai comite cea mai mare greșală dac'ai neglija această ocazie care ți se oferă.

— Și unde ar trebui să aibă loc întâlnirea?

— Din păcate, suspină Colley, aici începe greutatea. Există, într'adevăr între dumneata și tatăl dumitale o asemănare atât de izbitoare, încât o întâlnire într'un loc public nu ar întârzia să dea naștere la bănueli chiar și celui mai puțin perspicace dintre observatori. De aceea, a hotărît ca întrevederea să aibă loc la bordul iahtului său, care în momentul de față se află ancorat la est de podul Londrei. Până în jumătate oră va trimite să ne ia, cu o barcă automobil.

Hope privi tare mirată la însoțitorul ei:

— In noaptea asta..., pe Tamiza? Cum vă gândiți la așa ceva?

El dădu din umeri.

— De bună seamă... Ascultă-mă, Hope. Mă cunoști, nu-i așa? Știi foarte bine că altruismul nu e o trăsătură caracteristică a mea. Sau, cum pentru mine în toată afacerea asta nu-i nicio posibilitate să pun mâna pe ceva bani, puțin îmi pasă dacă te duci sau nu la întâlnirea pe care ne-a fixat-o nebunul cela bătrân. Să nu mai vorbim de asta...

— Dar... nu ai putea să-mi spui cel puțin numele lui? întrebă tânăra fată șovăind.

— Regret, dar nu-ți pot face această confidență, cu dela mine putere. Dacă el o va crede util, își va desvălui singur identitatea.

Se întoarse, ca să cheme pe chelner la plată. Era vădit că nu ținea de fel să mai prelungească această întrevedere.

Hope luă deodată o hotărîre:

— Bine, merg...

Colley își opri surâsul care era gata să i se ivească pe buze. Nu îndrăznea să spere că fata va cădea atât de ușor în cursă.

Mai târziu cu jumătate oră, Hope Joyner și însoțitorul ei o porniră pe un fel de străduță strâmtă și întunecoasă care ducea, printre două depozite, până la cheul Tamizei. Jos, la mal, se vedea silueta unei bărci.

— Asta e? întrebă fata.

— Fără'ndoială. Iahtul este ancorat în larg. Mă duc să mă interesez.

— Te rog, nu mă lăsa singură, spuse ea nervoasă.

El îi apucă mâna.

— Fii atentă! Treptele sunt cam lunecoase.

Se așezară în barcă. In zadar cerceta Hope întunerecul. Nu izbutea să distingă niciun fel de bastiment.

Şi deodată, iată că Warrington se apleacă spre ea, îi apucă gâtlejul cu o mână în timp ce pe cealaltă i-o apăsa pe gură împiedecându-i ţipetele de groază şi desnădejde. Unul din cei doi mateloţi cari conduceau barca o apucă de glezne...

In zadar se luptă ea. Un fel de ceaţă îi întunecă vederea şi-şi pierdu cunoştinţa.

— Singura belea, acuma, ar fi să întâlnim vreo barcă de a poliţiei; spuse deodată Joab, fiul lui Eli Boss. Din fericire, mai totdeauna circulă numai pe lângă cheul Surrey.

Incepuse să cadă ploaia. Colley se cutremură. Ţinea pe obrazul fetei o batistă îmbinată cu cloroform.

— Avem noroc! urmă Joab. Bătrânul se gândea că o să ne dea mai mult de furcă decât...

Se întrerupse brusc.

— Decât cine?

— Nimeni... Nu fii prea curios. Şi acuma, unde-o ducem?

— In India.

— Drace! Asta, nu mi-a spus-o bătrânul.

Păru deodată absorbit în gânduri adânci.

— Cu toate astea, nu-i prea plăcut; reluă el după un moment. Bătrânul e atât de bizar cu femeile... Cred, totuşi, că de data asta o să stea liniştit..., mai ales după ultima lui boacănă...

Colley tăcea. Dar, dacă l-ar fi întrebat pe însoţitorul său, ce era acea „ultimă boacănă” în care Eli Boss fusese implicat, cea din urmă rămăşiţă de milă care s'ar mai fi putut găsi în el l-ar fi făcut, fără'ndoială, să arunce în valuri corpul neînsufleţit al Hopei Joyner, mai curând decât să-l predea în mâinile nemiloasei brute, căpitanul Eli Boss.

Când barca trecu de Greenwich, Joab, care rămăsese un timp tăcut, se apropie de pasagerul său:

— E frumoasă fata?

— Destul de frumoasă, răspunse prudent, Colley.

— In cazul ăsta, era mai bine dac'o lăsai pe pământ. Ţi-am spus că bătrânul este puţintel cam bizar cu femeile.

— Doar... plec şi eu cu ea.

— Serios? conchise pur şi simplu Joab, pe un ton straniu.

Pentru prima oară în vieaţa lui, Colley Warrington nu se simţi în apele lui. Dar, ceea ce-l înspăimânta, nu era atât soarta nenorocitei care zăcea fără cunoştinţă alături de el, cât perspectiva unei călătorii interminabile, pe mare, în tovărăşia brutei „cam bizară cu femeile”.

Era aproape ora unu în spre ziuă, când Joab îl înştiinţă că se apropiau de *Pretty-Anne*. O singură lumină, abia vizibilă, arăta poziția vasului și Colley distinse cu greutate silueta-i disgrațioasă. Deodată răsună o voce de pe punte:

— Tu ești, Joab?

— Da.

— Ai adus marfa?

— Da.

— Foarte bine! Samm! Bagă de seamă, că-ți arunc o frânghie... Trece-i-o în jurul corpului.

— Am înțeles, căpitane.

— Doarme, nu? A fost narcotizată?

— Da.

Incet, frânghia se ridica, trăgând după ea corpul nemișcat al lui Hope.

— Acuma, sus la bord, voi ceilalți!

Colley apucă scara de frânghie; dar, în momentul când era să treacă peste parapet, Eli Boss se ivi în fața lui:

— Tu, nu!

— Dar... de ce?

— Avem și așa prea multă lume.

Colley ghici mai mult decât văzu un gărbaciu care se învârtea deasupra capului său. Instinctiv se aplecă, ceea ce avu ca efect să amortizeze violența loviturii. Cu toate acestea, aproape fără cunoștință, căzu pe spate.

Răcoarea apei îl readuse la vieață. Orbit de sângele care-i curgea pe față, înnotă la'ntâmplare până ce mâna lui atinse un lanț de care se apucă plin de disperare.

Prin sforțări supraomenești încercă atunci să se urce pe bord. Fiecare din mișcările sale îi cauzau o durere atât de intolerabilă, încât cu greu lupta contra dorinței de a da drumul strânsoarei, lăsându-se să lunece în apă.

Așa dar, Rikisivi îl trădase. Hindusul își alesese mijocul cel mai simplu și cel mai radical, ca să-și suprime un martor periculos. Eli Boss, singur, n'ar fi îndrăznit niciodată...

Il cuprinse deodată o dorință grozavă de răzbunare. Vroi să trăiască.

O ultimă sforțare îi permise să se urce pe punte, unde se prăbuși, găfâind.

⁂

Graham Hallowell ascultase cu oroare povestea tovarășului său.

— Tu ai făcut așa ceva?... murmură el, în cele din urmă, pe un ton de ură disprețuitoare. Hope Joyner... Ai îndrăznit tu asta!

Cellalt tremura de groază:

— Pentru Dumnezeu, ascunde-mă... Dacă mă găsește aici, mă omoară... și te omoară și pe tine. Fie-ți milă!

Se auziră pași răsunând pe coridor. Tânărul bărbat arătă cu un gest cufărul mare care se afla sub culcușul lui și Colley se vârî repede în el. Abia dispăruse, că ușa se deschise și Eli Boss apăru în prag:

— Iți convine aranjamentul?

Garham înclină din cap:

— Da..., merge.

Deodată îi trecu prin cap o ideie și adăogă:

— N'ai putea să-mi dai un revolver?

Colosul aruncă asupră-i o privire curioasă.

— Pentru ce?

— Hm!... Se întâmplă, câteodată, să fie nevoie de așa ceva.

— N'ai armă?

— Nu.

— Cu atât mai bine. Nu vei avea nevoie de ea. Nimeni, la bordul lui Pretty-Anne n'o să-ți caute prilej de gâlceavă.

Eși, trântind ușa în urma lui.

O cercetare sumară îi permise lui Graham să se asigure că se încercase deschiderea cu forța a valizei sale. Surâzând ironic, merse de încuie ușa cabinei, apoi, scoțând din valiză revolverul cel mare și pachetul de cartușe pe care le pusese acolo, încărcă arma și o vârî în buzunar. O garanție de asemenea natură, îi permitea să răsufle mai liber.

După un moment, îl liberă pe Colley Warrington.

— Unde-i Hope Joyner?

— Nu știu nimic... Au luat-o cu ei.

Graham îi aruncă o privire aspră:

— Dac'o fi să i se întâmple cel mai mic neajuns..., poți să-ți cauți, atunci, adăpost la Eli Boss... Eu, unul, te nimeresc!

Intr'un colț al cabinei, se afla o ușă care da într'o încăpere mică și întunecoasă, ce servea ca sală de dușuri. Graham îl vârî acolo pe Colley.

— Na, ai o cuvertură și o pernă. Nu cumva să încerci să te miști de aci.

Cu mâna încleștată pe revolverul ce-l ținea în buzunar, tânărul bărbat ieși în coridor, închise ușa în urma lui, apoi se urcă pe punte.

Deodată se găsi față'n față cu Eli Boss.

— Mergi de te culcă! îi porunci, brutal, colosul. N'am poftă să te văd dând tărcoale pe aici.

— M'oiu culca, atunci când oiu avea poftă, răspunse Graham liniștit. Ai înțeles, nu? Și te rog să-ți bagi în cap un lucru: sunt aci ca pasager și ești destul de scump plătit, ca să-ți faci treaba ceva mai politicos. Nu e mult de când am ieșit dela Dartmoor... Poate că nu știai lucrul ăsta?

Căpitanul privea la el cu mirare. Graham urmă:

— Am avut de-aface cu tipi, pe lângă cari nu ești decât un copilaș, Boss. Incarcă de-ți bagă bine'n cap, asta.

Colosul se înclină, subjugat nu atât de evidența unei superiorități materiale, cât de ascendentul unui om care, pe vremuri, fusese un gentleman.

— Bine, bine! mormăi el. O să faci, așa cum ți-o plăcea. Nu ta mesteca în treburile mele, și nu mă vâr nici eu într'ale tale.

— O să fac ce-oiu avea poftă. Ești însărcinat să ne conduci până la o anumită destinație. Atâta tot... Sau, există pe bordul acestui vas, căpitane, o fată; și am ordin să veghez asupra ei. Asta mă privește; ai înțeles, cred! Și dacă te amesteci în treaba asta, o s'o regreți cumplit!

Fără să răspundă, colosul se întoarse și, mormăind niște înjurături, urcă scara de fier care ducea la puntea de comandă a vaporului.

CAPITOLUL XIX.

Bobby fu acela care, în interiorul unui mic bastion, îl găsi pe Dick Hallowell zăcând lângă un perete, încovoiat ca un covrig. Iși pierduse complet cunoștința; și Bobby nu putu face altceva, decât să-l ia pe umeri și să-l ducă în corpul de gardă, unde-l lungi pe o bancă, în timp ce soldații alergară în căutarea colonelului și a medicului.

Colonelul nu se culcase. Ședea în salon, așteptând reîntoarcerea soției.

Informat de incidentele dramatice cari se desfășuraseră, alergă repede la Dick. Era la căpătâiul lui, când sosi medicul.

In câteva cuvinte, sergentul de gardă îi explicase cum cele trei sentinele fuseseră reduse la neputință. Un moment mai târziu, sergentul de rond alerga ca un zăpăcit ca să-și anunțe șeful că a descoperit pe cheu corpul neînsuflețit al unei a patra sentinele.

Cât despre furt, nimeni nu-l descoperise încă.

La corpul de gardă, Dick Hallowell și cele patru sentinele erau lungiți unul lângă altul. Medicul maior, având impermeabilul îmbrăcat peste pijama, încerca să-i readucă la vieață.

— Au fost gazați. E lucru cert...

— Sunați imediat adunarea! ordonă colonelul.

Apoi, întorcându-se către Bobby:

— Ia, te rog, comanda, până ce trimit să te schimbe. Dublază sentinelele. Nimeni nu are acuma voie să pătrundă în Turn, sau să iasă, fără autorizația mea specială.

Părăsind corpul de gardă, colonelul se îndreptă către casă. Deodată se auzi chemat pe nume. Era lady Cynthia.

— Ce s'a'ntâmplat, John?

In câteva cuvinte, el o puse în curent cu situația.

— Giuvaerele Coroanei! murmură ea. E... e imposibil!

— O sper. De altfel, o s'o știm imediat.

In curte, gornistul suna adunarea.

— Unde ai petrecut toată noaptea? întrebă colonelul întorcându-se spre soția lui.

Nu ra în obiceiul lui să-i pună asemenea întrebări, mai ales pe un asemenea ton; dar era încă și mai puțin obiceiul lady-ei Cynthia să răspundă cu supunerea pe care o manifestă în acest moment.

— Am cinat cu o persoană pe care n'am mai văzut-o de vreo douăzeci de ani și... ți-aș fi recunoscătoare, dacă nu m'ai întreba mai mult.

Colonelul își privi mirat soția. Trăsăturile ei suferiseră o schimbare extraordinară; părea, acuma, foarte îmbătrânită și foarte obosită și, întreaga ei stăpânire de sine și mândria se evaporaseră odată cu colorile din obraji.

Luând receptorul telefonic, el își făcu raportul către autorități, se îmbrăcă apoi în ținută și, imediat după aceea, coborî în curtea cea mare, unde adjutantul îi veni imediat întru întâmpinare

— D-ta ști, Ferraby? Imi trebue douăzeci oameni de întărire. Restul efectivului va trebui să rămână în stare de alarmă.

In momentul când pătrundea din nou în corpul de gardă, sosiră și guvernatorul civil, precum și șeful gardienilor. Toți trei merseră apoi la turnul Wakefield.

Deodată guvernatorul scoase o exclamație care făcu să-l treacă sudori reci pe colonel.

— Ușile de oțel sunt deschise!

In camera giuvaerelor, evaluară, dintr'o singură aruncătură de priviri, grozăvia furtului. Cea de a doua coroană dispăruse. Dar cușca de metal nu purta nicio urmă de efracție. Era vădit lucru, că hoții cunoștau manevra clapelor de oțel.

Scotland Yard fu prevenit imediat și, curând după aceea, un automobil încărcat cu inspectori pătrundea în interiorul bătrânei cetățui.

Dick Hallowell își recăpătase cunoștința. Șezând pe un scaun, își revenea încet-încet din efectele gazării.

— Nu pot înțelege ce s'a'ntâmplat cu mine. Am simțit un miros straniu... Am respirat... și am leșinat. E absolut ridicol.

Zări deodată figura gravă și preocupată a colonelului:

— Ce s'a'ntâmplat?

— A fost furată o parte din tezaurul regal.

Dick credea că este victima unui vis îngrozitor. Se frecă la ochi:

— Unul dintre bandiți, urmă colonelul, îmbrăcat în uniformă de ofițer, a luat locul dumitale.

— Cine? Cine a luat locul meu? îngână tânărul ofițer întorcându-se către Bobby.

Acesta nu îndrăzni să privească în ochii prietenului său.

— Nu știu nimic. Nici nu sunt absolut sigur de l-aș putea recunoaște, dacă...

— I-ai auzit vocea?

— Da.

Urmă o tăcere mai îndelungată, pe care Dick fu acela care o rupse primul.

— Graham, nu-i așa?

Bobby tăcea.

— Graham! pronunță Dick din nou. Vocile noastre sunt aproape identice; dar tu, Bobby, tu le poți distinge una de alta. Dar semnalele de alarmă, n'au funcționat?

In confuzia care urmase descoperirii furtului, colonelul și uitase de ele.

Chmă imediat pe sergentul de gardă, cae-i răspunse categoric:

— Nu, sir. Semnalele n'au funcționat.

Bobby fu primul care descoperi cheia enigmei. Urcându-se pe o scară, constată că legăturile fuseseră tăiate la fiecare sonerie. Era ușor de ghicit ce se petrecuse. Vizita oficială a „inspectorului", în ciuda documentelor prezentate paznicilor și cari păreau incontestabil autentice, făcea parte din planul de ansamblu al hoților. Așa zisul „inspector”, cercetând fiecare sonerie de alarmă, avusese grijă să le pună în stare de nefuncționare.

Dick Hallovell nu fu de fel mirat, văzându-se pus în stare de arest. Era o formalitate inevitabilă. El era acela care comanda garda în timpul când se comisese furtul, așa că era legalmente responsabil. Obosit și deprimat, merse la locuința lui, unde puțin după aceea fu ajuns de Bobby.

— Acuma, mă tem că nu se mai pune chestiunea de a ști dacă voiu părăsi ori nu armata; murmură tânărul bărbat, amărît. Ar trebui chiar să mă consider fericit, dacă voiu scăpa cu o simplă demisie.

Spunând aceasta, avu un gest resemnat.

— Ai reușit s'o'ntâlnești pe Hope?

— Nu, era plecată.

— La ce oră ai fost ultima dată la ea?

— Pe la unu din noapte.

— Curios!

Privi la ceas.

— E două și cinci... Ia să'ncerc să-i telefonez.

Luă receptorul... Dar funcționarul dela centrala Turnului avea ordin să refuze orice convorbire particulară.

— Ascultă, Bobby! Crezi că ai putea ieși afară? Eu sunt arestat, așa că nu pot scăpa de aci. Lipsa Hopei mă neliniștește.

— S'a făcut, băiete. Mă îmbrac în ținută și, la prima ocazie, o șterg.

Această ocazie trebuia să se prezinte aproape imediat, sub forma unei misiuni speciale pe care colonelul Ruislip o încredință tânărului ofițer.

— Mi-a telefonat Subsecretarul de Stat dela Războiu; îmi cere un ofițer din garnizoană, capabil să-i facă o expunere a evenimentelor și să-i furnizeze elementele răspunsului pe care va trebui să-l dea mâine la Camera Comunelor. Du-te, Longfellow! Iată numele sentinelelor, precum și declarațiile lor. Îi vei da explicații asupra felului cum se face serviciul de gardă la Turn.

— Unde locuește?

Atunci se produse miracolul:

— Are un apartament în Devonshire House.

Câteva minute mai târziu, tânărul bărbat pătrunse în vestibulul clădirii respective; dar prima întrebare pe care o puse portarului nu privea de fel pe Subsecretarul de Stat la Războiu.

— S'a înapoiat domnișoara Joyner?

— Nu, domnule. Camerista e foarte îngrijorată din cauza aceasta și se gândește dacă să nu dea de știre poliției.

Bobby avu presimțirea că se petrecuse un eveniment grav. Era atât de turburat, încât se pregătea să plece, uitând cu totul principalul obiect al vizitei, când portarul îl întrebă dacă vine cumva dela Turnul Londrei.

Această întrebare îi reaminti de misiunea-i oficială și se anunță imediat Subsecretarului de Stat, unde-i trebui mai mult de o oră ca să explice evenimentele cari, după el, nu aveau nevoie de niciun fel de explicație.

— E grav, foarte grav! murmură Subsecretarul de Stat, pe puțin pentru a douăsprezecea oară. Nu știu încă în ce fel va reacționa guvernul. Cred inutil să vă mai spun, că nimic din toate acestea nu trebue să transpire în presă. Ați sesizat?

Bobby simțea în plin aversiunea naturală pe care orice militar o are față de politicieni. Răspunse cu o răceală disprețuitoare:

— Perfect... Mă îndoiesc însă că cele câteva sute de oameni cari compun efectivul gărzii, cei o sută sau o sută și cincizeci de funcționari civili ai Turnului și cele câteva duzini de detectivi sosiți pentru anchetare vor pricepe la fel acest lucru.

Subsecretarul de Stat nu înțelese sarcasmul.

— La timpul oportun, urmă el, se va da presei un comunicat oficial; dar pentru moment, niciun soldat din gardă nu va trebui să facă declarații ziariștilor.

Când Bobby plecă dela el, era ziua mare. Alergă la apartamentul Hopei.

Camerista plângea cu lacrimi cât pumnul. Stăpâna ei nu se înapoiase încă.

De îndat ăce se reîntoarse la Turn, Bobby alergă într'un suflet la Dick Hallowell. Răpus de oboseală, aceasta dormea. Sosirea bruscă a prietenului său, îl trezi din somn.

— Mă întreb, cam ce s'a putut întâmpla; spuse el cu voce tremurândă, când Bobby îl puse la curent cu dispariția Hopei Joyner. Să fi plecat, cumva, la țară...! Dar, în cazul acesta, cum se face că nu și-a prevenit nici măcar pe cameristă?

Timp de câteva minute, umblă de colo până colo prin cameră, cu fruntea brăzdată de cute adânci. Deodată se întoarse către tovarășul său care moțăia încet într'un fotoliu:

— Bobby! S'a ridicat consemnul în ce privește convorbirile telefonice?

— Da. Iartă-mă, dar am uitat să-ți fac cunoscut acest lucru.

In realitate, toate restricțiile privitoare la comunicările telefonice fuseseră suprimate în momentul în care un grup de experți, delegați de serviciul poștelor, terminase cu instalarea unui post de supraveghere, care permitea să se intercepteze orice convérsație pe liniile Turnului

— S'o chem pe Diana.

— Diana? exclamă Bobby plin de surprindere. Crezi că ai putea avea de la ea vreo informație particulară?

— Poate...!

— Dar... dacă face aluzie la Graham?

Dick îl întrerupse cu bruschețā:

— Am și prevenit poliția că-l bănuesc pe fratele meu de a se fi substituit mie în momentul furtului. Nu am idee de natura exactă a relațiilor cari există între Graham și Diana, dar par'că mi-ar veni să cred că sunt soț și soție. Am aflat, spre nenorocirea mea, că încă de pe timpul când eram logodiți, i-a fost amantă.

Chemă numărul tinerei femei. Aceasta răspunse aproape imediat.

— Allo! Diana?... Aici, Dick Hallowll... Ai, cumva idee ce s'o fi 'ntâmplat cu Hope Joyner?

— Nu... De ce mă'ntrebi asta? Ce s'a petrecut oare?

— Și--a părăsit de aseară apartamentul, și nu s'a înapoiat încă.

— Dar... de ce-mi pui mie întrebarea? Ce s'a'ntâmplat... la Turn?

— Unde-i Graham? se mulțumi el s'o întrebe.

— Nu l-am văzut de două zile. Te implor, Dick, ce-i cu întrebările astea?

— Nu știu încă nimica. Chiamă-mă, de îndată ce ai să ştii imens serviciu. Treci pe la Devonshire House și vezi dacă-i omenește posibil să se regăsească urma Hopei Joyner.

— Ne-am înțeles, Dick; răspunse ea după un timp oarecare. Dar spune-mi, de ce m'ai întrebat unde-i Graham? Are... neplăceri?

— Nu știu încă nimica. Chiamă-mă, d îndată ce ai să ştii ceva despre Hope.

Niciuna din gazetele de dimineață nu făcea vreo aluzie la furtul coroanei. Pe la orele nouă, se ținu la locuința colonelului un fel de consiliu de războiu, în prezența lui Dick. Asista și unul din membrii Marelui Stat Major, înapoiat brusc din vilegiatură.

— Nu există niciun motiv ca să-l menținem pe sir Richard în stare de arest declară el, după ce luă cunoștință de toate depozițiile. Un lucru este limpede: acela că, în afacerea asta nenorocită, el este tot atât de plâns ca și cele patru sentinele, victimele bandiților.

Poliția regăsise barca automobil pe care o întrebuințaseră hoții ca să vină la Turn. S'a reușit să se determine, de asemenea, locul unde acostaseră; de oarece, în locul acela, raportul unui polițist semnala prezența curioasă a două mașini particulare și a unui taxi, cam în preajma orei unu dinspre ziuă.

In afară de aceasta, se descoperi imediat un indiciu foarte important: un necunoscut se dusese în ajun pe un teren de aviație din vecinătate, ca să închirieze un avion; ceruse ca pilotul să fie gata să decoleze în zori, pentru un sbor fără escală în Irlanda. Și, într'adevăr, când încă nici nu mijise de ziuă, un individ care ducea un pachet voluminos coborâse dintr'o mașină pe terenul de aterisare și a luat imediat loc la bordul avionului care trebuia să-l ducă direct, fără oprire, la aerodromul din Curragh, unde-l aștepta un automobil cu care să meargă spre o destinație necunoscută. Pe de altă parte, întâmplarea voise ca să se descopere, pe locul ocupat de pasagerul avionului, un plan detailat al Turnului Londrei, acoperit cu semne misterioase, a căror semnificare poliția irlandeză nu o putuse descifra.

— Pe legea mea, spuse inspectorul principal Wills dela Scotland Yard, care asista la conferință; al dracului să fiu, dacă nu-i ăsta omul nostru. Evident, că poate fi vorba și de o manevră destinată să încurce bănuelile; dar nu e mai puțin adevărat că Irlanda este una din rarile țări susceptibile să ofere un refugiu sigur hoților, avându-se în vedere agitația politică ce domnește acolo.

Afirmația nu era de fel exactă, de oarece în acel moment Irlanda se găsea într'o stare de calm neobișnuit; dar, pentru englezul mijlociu, Irlanda nu putea fi imaginată altfel, decât în prada unor desordini permanente.

Ceea ce intriga poliția, era mai ales constatarea că hoții se mulțumiseră să pună mâna pe o singură coroană, de valoare evident considerabilă, dar care prezenta mai ales o amintire istorică de cel mai mare interes, când le-ar fi fost cu mult mai lesne să ia nenumărate bijuterii de o valoare fabuloasă.

Către orele unsprezece, Dick se înapoiase în apartamentul său, când răsună soneria telefonului. Era Diana. Vocea tinerei femei, ascuțită și sacadată, trăda o extraordinară agitație.

— Tu ești, Dick? Știi ceva nou? Ce e cu Graham?

— Incă nimic, dar...

Ea nu-i lăsă timp să termine.

— Hope Joyner nu s'a înapoiat, Dick; iar Colley Warrington a dispărut și el.

— Colley Warrington? Ce vrei să spui cu asta?

— Nu'nțelegi? De câtva timp se interesa prea mult de Hope. Nu-ți pot spune mai mult, Dick, sunt moartă de frică...

— Dar ce legătură are Colley Warrington cu toată această afacere?

— Lucra pentru contul altuia...

— Kishlastan! strigă tânărul bărbat, pălind.

— Vai, Dick, nu-mi cere mai mult! Sunt distrusă...

Ea întrerupse brusc. Zadarnic încercă el s'o recheme.

Kishlastan!... Gândul la acest personaj periculos îl făcea pe Dick să tremure. Luând o hotărîre imediată, ceru numărul hotelului unde locuia principele.

Află că Excelența Sa se imbarcase, încă din săptămâna precedentă, pentru India, pe bordul vaporului *Poltan*.

CAPITOLUL XX.

Când colonelul Ruislip anunță soției sale că se ridicase arestul lui Dick, aceasta păru deodată că-și revine.

— Imbecilii! exclamă ea, furioasă. Trebuiau totuși să-și închipuie că-i compromis... în mod iremediabil! Prezența Dianei, eri, la Turn, nu ajunge ea singură să demonstreze acest lucru? Hotărît lucru că știa...

Se întrerupse brusc, dar colonelul îi termină fraza:

— Hotărît lucru că știa că tu lipsești de acasă, nu-i așa? Şi, de unde o știa? Cu cine ai petrecut tu noaptea?

Ea găsi mai prudent să eludeze această întrebare:

— I-ai vorbit despre giuvaerele Coroanei și de serviciul de gardă la Turn?

— Eu?... Na! că acuma-mi aduc aminte! I-am dat chiar și parola.

Lady Cynthia avu un surâs triumfător:

— Vezi, așa dar, că făcea parte din complot. Dacă n'ar fi așa, de ce ar fi ales ea tocmai ziua când Dick Hallovell era de gardă, ca să vină aci?

Colonelul întoarse și el vorba

— Cu cine ai luat aseară masa? întrebă el.

De data aceasta, nu-i mai era posibil ladyei Cynthia să se eschiveze dela răspuns. Stătu vreo câteva momente pe gânduri.

— Iți voiu spune tot adevărul, John. N'am luat masa cu nimeni. Cineva..., o cunoștință veche a mea, cineva care cunoștea pe primul meu soț..., îmi ceruse o întâlnire. Am făcut imprudența să accept, gândind că nu voiu fi nevoită să lipsesc mai mult de două ore. Am fost introdusă într'un salon și rugată să aștept. După un timp, nevăzând pe nimeni, am hotărît să mă înapoiez la Turn; dar am observat că fusesem încuiată. O hârtie, trecută pe sub ușă, îmi făcea cunoscut că trebue să stau liniștită, în caz contrariu...

Nu îndrăzni să formuleze amenințarea ce i se făcuse.

— Era vorba, așa dar, de cineva care te cunoștea, spuse colonelul cu jumătate voce; de cineva care-ți cunoștea trecutul?...

Ea înclină capul, fără să răspundă.

— Și care te amenința să dea în vileag cele ce cunoștea, dacă...

— Da. Vrei să știi?...

— Nu, Cynthia. *Știu*. Nu sunt chiar atât de imbecil și, încă atunci când te-am luat, cunoșteam multe amănunte din vieața ta; dar gândeam că era mai bine, atât pentru tine cât și pentru mine, să nu fac niciodată aluzie la asta. Dac'ai fi avut încredere în mine...

Ea suspină adânc.

— John! De-aș fi știut eu că tu știi adevărul...

— Și n'ai întâlnit pe nimeni?

— Nu. La unu din spre ziuă, am observat că ușa era deschisă și am părăsit apartamentul fără să văd pe cineva.

Colonelul tăcea. Iși înfundă încet pipa și și-o aprinse. Mâna îi tremura ușor:

— Nu vrei să-i spui numele?

— La ce ți-ar folosi? L-am cunoscut când eram foarte tânără. Era un om curios, misterios. Tatăl meu pretindea că-i un aventurier și... cred că avea dreptate. Poseda o avere imensă. Pe seama lui circulau fel de fel de svonuri. Chiar și la Oxord a lăsat amintirea unui personaj extraordinar.

Colonelul puse o mână pe umărul soției sale:

— Biată femeie!

Asta fu totul... Imediat după aceea, lady Cynthia, abandonând semeția ei obișnuită, plângea cu hohote în brațele sotului ei.

***

Dacă exista un om pe care evenimentele dramatice din noaptea aceasta să-l lase indiferent, fără'ndoială că acesta era Tiger Trayne.

După ce și-a luat micul dejun, ceti distrat ultimele informațiuni de bursă, când veni să i se spună că d-na Ollorby dorește să-i vorbească.

Iși împături gazeta, își șterse cu îngrijire ochelarii, apoi se întoarse către fecior:

— Să intre!

Era vădit că d-na Ollorby petrecuse o noapte foarte agitată, dacă judecai după oboseala trăsăturilor și desordinea vestmintelor sale.

— Bună ziua, scumpă doamnă! Ce plăcere neașteptată! Ce mai face tânărul Hector?

— L-am trimis chiar acum la culcare. Bietul copil, e literalmente mort de oboseală. Plimbările cu barca, la miezul nopții, nu sunt un exercițiu prea odihnitor... Mai ales când trebue să vâslești cu o pasageră corpolentă cum sunt eu.

— Ia loc.

Nu mai surâdea. Prezența d-nei Ollorby, pe Tamiza, la miezul nopții, putea să însemne ruina tuturor planurilor sale.

— Timpul nu-i de fel favorabil navigației nocturne, relua el.

— Evident; același lucru mi l-a spus într'una și Hector. Imi zica: „Știi, mamă, dacă asta-i toată plăcerea meseriei de detectiv, prefer să renunț la ea, înainte de a o lua în primire”. Nici nu-ți poți da seama, d-le Trayne, cât este de greu să vâslești contra curentului. Și, culmea ghinionului, când treceam pe sub pod, era să ne răsturnăm și să dăm de dracul. Mi s'a spus că oamenii grași plutesc în mod natural deasupra apei; dar nu țin de fel să verific asta pe pielea mea.

— Dar ce-ați căutat pe Tamiza... în toiul nopții?

— Același lucru mi-l repeta și Hector, într'una: „La ce mai persistăm, dacă ei au barca automobil contra blestematelor noastre de vâsle?” Dar n'am putut rezista tentației de a-i urmări puțintel. Thames Street este o uliță întunecoasă și eram foarte aproape de ei, când acela îi explicase tovarășului său cum să facă să ajungă la bordul iahtului.

— Despre care iaht vrei să vorbești?

— Despre unul care probabil că se găsea ancorat pe undeva prin apropiere. Din nenorocire, nu l-am putut urmări prea mult.

Către orele unu spre ziuă, am tras la mal în interiorul unui depozit și a trebuit să așteptăm sosirea lucrătorilor, în zorii zilei, ca să ne putem înapoia acasă. Pentru nimica'n lume n'aș fi îndrăznit să ies în larg cu păcătoasa ceea de barcă.

Trayne surâse:

— Am impresia, d-nă Ollorby, că te-ai avântat pe o urmă falsă. Ce te-a făcut să vii la mine?

Fidlă principiilor sale grăsuna doamnă se feri să răspundă direct întrebării ce i-a fost pusă.

— Inapoindu-mă acasă, urmă ea, m'am lungit în pat ca să încerc să dorm vreo două-trei ore. De somn, nu mă pot lipsi... La deșteptare, mi-am zis că cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să viu să-ți fac o vizită. Iartă-mi curiozitatea; dar am avut totdeauna obiceiul să-mi vâr nasul în treburile altora și... mi se pare că nu prea ai simpatie pentru Colley Warrington.

— Colley Warrington! Dar ce caută el în toată afacerea asta?

— Era și el cu ea.

— Ea? Despre cine vrei să vorbești?

Spunea cuvintele apăsat, cu o energie extraordinar de curioasă.

— Despre domnișoara Joyner.

Ea crezu că Trayne închide ochii. In realitate, cu pleoapele numai pe jumătate închise, el o privea cu o ferocitate spăimântătoare.

— Povestește-mi totul dela'nceput. I-ai urmărit pe Colley Warrington și d-ra Joyner?

— Da..., până la un mic debarcader, la capătul lui Thames Street. In locul acela îi aștepta o barcă automobil, care trebuia să-i ducă până la bordul unui iaht.

— La ce oră s'a petrecut asta?

— Cam pe la unsprezece noaptea.

— D-ra Joyner îl însoțea de bună voe?

— Da... am însă impresia că o făcea în silă.

— Fără'ndoială că, în barcă, s'or mai fi aflat și alte persoane. Ai recunoscut pe cineva?

— Vezi bine! și cred că unul dintre ei nu era altul decât lunganul de Joab, fiul lui Eli Boss.

El privi la ceas și d-na Ollorby crezu că era vorba de un gest mașinal; dar niciunul din actele lui Tiger Trayne nu erau mașinale.

— Nu poate fi vorba decât de o răpire, urmă ea, de oarece fata este trainic îndrăgostită de Dick Hallowell.

El scoase o exclamație, în care se mestecau la olaltă necredința și extrema înfiorare.

— Dick Hallowell!... Ofițerul din gardă!

Ea făcu un semn de aprobare.

— După câte am auzit, era vorba ca aceștia doi să se căsătorească în curând. Se spunea că el va trebui să-și părăsească regimentul din cauza dificultăților ridicate prin situația familiară, destul de misterioasă, a tinerei fete. De altfel, cred că'n această privință le-aș fi putut furniza amănunte foarte interesante.

Iși plecă în mod caraghios capul într'o parte, ca o turturea.

— Iți mulțumesc, d-nă Ollorby, murmură Trayne sunându-și feciorul. Bănuiesc că intenția dumitale este să mă trimiți într'un loc unde să nu am a mă teme de insolație. Fii mulțumită, mă duc eu singur acolo. Dar, să fim sinceri: de ce ai venit? De ce m'ai informat despre această răpire?

D-na Ollorby își umezi buzele cu limba:

— Pentrucă... și eu sunt mamă. Cred că-ți ajunge motivul acesta.

Un servitor intrase în cameră.

— Mașina... Repede!

Deschizând un sertar, scoase de acolo un revolver mic, automat, îi verifică încărcătura, apoi îl vârî în buzunar împreună cu încă trei încărcătoare de rezervă. In momentul când să iasă pe ușă, se apropie de d-na Ollorby, îi luă mâna si i-o strânse:

— Nu voiu uita niciodată ceea ce ai făcut...

Inainte ca ea să-i poată răspunde, el dispăru.

***

In fața Turnului Londrei se opri o mașină. Trayne coborî ca o furtună.

După mai multe dificultăți, un inspector consimți să-l lase să pătrundă în cetățuie, unde îl conduse printr'un polițist până la locuința lui Dick.

Imediat după aceea, cei doi bărbați se găseau față'n față.

— Dl. Trayne, murmură Dick. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Cunoștea reputația întrucâtva cam curioasă a vizitatorului său, dar era departe de a bănui ceea ce-l aducea la el.

— Noaptea trecută, răspunse Trayne, au fost săvârșite două răpiri. Am venit să vă vorbesc despre cea mai importantă dintre ele... Hope Joyner a fost răpită... Știați acest lucru?

— Nu.

Fața lui Dick era galbenă ca ceara.

— Nu pot crede. E posibil?

Trayne înclină capul.

— Ii erai simpatic?

— O iubesc, spuse el cu simplicitate. De ce?

Trayne își luase privirea dela el. Incet, se întoarse din nou înspre Dick și din gură-i se auzi ca o șoaptă:

— E fiica mea...

CAPITOLUL XX.

Fiica lui!... Așa dar, Hope Joyner era fiica celui mai extraordinar hoț al epocii!

Dick îl privi, fără să poată scoate un singur cuvânt.

— Ești singurul care cunoaște acest secret, urmă Trayne; deși o bănuiesc pe bătrâna Ollorby că ar fi ghicit adevărul.

— Fiica dumitale! reluă Dick, zăpăcit.

Trayne dădu din umeri:

— Vom vorbi altădată despre acest lucru. Ceea ce importă pentru moment, este s'o salvăm pe Hope... și poate și... altceva, Cunoști vreun pilot bun, un bărbat în care să poți avea toată încrederea?

— Mi-am luat și eu brevetul de pilot și cred că mi-aș putea procura ușor un aparat.

— Perfect. Inutil să-ți spun că-i preferabil să păstrezi secretul. Sunt pe cale să lansez un colac de salvare, de care să mă acăț eu însu-mi... Nu poți înțelege asta.

— Cred totuși că am sesizat sensul cuvintelor, răspunse tânărul cu voce slabă. Dar, va servi oare acest colac și fratelui meu?

Tiger Trayne își mușcă buzele.

— A fost recunoscut? Drace! asta complică situația. In sfârșit..., pentru moment nu asta mă interesează, ci soarta Hopei. Pentru mine, totdeauna a fost ea mai'nainte de orice. Poții părăsi Turnul?

— Da, murmură Dick după un moment de gândire. Dar trebue să-l văd pe colonel. Vrei să vii cu mine?

Câteva minute mai târziu, cei doi bărbați ajunseseră la apartamentul colonelului și Dick, lăsându-l pe Trayne la ușă, pătrunse la superiorul său. Trecură astfel zece minute.

Deodată, în prag apăru lady Cynthia și, zărindu-l pe Trayne, manifestă o emoție violentă.

— Ce... ce cauți aici?

— Hope Joyner a fost răpită din ordinul lui Kishlastan.

— Hope Joyner... Dumnezeule! nu cumva ea e?...

— E fiica „mea”, asta--i tot ce vă pot spune, doamnă! Din ziua când am smuls-o dela femeia cea mizerabilă la care o abandonase mama-sa, i-am făcut o existență fericită, cinstită, departe de lumea turbure în care trăesc eu. Mă'nțelegi, Cynthia?

Ca să nu cadă, ea fu nevoită să se reazime de perete.

— Un aventurier cu numele de Warrington a reușit să pună mâna pe ea, urmă Trayne; și'n momentul de față, e în drum spre India. Cred, de altfel, că știu pe care vapor a fost imbarcată. Dar, te rog, Cynthia, nu-ți pierde capul; păstrează-ți sângele rece.

— Da, îngână ea. Orice s'ar întâmpla, mă vei ține în curent, nu-i așa?

— Iți promit.

— In momentul acesta apăru Dick.

— Am căpătat autorizația..., dar n'a fost tocmai ușor. Colonelul nici nu vroia să audă de așa ceva. Din fericire, se afla împreună cu un trimis al guvernului, care a sărit în sus de mulțumire când am lăsat să se înțeleagă că ne-ar fi, poate, posibil să reintrăm în posesia coroanei. Ziarele nu știu încă nimic în toată afacerea asta; și autoritățile ar da nu știu ce, ca ele să nici nu afle ceva.

Vorbind, cei doi bărbați ajunseră la mașina lui Trayne. După câteva minute de cursă nebună, în ciuda tuturor regulamentelor de circulație, sosiră la aerodromul militar din Kenley unde comandantul, prevenit prin telefon, le preparase unul din cele mai rapide avioane de recunoaștere.

Imediat după aceea, aparatul decolă de pe teren, luă înălțime și se îndepărtă vertiginos spre răsărit.

CAPITOLUL XXII.

Inapoindu-se în cabina lui, Graham resimți o impresie relativ plăcută. In comparație cu umiditatea obscură de pe punte, acolo domnea o atmosferă de căldură și de bună stare.

După ce a închis cu băgare de seamă ușa în urma lui, se apropie de vizuina în care se afla Colley. Acesta, auzind pașii lui Graham, ridică deodată capul. Dinții îi clănțăneau în gură.

— Mi s'a părut că vine bruta ceea, îngână el. Unde au dus-o pe mititica?

— Habar n'am.

— Eu, era vorba să ocup o cabină la babord... In ce parte-i babordul?

Graham găsi inutil să răspundă unei întrebări atât de copilărești. Se asigură că zăvoarele ușii nu puteau fi atât de lesne deschise.

— Ai face bine să rămâi întruna aici, murmură el, fără prea mare entuziasm. Eu mă duc pe punte, dar o să încuiu ușa. N'ai de ce te teme.

— Ce intenție ai? întrebă Colley, tremurând într'una de frică.

— Nu știu. Căpitanul trebue, în orice caz, s'o debarce pe Hope la prima ocazie.

Eși afară pe coridor și începu o cercetare minuțioasă a tuturor cabinelor aflate în partea aceasta a vasului. Intrucât operația se dovedi nefructuoasă, se apucă să urmeze cu cercetarea în celelalte cabine, cari se aflau pe punte.

Din nenorocire, observă că placa de fier care dă acces la coridorul central de pe punte, era zăvorită. Se grăbi atunci să escaladeze scara metalică prin care se ajungea la minuscula punte de îmbarcare și înaintă cu băgare de seamă până când află un adăpost pe puntea de comandă.

Cu multă precauție străbătu puntea dela tribord la babord. O scară cobora până la intrarea spre cabine; dar, dacă Graham ar fi pornit-o pe drumul acesta, cu siguranță că ar fi fost observat de cei doi indivizi cari se aflau pe punte.

Incălecă pe rampa scării și se lăsă să lunece, fără sgomot, până în apropierea acelei intrări. Operația îi reușise; avea, de aci încolo, drumul liber ca să poată pătrunde pe coridorul dela babord.

Vaporul juca pe valuri și se clătina ca o jucărie de copil; și Graham abia putu să-și urmeze drumul, lovindu-se fără'ncetare de pereți. Din fericire, era obișnuit cu marea și izbuti să-și păstreze echilibrul, în ciuda mișcărilor desordonate ale lui *Pretty-Anne*.

Prima cabină, era vădit ocupată de fiii lui Eli Boss; domnea acolo o murdărie indescriptibilă. Pe cearceafurile împuțite ale paturilor, zăceau niște pelerini impermeabile, ude încă; și pe podea, la fiecare aplecare a vasului, se rostogoleau de colo până colo două sticle goale.

Cealaltă cabină era a lui Eli; ceva mai încăpătoare, dar tot pe atât de murdară ca și vecina ei. A treia ușă era încuiată cu cheia. In zadar încercă Graham s'o deschidă. Neputând izbuti, se apleacă spre a cerceta interiorul prin gaura cheii.

In cabină nu se zărea nicio mișcare. Tânărul bărbat era gata să bată în ușă; îl reținu însă un gând: oare gestul său nu avea să alarmeze zadarnic pe fată?

Făcu vreo câțiva pași și ajunse la ieșirea dinapoi, o descuiă și ieși pe punte închizând totul cu grijă în urma lui.

Puntea era pustie. După toate aparențele, echipajul lui *Pretty-Anne* se compunea dintr'un număr foarte limitat de oameni.

Inapoindu-se în cabina lui, Graham luă o cuvertură, apoi reveni spre închisoarea Hopei Joyner; se instală de bine de rău într'un colț întunecos și căzu, în cele din urmă, într'un somn adânc și agitat.

Nu-l trezi nici măcar sosirea lui Eli Boss; și deschise ochii abia atunci când colosul închidea cu sgomot ușa în urma lui.

— Hai, frumoaso! mormăi bruta; arată-ți puțin botișorul...

Acățată de rama de lemn care-i marginea patul, tânăra fată, mută de groază, îl privea fix pe monstru cum se apropia de ea. Trăsăturile lui Eli Boss erau răvășite de o expresie de dorinți bestiale.

— Ești frumoasă, mititico, o adevărată frumusețe! pronunță el cu un surâs hidos.

Deodată, mâinile lui enorme se abătură pe umerii tinerei fete... Dar, în acest moment, contactul unui obiect metalic pe ceafă îl imobiliză. Intoarse încet capul. In spatele lui se afla Graham, cu browningul în mână.

— Ce'nseamnă asta? mormăi el. Credeam că n'ai armă.

Fără să-i răspundă, tânărul bărbat îi arată, cu un gest, ușa.

Colosul se codi un moment, apoi se îndreptă spre ușă. Se depărtase abia cu un metru, când sări... Dar Graham se aștepta la acest gest și pară atacul adversarului său.

— Dacă mai faci așa ceva, Boss, voiu fi nevoit să te ucid ca pe un câine. Voiu arunca pur și simplu hârca ta blestemată peste bord și fiii tăi nu vor ști niciodată ce te-ai făcut. Colley Warrington este în momentul de față în cabina mea. Nu-i așa că nu te așteptai la lucrul ăsta? Tentativă de crimă, stimabile; ești bun de spânzurătoare.

Sufocat de mânie, căpitanul se mulțumi să-l împroaște cu înjurături.

— Cară-te repede pe puntea de comandă! adăogă Graham cu autoritate.

Fără să spună un cuvânt, colosul îl ascultă. Graham se întoarse apoi spre tânăra fată.

— Veți fi mult mai în siguranță la mine. Sunt Graham Hallowell...

Ea îl urmă, pe jumătate inconștientă și, odată în cabina lui, se întinse pe un pat. Ii era imposibil să-și revină din indispoziția provocată prin respirarea cloroformului. Imediat după aceea, închise ochii și adormi.

Graham se așeză apoi și începu să gândească. Timp de mai bine de o oră, examină situația sub toate aspectele ei. Merse apoi la casa de bani, o deschise și scoase caseta pe care o depusese acolo. Era închisă cu un resort; îl desfăcu și cei patru pereți ai ei căzură în lături dând la iveală un spectacol de o frumusețe atât de rară, încât tânărul bărbat tresări. Apucă delicat, în mâini coroana, o ridică încet, apoi izbucni într'un râs nervos.

Când își recăpătă calmul, puse coroana înapoi în casetă, pe care o vârî la loc în casa de bani.

Zece ani de muncă silnică, poate douăzeci... Soarta lui era pecetluită; dar chiar de ar fi trebuit să rămână tot restul vieții sale în închisoare, *Pretty-Anne* va trebui, la răsăritul soarelui să se îndrepte neapărat către coastă.

Se aplecă deasupra patului; tânăra fată, trezită brusc din somn, se ridică scoțând un țipăt.

— Nu-ți fie frică.

— Iartă-mă, îngână ea, aproape umilă. Un vis groaznic...

— N'ai vrea să mai dormi puțin?

— Aș vrea să ies vreo câteva minute. Am grozav nevoie de aer.

El avu un moment de șovăire:

— Hai cu mine.

In tăcere, ieșiră pe puntea pustie. Pe puntea de comandă, abia se zărea silueta lui Joab, fiul lui Eli Boss. Pe șoptite, Hope îl puse pe Graham în curent cu aventurile ei. El, la rândul lui, îi dădu informațiunile pe cari ea nu le poseda.

— In India! murmură ea, după ce fu informată despre grozava realitate. Sunt dusă în India! Dar, e grozav!...

Deodată îi apăru realitatea:

— Prințul?

— Mă tem că da. Dar, liniștește-te; vom ști noi să întrerupem această călătorie. De îndată ce te vei fi înapoiat în cabină, mă voiu duce să-l găsesc pe stimabilul căpitan Eli Boss și cred că anumite argumente îl vor hotărî să-și modifice planurile. După aceea...

Abia avu timpul necesar să se aplece. Un otgon gros și greu îi atinse ceafa și-l lovi la umăr.

Gemând de durere, se întoarse și-l zări pe Eli Boss care cobora de pe puntea superioară și se apropia de el, însoțit de doi matelоți.

Trase... Unul din asediatori căzu în genunchi, în timp ce căpitanul dispărea într'un coridor.

Cât privește pe cel de al treilea atacant, avusese tot timpul să se avânte în coridorul dela tribord, a cărui ușă de fier o închise brutal în urma lui.

Nu mai rămânea liberă decât o singură ieșire: scara ce da acces la puntea superioară. Tânărul bărbat o urcă. Dar abia ajunse cu capul în dreptul nivelului punții, că se auzi un foc de armă. Glontele trecu pe lângă urechea lui.

Și deodată, iată că se auzi un sgomot înfundat. Din interiorul vasului se auzeau lovituri repetate contra ușii unei cabine.

Izbucni un strigăt, un strigăt de grozavă teroare, strigătul unei vite înjunghiate. Apoi, din nou tăcerea cea mai adâncă.

Trăsăturile fetei erau crispate.

— E îngrozitor! Ce se petrece acolo?

Incetișor, blând, Graham o forță să se așeze, apoi încercă o nouă recunoaștere. Desbrăcându-și haina, o făcu ghem și o ridică cu precauție până la nivelul punții superioare. Un glonte străbătu cutele stofei.

— Acuma știm perfect pe ce lume suntem; murmură el, fără să-și piardă curajul și sângele rece. Iată-ne prinși în capcană, doar dacă...

Privirile-i căzură pe ușa care da în cala dinapoi. După mișcările vasului, își dădu seama că încărcătura trebuia să fie foarte redusă.

Tânăra fată se apropie de el:

— Mi-e sete.

Ploaia, care în tot timpul nopții căzuse din abundență, se adunase într'o scobitură dintre capacele magaziei.

— Incearcă să bei; dar ia bine seama să nu ieși din zona de protecție a punții superioare.

Apa era cam sălcie, dar proaspătă. Tânără fată își stinse setea și Graham bău după ea.

In zare se vedeau mulțime de vase cari navigau. Un cargobot mare, din Hamburg, trecu pe lângă ei, la mai puțin de o bătaie de pușcă; dar în zadar încercă Graham să facă semnele cele mai disperate. Silueta lui nu se zărea din suprastructura întunecată a lui *Pretty-Anne*.

După un moment, auzi sgomotul unui lucru greu care care cădea în apă.

Se aplecă peste balustradă.., O formă se învârtea printre valuri, înainte de a dispare în dâra spumoasă a vaporului. Hope se întoarse spre el:

— Ce vezi acolo?

— Nimic, răspunse repede tânărul bărbat.

Se ferea să spună că zărise un cadavru îngrozitor de desfigurat, care se scufundase în valurile Mânecii, cadavrul lui Colley Warrington.

***

Orele unsprezece... Douăsprezece... Unu... Vântul le aduse un miros de bucătărie.

— De îndată ce s'o înnopta, voiu încerca să iau cu asalt puntea de comandă.

Ea îl privea, de un timp, cu multă curiozitate:

— Semeni mult cu Dick.

— Da... Poate chiar puțin cam prea mult.

Fu ispitit, un moment, să-i povestească aventurile nopții precedente, dar fu oprit de anumite scrupule: nu era oare mai bine ca ea să audă din gura altuia adevărul, din gura unuia care n'ar fi fost ispitit să-i scuze purtarea?

Dar Dick? Il cuprinse un val de remușcări, gândindu-se la poziția dramatică în care se găsea fratele său, și asta numai din vina lui. Și totuși... poziția lui era mult prea tragică, pentru ca să se înduioșeze timp mai îndelungat de soarta altuia.

Erau exact orele unu și zece minute, când Graham percepu un sgomot semnificativ: acela al unui poloboc rostogolindu-se pe podeaua de fier a punții superioare. Cari puteau fi, oare, intențiile adversarilor săi?

Ințelese acest lucru, atunci când polobocul se abătu cu putere asupra lui. Numai o săritură repede la oparte îi permise să evite catastrofa.

Hope Joyner se ascunsese sub punte. Graham aruncă o privire asupra ei. Deodată avu impresia unei lovituri la brațul stâng.

O durere vie îi frământă mușchii. Avusese imprudența să iasă din adăpost și fusese lovit de un glonte.

Cu un foc de revolver abătu pe primul dintre oameni pe care-l zări sărind de pe puntea superioară; o jumătate duzină de indivizi, cu fețele schimonosite, se aruncară spre el. Era peste puterile lui; izbuti totuși, deși rănit și aproape sfârșit de durere, să-i respingă pe asediatori, trăgând la'ntâmplare.

Ca prin neguri, îl zări pe Eli Boss ducând mâinile la gât și, strâmbându-se de durere, căzând grămadă pe punte.

Dar lupta era prea neegală; auzea gloanțele ricoșând de tăblile de fier de care sta rezemat. Simți din nou o durere sdrobitoare în brațul stâng. Iși descărcă revolverul pentru ultima oară, un individ se prăbuși...

O matahală de negru, urlând de furie și groază, se aruncă asupra lui urmat de o întreagă turmă de ucigași cari nu doreau altceva decât un singur lucru: vieața lui.

***

Micul avion de recunoaștere sbura acum deasupra Mânecii; dar în zadar cercetau orizontul cei doi oameni cari se aflau în el. In zadar căutau cu amănunțime să distingă fiecare vapor ce le venea în cale; niciunul din ele nu corespundea semnalmentelor vaporului *Pretty-Anne*.

Deodată, Trayne scoase o exclamație:

— Acolo... Privește! El e!

Dick nu dispunea decât doar de câteva secunde ca să ia o hotărîre. Să încerce o amerizare în fața vasului, ar fi însemnat să alerge singur înaintea catastrofei. Eli Boss nu era omul care să se dea la oparte din cale, ca să îndeplinească o operă de salvare. E adevărat că un distrugător primise ordinul să însoțească avionul; dar nu se zărea încă nicăiri. O singură posibilitate mai exista pentru urmăritorii vasului *Pretty-Anne*.,

— Mă asvârlu pe el, murmură Dick foarte simplu la urechea tovarășului său. Prepară-te să sări afară din carlingă.

Execută un picaj cu motorul stins...

O lovitură grozavă, un sgomot asurzitor. Capota avionului sdrobise puntea superioară. Aparatul rămase nemișcat.

Violența loviturii îl svârlise pe Trayne pe tăbliile punții unde, timp de câteva secunde, rămase ca amețit.

Dick Hallowell scăpase neatins. Sărind afară din aparatul sfărâmat, goni spre partea dinapoi a vasului, cu revolverul în mână.

Trayne fu trezit din amețeală de sgomotul unei împușcături. Dick fusese acela care a tras. Alergă la el,

In fața lor se ivi Eli Boss, cu barba-i căruntă murdară de sânge, cu privirea înnebunită.

— Unde-i domnișoara Joyner?

Colosul arătă spre un ungher al punții. Tiger Trayne distinse acolo o formă feminină, căzută lângă parapet. Tânăra fată era leșinată.

Coborî dintr'o singură săritură scara de fier și alergă spre ea; o luă în brațe, murmurând cuvinte drăgostoase.

— Mă tem să nu-i fi făcut de petrecanie lui Graham.

Se întoarse către Dick Hallovell.

— Ia-o; du-o de aici, vrei?

Tânărul bărbat o ridică pe Hope în brațe, în timp ce Trayne se apleca spre corpul neînsuflețit al lui Graham, care zăcea în mijlocul unei băltoace de sânge.

In primul moment, s'ar fi putut crede că nenorocitul nu mai avea decât doar vreo câteva ore de trăit. Timp de câteva secunde, Trayne îi cercetă rănile.

In cursul curioasei sale cariere, acest om a exercitat și profesiunea de medic. Astfel, nu-i fu de fel greu să diagnosticheze că singurele răni mai periculoase erau cele dela braț. Făcu dintr'o bucată de stofă, un tampon rudimentar ca să oprească emoragia; după aceea, se duse pe puntea superioară.

Asediatorii lui Graham se ascunseseră repede în interiorul vasului. Singuri pe punte se aflau bătrânul Eli și fiul său Joe, în picioare lângă trupul neînsuflețit al lui Joab, răpus de ultimul glonte al lui Graham.

— Unde-i Warrington?

Eli Boss dădu din umeri, mormăind:

— Da' ducă-se dracului!... Nu l-am văzut niciodată.

— Dă ordin oamenilor tăi să dea drumul bărcii în apă...

Cu multă greutate izbuti Trayne să adune câțiva mateloți pentru îndeplinirea acestei manevre.

De altfel, în acest moment, distrugătorul trimis în urmărirea lui *Pretty-Anne* se apropia cu toată viteza. Fu imediat atât de apoape încât, de pe vapor, se uteau auzi țăcăniturile „telegrafului” când comandantul transmise la sala de mașini ordinul de a se opri imediat...

CAPITOLUL XXIII.

Există o axiomă, aceea că guvernele sunt deasupra legilor comune. Pradă diferitelor sentimente, patru persoane așteptau ca roțile carului justiției să se pună în mișcare.

Intr'o vilă mică din Surrey, unde-și sfârșea convalescența, Graham Hallovell, foarte slăbit și părând indiferent la orice, avea doar această tânguială:

— Mi-e groază să mă gândesc că voiu fi trimis la închisoare tocmai în momentul când am ajuns să cunosc fondul sufletului tău, Diana...

Tânăra femeie îl privea surâzând:

— E imposibil, Graham. Am impresia că nu se poate întâmpla așa ceva. Au reintrat în posesiunea giuvaerelor... Ziarele n'au pomenit nimic în toată afacerea asta..., și sunt sigură că nu vor încerca nimic împotriva ta. Dar dac'ar îndrăzni...

Nu-și termină fraza. Știa numai că, dac'ar fi trebuit să renunțe la această dragoste nouă care i se părea acum singura-i rațiune de a exista, vieața însăși n'ar mai fi avut pentru ea nici un farmec.

Cât despre Tiger Trayne, deși prea bine știa că este obiectul unei supravegheri neîncetate din partea poliției, aștepta evenimentele cu seninătatea omului cu experiență. In fiecare dimineață când feciorul îi aducea gazetele, îl întreba cum e timpul. Când venea ora micului dejun, avea tot atât de regulat să spună câte ceva asupra calității cafelei și, când ieșea de acasă, siguranța că este urmărit de către agenți ai Scotland Yardului nu parvenea să-i turbure liniștea și nici să-i strice dispoziția.

Dintre toți, singur Dick Hallovell era acela care se amâra mai mult, deși după anumite amănunte se părea că incidentul era de mult dat uitării.

Intr'o bună zi, lady Cynthia trecu pragul locuinței lui, fără să se fi anunțat mai'nainte.

— Te-am văzut aseară, la Ritz, începu ea. Fata ceea încântătoare, cu care erai, e de sigur Hope Joyner; nu-i așa?

— Da, răspunse Dick, puțin cam brusc.

— Cred că ai să mi-o prezinți curând și mie, Dick?

Tânărul bărbat o privi surprins pe lady Cynthia:

— Gândeam că nu țineți s'o'ntâlniți... Dar, dacă credeți lucrul acesta chiar cu adevărat...

Ea lăsă capul în jos:

— Sunt totdeauna foarte fericită să fac cunoștința fetelor acelora cari, într'o bună zi, vor face parte din regiment nu-i acesta cazul și pentru Hope Joyner?

Dick avu un gest contrariat.

— Nu, lady Cynthia. Eu sunt acela care voiu părăs mentul.

— Cu siguranță că nu vei face asemenea lucru, i-o tăie ea brusc, regăsindu-și deodată vechile-i obiceiuri de autoritate. Sun foarte... foarte fericită să văd intrând acest copil în regiment, Dic Vreau să fiu o... adevărată mamă pentru ea.

In tonul vocii sale, un element nou provoca lui Dick o rare admirativă...

SFÂRȘIT

TIPOGRAFIA
GEORGES
FLORIAN IANCOVESCU
ȘOS. PANTELIMON 21 BIS
BUCUREȘTI
TELEFON 2.92.10